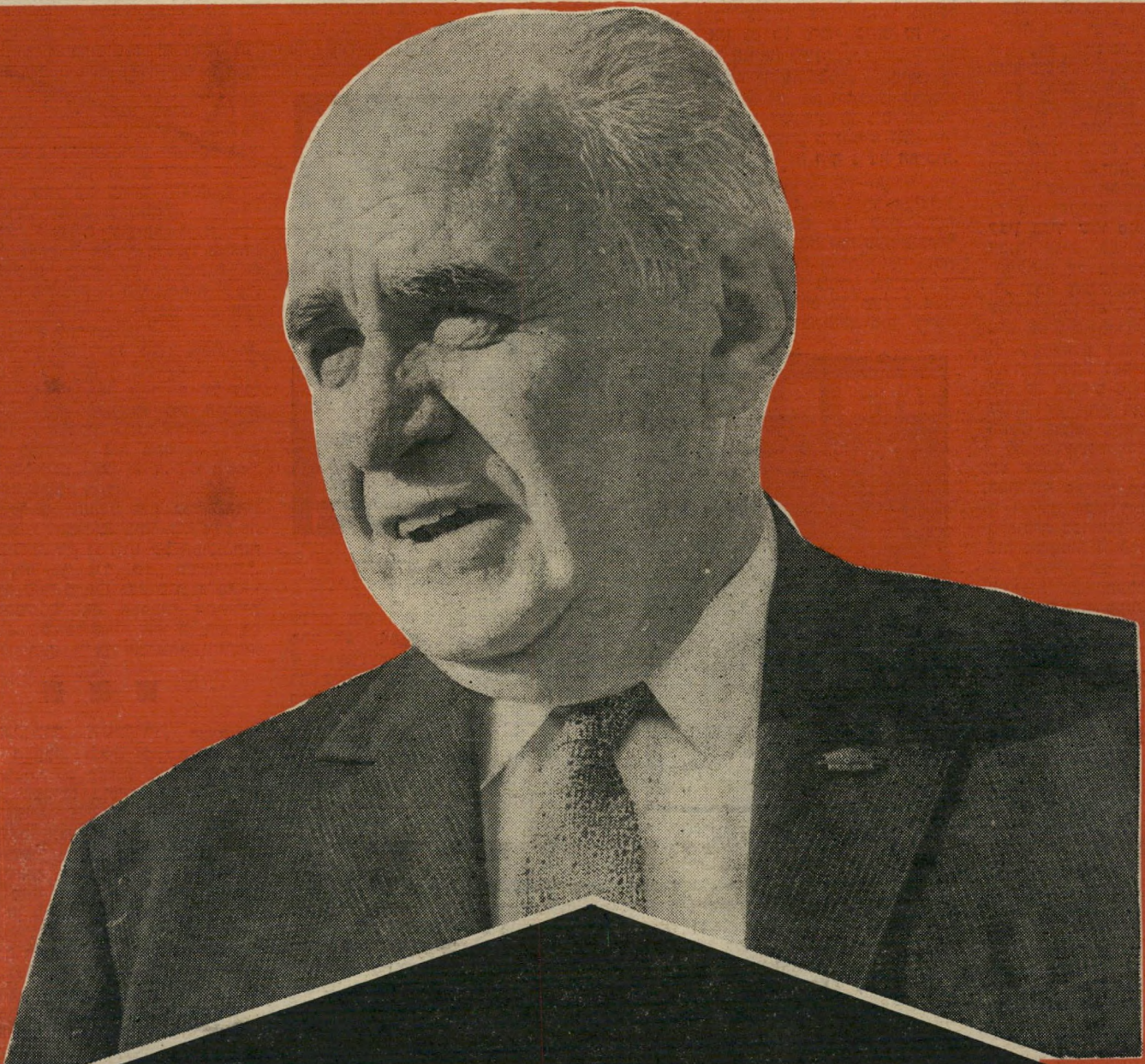

העולם הזה

שר-המישפטים ופרשת "נתיבי נפט":

האם הוא
צריך
להתפטר

תפקידו ומעמדו אינם מאפשרים לאותו קצין להשיב לסילבי בפומבי, הוא יכול לתבוע את סילבי לדין על הוצאת דיבה, אבל במישפט שיתנהל בדתיים סגורות, הוא יוכל לזכות בסיפוק אישי, אך לא יטוור מבחינה ציבורית. רק עיתון כמו העולם הזה יכול היה לצאת להגנתו ועובדה: רק העולם הזה עשה זאת.

● קשה להבין מה הקפיץ את העולם הזה — האם זו הפעם הראשונה שמגיעות לאוזניו שמעות ועדויות, מפי חיילים ב־ שירות חובה ומילואים, על האופן בו ממל־ אים כמה קצינים בכירים את תפקידיהם החשובים?

כך כותב מסיס, וניתן להבין מדבריו שעד כה, כשהגיעו שמעות וידיעות ל־ העולם הזה, הוא ישב בשקט, והפעם, משום מה, קפץ. אלכס מסיס יודע היטב, פעלו העולם הזה כעיתון, ועורכו בכנסת, פעלו בכל מיסגרת אפשרית לבידור שמעות וידיעות שהגיעו אליהן, כולל נגד אותו קצין בכיר שבו פגעה סילבי קשת. (אורי אבנרי הגיש לשר־הביטחון לפחות שש שאלות על מעשיו ופעולותיו של קצין זה, וכמה פעמים הגבנו על פעולותיו מעל עמודי עיתון זה — למשל, כשהזמין אור־ חים, עסקנים ובדרנים, למצוד על פידאיון, או כשהטסלם לטלוויזיה, בשעה שהפרי־ דאיון התמסר לצה"ל.) בשל גילויי העולם הזה על מעשים מסוימים שאירעו בצה"ל נערכו לא אחת חקירות ובידורים, בפר־ רומים שונים, שאין כאן אפשרות לפרט. למנות ועדת־חקירה ממלכתית, כפי שתר־ בע אלכס מסיס, כדי לחקור בשמעות המהלכות בציבור סביב קציני צה"ל, הרי זו דרישה אבסורדית. צה"ל איננו הליגה הלאומית בכדורגל, אם יש למישהו האש־ מות מבוססות וספציפיות, יש דרכים לבד־ קן ולבררן, כפי שהוכיח צה"ל בפרשת הידיעות על התעללות החיילים בתושבי מחנה פליטים בעזה, שערך העולם הזה העלה אותן לראשונה בכנסת, מול מקהלת הצעקות של שאר הח"כים, או בפרשת סילוקו מתפקידו של המושל הצבאי בבית־ לחם.

שמעות על צה"ל ניתן לבדוק באמ־ צעות שאלות בכנסת לשר־הביטחון, כפי שעושה אורי אבנרי מדי פעם וכפי שעשה רק בשבוע שעבר, כשהיפנה לשר־הביטחון שאלה בדבר השמעות על העסקת חיילים כמלצרים במסיבות של קצינים בכירים.

■ ■ ■
כאן אנחנו מגיעים דנקודה העיקרית, התמונה ביותר, במיכתבו של אלכס מסיס.

טוען מסיס: "העולם הזה עדיין איננו הערכאה המשפטית המתאימה לתבוע לדין, להחליט בעניין, לפסוק, לגזור את גזר־ הדין ולהוציא לפועל". בכך שעשה זאת סבור מסיס, "עשה העולם הזה מעשה ליניץ' בדימוקרטיה".

ריבוי המשמעויות שיש בעברית מילה "מישפט", סיע למסיס במישחק מילים, פסוק, מחשבה המבוססת במילים, לשלול זכותו של עיתון להביע מישפט במשמעות דיעה, ולהשוות הבעת־דיעה לחריצת מיש־ פט, הוצאת גזר־דין והוצאתו לפועל, וזהו תפיסה משונה מאוד של הדימוקרטיה.

לפי תפיסה זו אין עיתון — אף עיתון אחד, ולא רק העולם הזה — יכול לבקר, להתריע או לתקוף שום מעשה, דיעה או תופעה, שכן כל ביקורת כזו פירושה, אליבא דמסיס, פסיקה, גזירת־דין והוצאתו לפועל, מה שניתן לפירסום בעיתונים, ב־ דרך מחשבה זו, הוא רק מה שייצא מבית־ משפט רשמי או ועדת־חקירה המתמנה ביוזמה הממשלה.

אני מאמין שאלכס מסיס נסחף בניסוח זה אחר עטו, וכי אף הוא תופס את הדי־ מוקרטיה בצורה שונה.

משום כך, יכולה הדימוקרטיה להמשיך לישון בשקט. שום סכנה אינה מצפה לה, לא סכנת ליניץ' מצד העולם הזה, ולא סכנת פירושה המוטעה מצד אלכס מסיס.

העולם הזה

אלכס מסיס עצמו היה חלק נכבד בכך. העולם הזה היה העיתון היחיד שחקף שורה שלמה של תופעות שליליות שהתגלו בצה"ל, החל מהתעללות של קצי־ נים בפיקודיהם וכלה במחדלים, חריגות מסמכות או חילול טוהר הנשק, ידיעות על מעשי ההתעללות של אנשי משמרה־גבול וחיילים בעזה.

דווקא בגלל העובדה שלחם על הזכות לבקר את צה"ל, מערכת הביטחון וקציני צה"ל, מוחרם העולם הזה כמעט מיום הקמת המערכת הנוכחית, לפני 21 שנה, על־ידי צה"ל. הוא העיתון היחיד בארץ שאינו נקנה על־ידי צה"ל ואינו מחולק לחייליו. אין גם כל סיכוי שיחס זה י־ שנה בעתיד הנראה לעין.

לרמז, כפי שעשה אלכס מסיס, כי העולם הזה שולל את הזכות להפנות את תשומת־הלב למעשים חריגים של גי־ בוריי־מלחמה, אינה רק היתממות אלא הת־ עלמות מכוננת. לא זה היה נושא הוויכוח. הוויכוח, ידידי מסיס, בין העולם הזה לסילבי קשת אינו גם, אם מותר או צריך לבקר ידיעות ומעשים של קצין בכיר בצה"ל. העולם הזה עשה זאת פעמים ללא־ ספור. הוויכוח הוא אם מותר לסלף בודון את דמותו של קצין בכיר, להדביק בו שקרים ביוזעין, וליחס לו מעשים פלי־ ליים, מתוך ידיעה שכתוצאה מכך קיימת

"העולם הזה" (1001)

סכנה שלא יהיה כל תוקף לפקודה שזו: "אחרי!" ושכן וכך אמהות שכולות תת־ חלנה לתהות איזה טיפוס מושחת שלח את בניהן למות.

העולם הזה לא היה מעולם עיתון פאצי־ פיסטי, עורכיו הם חיילים קרבים (מיל), אולם הוא לא ראה בצה"ל מעולם פרה מקודשת, דווקא ועבודת אלה מקנות תר־ קף להיחלצותו של עיתון זה להגנת קצין בכיר בצה"ל וצה"ל עצמו, מפני ליניץ' ציבורי.

הציבור יודע שאם יעשה צה"ל, או מי־ שהו מקציניו, מעשה שלא ייעשה — יח־ שוף העולם הזה את הדבר בלי שום הי־ סוס, יהיה המחיר אשר יהיה. אותו ציבור יודע גם שלא נעשה זאת מתוך שינאה ל־ צה"ל, או מתוך אידיאולוגיה פאציפסטית דוקטרינרית, או מתוך כוונה פוליטית כל־ שהי — אלא מפני שאנו מאמינים בצידי־ קת העניין לגופו.

מי שנוטל לעצמו את הסמכות המר־ סרית להתקף, מן הראוי שיהיה לו גם אר־ מץ־הלב המוסרי להגן, כשזה דרוש וצודק.

■ ■ ■
ישנן עוד טענות מופגזות זה במיכ־ תבו של אלכס מסיס, שאינן עומדות ב־ מיבחן ההגיון.

מסיס קובע כי העולם הזה יצא למסע־צלב מדומה להגנת קואקל־אנג־ זל, שיש לו יותר דרכים להבטיח את שמו, כבודו ומעמדו...".

שוב, טועה אלכס מסיס בקביעה פס־ קנית וצינית זו. העולם הזה יצא להגנת הקצין הבכיר, דווקא משום שהשתכנע, שבמיקרה הנדון היו ידיו של אותו קצין בכיר כבולות מלהגן על עצמו מבחינה ציבורית.

"ליניץ' לצה"ל", היתה דוגמה מאלפת לכך, לא כל מה שהתפרסם בעולם הזה היה תמיד אמת צרופה. לא אחת, ואין אנו מתביישים להודות בכך, פורסמו בעולם הזה — כפי שמתפרסמים בעיתונים אחר־ רים, גדולים ומפורסמים מעיתון זה — דברים שהתגלו כמוטעים, לא־מדויקים ואפילו מופרכים מעיקרם. מעולם לא הת־ ביישנו, כאשר התבררה לנו הטעות, לתק־ נה או להתנצל, אם היא גרמה לפגיעה במישהו.

מצפוננו נקי לפחות בנקודה אחת: מער־ לם לא פירסמנו דבר שקר ביוזעין, מתוך כוונה לפגוע במישהו או מכל סיבה אחרת. זהו בדיוק מה שעשתה סילבי ברשי־ מה שעליה הגבנו. היא ייחסה לדמות,

"העולם הזה" (1782)

שניתן היה לזהותה בקלות מתוך רשי־ מתה לפי סימנים ברורים, תכונות, מע־ שים ועבירות פליליות. מתוך ידיעה ברר־ רה שאין הם קשורים כלל באותו קצין בכיר.

נכון, לא היתה זו הפעם הראשונה שהיא עשתה זאת. וזהו דרך הכתיבה שהיא סיג־ לה לעצמה בשנים האחרונות. אלא ש־ הפעם, משום שהנושא היה קשור בצה"ל, הוא נוגע בכל אזרח במדינה הזו, שהוא חלק מצה"ל.

■ ■ ■

אלכס מסיס קובע במכתבו בפס־ קנות, כי "העולם הזה ניכשל בוויכוח עם סילבי קשת בצורה לא־מוצלחת". אחרי שהוא עצמו קובע בצורה שרירותית מה היה נושא הוויכוח בין סילבי מחד וצה"ל והעולם הזה מאידך.

אומר מסיס: "הוויכוח הוא אם מותר או אסור להפנות את תשומת־הלב לכך שגי־ בוריי־מלחמה, שהמדינה מעניקה להם סמ־ כיות לשלוח אנשים למשימות העלולות לעלות להם בחייהם...". משתמשים בסמכור־ יות אלה למשימות, שהמדינה לא העני־ קה להם סמכות לבצע אותן כלל."

צר לי, אבל לא זה היה נושא הוויכוח, לא בין העולם הזה לסילבי, במילא לא בין העולם הזה לאלכס מסיס. כחבר מרכז תנועת העולם הזה — כוח חדש, וכקורא העולם הזה במשך שנים רבות, צריך היה אלכס מסיס לדעת לא רק מה עמדתו של העולם הזה בנושא זה, אלא את העובדה כי עיתון זה היה אולי הגוף היחיד, שמאז הקמתו נלחם בכל צורה אפשרית על הזכות להפנות את תשומת־הלב לחריגות מסמ־ כות מצד "גיבוריי־מלחמה".

רק כדי להוכיח לאלכס מסיס:

● זמן קצר אחרי הקמתה של המע־ רכת הנוכחית, ונתקו כל היחסים בין צה"ל והעולם הזה, משום שניתן היה העז להת־ ריע על יחס השלטונות לנצי צה"ל של מלחמת העצמאות, והעז לפקפק בגלוי ב־ תועלת שבגיוס־חובה של בנות לצה"ל.

● עורכי העולם הזה הוכו והותקפו אישית, אחרי שביקרו בחריפות פעולה כמו פעולת־התגמול בקיביה.

● העולם הזה היה העיתון היחיד שלחם על הזכות לפרסם את הטבח בכפר־ קאסם עם פרוץ מלחמת סיני ב־1956, דבר שחביא להסרת האישול מעל הפרשה. ל־

הרבה זמן לא פורסמה בעולם הזה כתבה שעוררה תגובות כה מנוגדות וחלוקות כמו הרשימה "ליניץ' לצה"ל" (העולם הזה 1782).

באותה כתבה חקף העולם הזה בחרי־ פות כתבה שפירסמה סילבי קשת ב־ ידיעות אחרונות, ושנראתה לנו כפגיעה בלתי־הוגנת ובלתי־מוסרית בקצין בכיר בצה"ל, ובתדמיתו של צה"ל עצמו. חלק מהתגובות באו כמכתבי קוראים. על אחר־ רות, שהושמעו בצורה ביקורתית בעיקר בעל־פה, אני רוצה להתייחס במדור זה. לא מכתבו של עיקר לביקורתם של בעלי־ המצפון הסלקטיבי, הבורר עבורם את ה־ דברים הראויים להודעויותם ולמחאתם — לא לפי אופי הדברים ומחיתם, אלא לפי האנשים הקשורים בהם, ידיעותיהם או הש־ תיכוחם.

אני יכול שלא לקנא באלה, הודות למצפון הסלקטיבי הם משוחררים מהחלב־ טויות, ספיקות וגם מטעויות. לגביהם הכל תמיד ברור ומוחלט. עבורם העולם תמיד מחולק רק לשניים: טובים ורעים, צוד־ קים וטועים, ישרים ומושחתים.

בין שאר הטענות שהוטחו נגדו על־ ידי אלה, הועלתה אפילו הטענה הבאה: "לא חשוב מי צודק, אין זה משנה אם מה שכתבה סילבי קשת הוא אמת או שקר. להעולם הזה אסור להגן על המימסד. תפ־ קידו הוא רק להילחם בו".

אין אנו יכולים לקבל טענה מסוג זה. אנו רואים את יעודו של העולם הזה כעיתון לוחם. המלחמה החרוזה על דגל העולם הזה היא בעד רעיונות הנראים לנו כנוכחים וצודקים, ונגד ידיעות הנרי־ אות לנו כמוטעות, נגד מעשים פסולים ותופעות שליליות. "בלי מורא, בלי משוא־ פנים" אינה סיסמה ריקה.

כל־יגושק של העולם הזה במלחמה זו הם הרעיונות והמילים, כוחו של נשק זה הוא באמינותו. רק נכונותו של העולם הזה להתריע ולהילחם נגד כל מעשי־עוול, ולא חשוב בידי מי הם מעשים ונגד מי — היא המקנה לו את הסמכות המוסרית להתריע נגד מעשי־עוולה אחרים. היא גם המקנה להרתעה זו את אמינותה ותוקפה.

■ ■ ■

בין תגובות הביקורת החריפות, שעוררה הכתבה, נכלל גם מיכתבו של אלכס מסיס. ליניץ' לצה"ל או ליניץ' לדי־ מוקרטיה, שפורסם בגליון הקודם (העולם הזה 1783).

אני רואה חובה להגיב על מכתב זה, לא רק מפני שהוא נכתב בידי ידיד, שהיה בשעתו בעצמו כתב העולם הזה, אלא גם מפני שהוא מכיל כמה קביעות, שלדעתי הן מסולפות מעיקרן.

כך, למשל, קובע מסיס בתחילת מיכתבו כי בכתבה האמורה "יצא העולם הזה לנ־ קום את נקמתם של אלופי צה"ל, או של כמה מחבריי־המערכת עצמם...". במקום אחר במכתבו הוא טוען כי "מערכת החש־ בנות הפרטיים, שיש לכמה מחברי מע־ רכת העולם הזה עם הגברת סילבי קשת, אין בה צידוק לרשימה שפורסמה".

לא להעולם הזה ולא לאיש מחברי מע־ רכת העיתון — אין חשבון פרטי עם סילבי קשת. ממילא לא יצא איש לנקום נקמה פרטית בסילבי, החשבון של העולם הזה עם סילבי הוא חשבון ציבורי. לא ניסינו מעולם להסתיר חשבון זה, ואף הרחבנו עליו את הדיבור (ראה המאמר "לידתה של מיפלצת", העולם הזה 1761).

אין אנחנו מתייחסים לסילבי קשת האשה, אלא לתופעה הציבורית ששמה סילבי קשת כעיתונאית.

עוד לפני שסילבי קשת, שהחלה את הקאריירה העיתונאית שלה בעיתון זה, תקפה את עורך העולם הזה, ביקר העולם הזה בחריפות את הצורה בה נחזה לנ־ קום בפומבי במעבידה לשעבר (העולם הזה 1757). נטלנו לעצמנו את החרוזה לבקר במילים בטוחות את דרך כתיבתה של סילבי קשת, לא משום שהיינו בין קרבנותיה (להיפך): ידענו שסילבי קשת תתנפל עלינו מייד אחרי שתפרסם כתבתנו — וכך אמנם קרה, ובודאי עוד יקרה.) אלא משום שאנו רואים בה כתיבה לא מוסרית, המטילה צל על תפקיד העיתו־ נות, ופוגעת באמינות וביעילות של כל ביקורת לגיטימית.

רשימתה האחרונה, "ההנראל המכסיקני קאסטיניאס", שגרמה לפירסום הכתבה

קפה
נמס
גבישי

18 קראט-קפה היוקרה!

תהליך השומר על הטעם הנפלא והארומה של הקפה ממש עד רגע ההגשה בספל. קנו היום 18 קראט-קפה נמס גבישי. תיהנו בעצמכם והגישו לאורחים. בעלי טעם אישי מעדיפים 18 קראט - קפה נמס גבישי.

כבוד ויקר לקפה היוקרה! - 18 קראט קפה נמס גבישי, הקפה החדש שהוציאה 'עלית' לשוק לשמחת ליבם שב אוהבי הקפה והמבינים בו. 18 קראט - קפה נמס גבישי. מיוצר בתהליך מהפכני וחדש (FREEZE-DRIED) יבוש בהקפאה,

נומער המאבק

הפנימי במק"י

ד"ר משה סנה, יו"ר הוועד המרכזי של מק"י, הגביר לאחרונה את מלחמתו האי-שית במנהיגת המפלגה אסתר וילנסקה.

בשני גליונות רצופים של קול העם התקופה נאמנו של סנה את וילנסקה בשצף קצף, האשימו אותה בהתקפות אישיות על סנה, וילנסקה עומדת בראש קבוצה של ותיקי המפלגה וצערירה, התובעים מהמפלגה לחזור לקו אנטי-ממשלתי תקיף בעד שלום ללא סיפורים חיים ובעד מאבק תקיף נגד החוקים האנטי דימוקריטיים שהממשלה מנסה להעביר בכנסת.

אחרי שהלישכה הפוליטית של מק"י החליטה שלא להשתתף בהפגנת המשמרות נגד החוק לאיסור שבי-תות, שיומו וביצעו תנועות העולם הזה — כוח חדש, ברית-השואל ושי"ת, התקוממו חברים רבים במק"י נגד החלטת הלשכה, בתגובה, נאלץ דובר מק"י לפרסם הודעה כאילו החליטה הלשכה להפסיק גיון עם שי"ת, אך לא עם "העולם הזה". חברי המפלגה המתנגדים לקו הלשכה, הנשמעת לסנה, לא קיבלו את "ההסבר" הכוזב ופתיחו בהתחמת עצומת-חברים לוועד המרכזי, נגד החלטת הלשכה.

כ-3000 ערבים

כבר נרשמו

לעבודה באירופה

כשלושת אלפים בעלי מקצוע ערביים, רובם מהשטחים המחוזקים, כבר הציעו את מועמדותם לחבריה הישראלית, בניהולו של עקיבא סער, העומדת לייצא עובדים לארצות אירופה.

בניגוד לרעיונות קודמות הפתבר כי התוכנית לא בטיחה אלא נדחתה, עד שי המדינות אליהם מיועדים הפועלים הערבים יבואו, יאשרו רשמית את ייבואם של פועלים פלסטינים ויכינו עבורם רשיונות. עתה היא עומדת לפני הוצאתה לפועל.

החברה הישראלית מייצגת למעשה בישראל חברה שווייצרית ושתי חברות צרפתיות. העוסקות בהקמת מפעלים מהמסד ועד הספחות, ומספקות אותם לבעליהם, כולל הפועלים. עד כה התעוררו קשיים בייצוא הפועלים הפלסטינים בשל החששות של המדינות האירופיות מארגוני המחבלים ומתגובות מדיניות של ארצות-ערב. עתה הוסרו כל ההגבלות. הפועלים חייבים להיות בעלי-מקצוע, מצוידים באישורים ולהתייבב לעבוד לפחות שנה בארצות אליהם יוסטו.

משרד-החוק מומן

הפקת סרטים זרים

מפיקי סרטים ואיגוד עובדי-ההסרטה יתבעו חקירה ציבורית בדרכי הוצאת תקציב ההסברה של משרד-החוק ואיגודים ציבוריים אחרים. העוזה לתביעת החקירה תהיה תקציב של כארבעים אלף דולאר.

שארשר לקדוד לנצמן, שמאזן צרפתי שהפך לפרייזשארט, כדי להפיק פרט תעודות כי נושא הסיכסוך הישראלי-ערבי.

כדי להסוות את העובדה שהסרט נועד לשרת את מטרות התעמולה הישראלית, הקציבו משרד-החוק והוועד-הפועל של ההסתדרות, כעשרים אלף דולאר כל אחד, במטבע זר, לקדוד לנצמן אישית והאחרון שכר צוות, ציוד ואמצעי-הפקה בצרפת, מבלי להעסיק אפילו טכנאי ישראלי או מפיק מקומי.

השוחבות המוזרה

בין כהן לים-שחור

עימות פיקאנטי עתיד להיערך בבית-המשפט המחר זי בתל-אביב, כאשר תתברר שם תביעת הפיצויים על סך של 50 אלף ל"י שהוגשה על ידי חברת הפירסום דחף ואחרים נגד ח"כ שלום כהן, על הפרת הסכם להוצאת שבועון נשים.

לפי כתב התביעה מסתבר כי אחד השו"תים המיועדים של שלום כהן כשבועון, אותו עמד לערוך אחרי פרישתו מ"העולם הזה", היה לא אחר מאשר מנחם ים-שחור, נוכח פרשת השחיתות בהסתדרות, שזכתה בשעתו לכינוי "עמקת הפרדסים" ושהתגלתה מעד דפי "העולם הזה".

ראויה לציון העובדה ששלום כהן, היה אחראי על חקירה זו נגד ים-שחור, ועובדה זו אף שימשה סיסמה מרכזית במערכת הבחירות להסתדרות שהביאה לבחירתו של שלום כהן כחבר הוועד הפועל מטעם העולם הזה — כוח חדש. עתה נמצא ים-שחור, שהיה אך לפני זמן קצר מנהל בנק אגודת ישראל, בין אלה התובעים את כהן לדין על שהפר עימם הסכם, לערוך עבורם עיתון נשים, ונקנה על ידי בעל ידיעות אחרונות ולאשה נוח מוזס, כדי להוציא עבורו את השבועון נוער 71, שביתתים שבק חיים.

יחל בייבוא בתים

טרומיים מיוגוסלביה

חברת הייצוא הממשלתית היוגוסלבית חתמה בימים האחרונים הסכם עם חברת אטיו הישראלית לייצוא של בתים טרומיים לישראל. המדובר הוא בתים טרומיים בני קומה אחת או קומותיים, המיוצרים בשיטה מיוחדת בעזרת לוחות אסבסט וחומרי בידוד מעולים, ושהם בעלי חזות אסתטית ואיכות גבוהה, שזכתה להצלחה בכל רחבי אירופה.

ניתן להשלים הקמת מיבנה כזה, ששטח הדיוור בו עולה על 100 מ"ר, תוך 8 ימים בעזרת 5 פועלים בלבד. הקמת כל הבנין על אבזורים, עד למסירתו לדייר, נמשכת כשלושה שבועות בלבד. החברה היוגוסלביה לבית המייצרת מיבנים אלה נתנה ליבואנים אחריות לפי תקן של ממשלת גרמניה.

בין הלקוחות הראשונים שיקימו בישראל מיבנים בשטח מורדנית זו, נמנים מחלקת הבינוי של משרד הביטחון, משרד השיכון, קיבוצים וחברות אחרות. החברה היוגוסלבית מוכנה לספק בשיטה זו גם מיבנים לבתי-ספר, מועדונים וגניילדים, שיפתרו את בעיות הקמת המיבנים הציבוריים. מחיר הקמתו של בית טרומי כזה אינו עולה על 600 ל"י למ"ר.

ה"סקופ" של "מעריב"

חזרה על פירסום ישן

ה"סקופ" בו התפאר השבוע הצהרון "מעריב", כשפירסם בכוונת ראשית ביום השני השבוע את דבר פרישתו הקרובה של הרמטכ"ל חיים בר-לב והתוכנית למנותו כשר בממשלה, לא היה אלא חזרה מרדיוקית על כתבה שפורסמה שלושה שבועות קודם לכן ב"העולם הזה". העובדה כי שירותי השידור מיהרו לחזור בלהיטות על ידיעה זו, כאילו היתה חדשה, העמידה אותם באור מגוחך.

ב-20 באוקטובר (העולם הזה 1781) פירסם העולם הזה בשער את הידיעה: "חיים בר-לב יצורף לממ"שלה". בכתבה מפורטת על הנסיבות שהביאו לצי-רופו המתוכנן של בר-לב לממשלה, כתב אז העולם הזה, בין השאר: "תקופת כהונתו של חיים בר-לב כרמטכ"ל, עומדת להסתיים בחודש ינואר הקרוב. הפסקת האש המתמשכת וההילה שרכש בר-לב בשנות כהונתו כרמטכ"ל, יוצרות קצו נוח לחילופי המפקדים בצו"ל... פרישתו הקרובה של בר-לב מתפקיד הרמטכ"ל וכניסתו לחיים הפוליטיים אחרי תקופת נופש קצרה, הביאו לאפשרות שבר-לב יקדים את רבין מיספר חודשים בממשלה. בר-לב יספיק לכהן בממשלה הנוכחית מספיק זמן כדי להציבו בעוד שנתיים במקום מכובד בראש רשימת המערך".

בינתיים גוברת הנטייה בצמרת מפלגת העבודה להכשיר את בר-לב לכהונת ראש הממשלה הבא, אולי בעוד שנתיים ואולי בעוד שש שנים. את מקומו כרמטכ"ל עשוי לרשת בחודש ינואר הקרוב האלוף דוד ("דוד") אלעזר, ראש אג"ם.

גוברת הבדידות

של גולדה

בדידותה של גולדה מאיר בממשלה הולכת וגוברת. למעשה חדלה גולדה מזהתייעץ עם שריה הבכירים, כגון אבא אבן, פינחס ספיר וסגנה יגאל אלון. היא מקיימת מגע רק עם שני שרים: משה דיין וישראל גולדי. שניהם מקבלים את דעתה בלי הסתייגות.

הנטיית הדיקטטוריות של גולדה החלו בולטות יותר ויותר בישיבות האחרונות. בעוד שעד כה היתה גולדה נותנת לשרים להביע תחילה את דעתם, ואחרי כך מסכמת את הדיון ברוח הרצויה לה, היא החלה לאחרונה להודיע את מסקנותיה בראשית הוויכוח, ובכך למנוע בכלל דיון של ממש.

הקיצוץ בתקציב

הבטחון -

טעות אופטית

נכונותו של שרי-הביטחון משה דיין להסכים לקיצוצים בסך 500 מיליון ל"י בתקציב הביטחון, אותו התכוון משרדו להגיש למחלתה, אינו אלא תרגיל של הסחת-דעת.

למעשה אין מדובר כלל בקיצוץ. מסתבר שדיון עומד להגיש תקציב המיועד לתקופה של הפסקת-אש. הוא שומר לעצמו את הזכות לבקש תקציב נוסף במרוצת שנת התקציב הבאה, כך שהקיצוץ הוא רק דמרי-איתעין.

כרטיס הזמנה רחל גרינשטיין

פקידה במחלקת עו"ש ומ"ז בסניף רמת-חן
ובל חברה לעבודה בבנק דיסקונט ברחבי
הארץ, מזמינים אותך לבקר בסניף הקרוב
של הבנק, לרגל מבצע "יחידיו".

מבצע "יחידיו" בו משתתפים כל עובדי
בנק דיסקונט, נועד להדק את הקשר
בין העובדים ללקוחות ולהרחיב את
חוג ידידי הבנק.

מבצע "יחידיו" נותן גם לך הזדמנות
ליטול בו חלק. פנה לסניף הקרוב של
בנק דיסקונט ובקש את השאלון
המיועד לך. מלא את השאלון
והשתתף בהגרלת פרסים כספיים
שיחולקו בין המשתתפים לרגל מבצע
"יחידיו". הפרס הראשון 2,000 ל"י.

לקבלת פרטים כלשהם על שרותי הבנק, התקשר אתנו אחרי שעות העבודה,
באמצעות דיסקונטופון.
חייג תל-אביב - טל. 54572; ירושלים - טל. 532650; חיפה - טל. 521285.
פניתך תוקלט ותענה דבר ראשון למחרת בבוקר.

בנק דיסקונט

הוא לא רק בנק - הוא גם ידיד

(ג) כיצד תסבירו את דרככם לקבוע גזרידין זכאים לגבי עיתונאים שנאשמו בפלילים, ואשר מישפטם טרם התקיים? יש לכם אינטרסים, הידועים רק לכם, ברצח-אופי של אנשים מסוימים, ובהל-בנת מעשיהם של מואשמים בפלילים. לאור האשמות הנ"ל, עליכם להתפטר! צפורה פרידמן, חולון

מלחמה

מבישה

נרכין את ראשינו בצער לזכר כל אלה אשר נפלו לפני 15 שנים במלחמת סיני, מלחמה מבישה אשר שותפיה, דאז ממשי-לות בריטניה וצרפת, איפשרו לנו לנהלה, מלחמה נפסדת אשר

הרחיקה מאיתנו עוד יותר את הסיכוי למצוא שפה משו-תפת עם עמי ערב הסובבים אותנו. נרכין את ראשינו בצער לזכר גר-צחי כפר-קאסם, קורבנותיה הראשו-נים של מלחמה זו. נרכין את ראשינו בצער לזכר נח-כאשר נזכרים אנח-נו שוב בכך שרוצחיהם של אנשי כפר-קאסם הולכים חופשיים בינינו כאילו הרי-גו בשעת אחרי-הצהרים הנוראה הזאת 49 זכובים טרדנים ולא 49 גברים, נשים ויל-דים חפים מפשע. ישראל אלכסנדר, רמת-חן

הומור

מקאברי

בתור אדם בעל שבעה שיני זהב ואחוז שומן (חומר גלם לסבון) מקובל, אני מקווה מאוד שתברות גרמניה תגיע לישראל ארו-זה בקופסאות הרמטיות. צריך לפתוח ב-זהירות!

כשאני מסכם מה בדיק תרמה התברות הגרמנית למאה העשרים — אין לי אלא לראות בעריכת שבוע תרבות גרמניה ביש-ראל הומור מקאברי חולני. אליאב צרפתי, ירושלים

קריאתו

של ממור

כממור שהכל רודפים אותו, אני יכול להבין את התעוררות ענקי הרוח, ביניהם ג'ורג' טמרין, חנה מרון ואורי אבנרי, להלחם למען "העם-הזה".

יש להוציא הכל — אישות, קבורה ועוד — מידי הדי-תיים ולהפוך את זה לשירותים ממי-לכתיים.

הדתיים, בעצה אחת עם מנגנון ה-חושך, הם שגורמים לנו להיות נרדפים. והם כמעט הצליחו זה 20 שנה.

אנא! סייעו לנו! אל תחכו לדור עשירי כי גם אז לא יתנו לנו לבוא ב-קהל ישראל.

הפגינו, כי אנו איננו יכולים כבר! אל ניתן לממשלה זו מנוח עד אשר תיפטר בעייתנו!

ע. ח. תל-אביב

לוח עברי

או לועזי

"העולם הזה" 1777, "מצפף על הלוח העברי", התקפתו של דן בן-אמוץ על לוח השנה העברי. להלן כמה הערות לידידי דן בן-אמוץ "המצפף על הלוח העברי":

לוח עברי פירושו, חגים בתשלום לכו-לם. שמאפשרים: להתפלל, לנוח, לטייל ולפעמים גם לעבוד ולקבל משכורת "חגי-גית". כל אחד חוגג את החגים לפי רצונו האישי. ביטול הלוח העברי, פירושו מבחי-ה(המשך) (במוד 8)

לינץ'

באלופי צה"ל

"העולם הזה" 1782, "לינץ' ב-אלופי צה"ל" על כתבתה של סיל-בי קשת, "החנרל המכסיקני קאסטינייטאס". על התגובות בנו-שא, ראה איגרת ראש המערכת.

רק השבוע נוכחתי שאתם באמת העי-תון היחיד שיש לו אומץ-לב. אני מת-כוונת לכתבה שפרסמתם על "לינץ' ב-אלופי צה"ל", ושבח הוקעתם את חוצפתה ורשעותה של העיתונאית סילבי קשת שתפלה דיבה על אדם שאני אישית חיי-בת לו הרבה.

בעיקבות מאמר הרשע בדיעות אחרו-נות, שלחתי מכתב תגובה למערכת ידי-עות אחרונות, למדור "הקורא מגיב ל-עניין", אך המערכת, שאישרה הדפסתה של זוועה כמו הכתבה על ה"חנרל המכ-סיקני קאסטינייטאס", לא פירסמה את מא-מר התגובה שלי. וזה המכתב:

"התגובות של מערכת ידיעות אח-רונות על כתבתה של סילבי קשת מפחי-תה אך מעט מאוד מהטעם הרע שבעצם פירסומו של פיליצון אוילי ובאוש כזה שהודפס בעיתונכם ביום ששי.

הגברת סילבי קשת, המדשדשת במיץ של עצמה מזה כשנה, עדיין לא הסתגלה כנראה לעובדה שחיציה קהו והם דומים לאחרונה לפגיעתו של אבוקדו מרוח ב-חמאה, יותר מאשר ל"חיצו ארס טבולים בסטריכינין". כפי שהיא עצמה הגדירה פעם את תהליך עבודתה. הגברת קשת ממשי-כה כפי הנראה לחשוב עצמה לאל-נקמות.

מיכלסון

או לפחות לשופט עליון. על כך יסלח לה המרחם על עלובי החיים. אך למאמרה על ה"חנרל המכסיקני" דומה שאין סליחה. אני אם לבן ששרת באותה גיזרה ש-עליה רומז בפיליצון של הגברת קשת. והנה, מיום ש"החנרל המכסיקני" קיבל את הפיקוד עליה — שקטה נפשי ודאגתי לבני פחתה. הגבול הרווח, שאותו חסם לגמרי אותו חנרל, כנראה לא אומר הרבה לפסיכה העצלה" (גם זו אחת מהגדרות תיה על עצמה).

שפשי עיניך, הגברת קשת. פהקי פי-הוק גדול, מתחי את שרירך רוויי-השינה, וקראי שוב את יצירתך הדרמטית על "החנרל המכסיקני". או רק תביני איזה עוול עשית לי ולעוד מאות אימהות המ-ברכות יום-יום את החנרלים שלנו.

7. מיכלסון, תל-אביב

עליכם

להתפטר!

במאמרם לינץ' לצה"ל, הגעתם למסקנה שסילבי קשת חייבת להסיק המסקנות ול-התפטר, בעיקבות ההתגובות המפורסמת שהתפרסמה בדיעות. ברצוני לשאול: (א) מדוע לא התפטר אורי אבנרי, אחרי שהתנצל על ההשמצות המפורסמות על הרב פרוש? ועוד תרם 5000 ל"ל למוסדות המוכרים של הרב פרוש?

(ב) אם לדעתכם השמצת אלוף בצה"ל גוררת תגובה של איאמון במנהיגות הצב-אית, כיצד תסבירו את ההתקפות הארסיות שלכם על שר-הביטחון, אשר מרוב שטי-פתיחות מלוכלכת עליו גרמתם לכך ש-הרבה אמהות וחיילים איבדו אמונם במנ-היגות הביטחון?

בכורה עולמית!!!

ת"א - חונטריאל

הוא גבר הסובל מתסביך מיני... ועושה זאת עם כל אשה...

יעקב בן סירא

דליה פרידלנד

הקומדיה הספרסקית הישראלית קנדית בהשתתפות:

- דליה פרידלנד
- רזנה סקיאפינו
- זאן קוטי
- יעקב בן סירא
- ואחרים...

בקולנוע "בן-יהודה" תל-אביב בקרוב בירושלים ובחיפה

צפייה בלילה
הגיעו דגמים משגעים מפריס, רומא ולונדון

באדי
בוטיק האופנה העילית
ת"א, אלנבי 60 (כבר מגן דוד)
טלפון 57452

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • "הדפוס החדש" בע"מ • ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

העולם הזה על רגל אחת

ק"א י"ד

לפני שבועיים היה העולם הזה (1782) העיתון הראשון והיחיד שפירסם את הידיעה הבילעדית על מותו של קצין צה"ל בכיר, שהיה מן האחראים על שירותי הביטחון. השבוע אנו הראשונים המכחישים את הידיעה, ומוכיחים שוב את אשר טענו תמיד: בשטח הסקופים העיתונאים אין להעולם הזה מתחרים.

★ הלאה הברק המזויין!

ידיעות שנתפרסמו לאחרונה בעיתונות בישרו כי במערכת הביטחון שוקלים עתה קיצוצים בתקציב הביטחון בסכום של כמה עשרות מיליונים לירות. עליידי חיסול מלאי חומרי המירוק ("בראטון"), המשמשים להברקת סימנייהדרגה של קציני צה"ל וסמלי היחידות, שהחיללים עונדים על כובעיהם. לא נעים, אבל גם במקרה זה היה העולם הזה העיתון הראשון שהעז להעלות לדיון את הרעיון האפיקורסי של ביובו כספי משלם המיסים על הופעה חיצונית וברק שטחי, שהפכו מסימנייההיכר של צה"ל בשנות השבעים. כתב אבנרי במדורו הנידון שבשאל את הכותרת: לא על הברק לבדו: "שנה ישנה מוציא צה"ל רבבות לירות על רכישת פחיות בראטון, לימונים וחומריניקוי אחרים, המשמשים למירוק דרגות, סמלים, שאר פריטי נחושת המקשטים את מדי החייל. השאלה היא: האם סביר ביובו משווע זה בעידן טכנולוגי, בו ניתן לצפות פריטי נחושת אלה אחת ולתמיד בשיכתב לאקה. שתחסוך צה"ל מיליונים לירות בחומרימירוק ובשעות עבודה של חיילים סדירים ואנשי מילואים?"

ברית-המועצות ומניעה: יהודים תמורת שטחים

למאה יהודים, עבור כל קידומטר מרובע משטחה של סיני, שישארא תהיה מוכנה להחזיר למצריים. לדברי מקורות מהימנים, סירב השגריר רבין להתחייב בשם הממשלה, אך הבטיח להעביר לירושלים את הצעתה המדהימה של מוסקבה. בכך מסבירים חוגים אלה את השיחות הבלתי-צפויות שנערכו ה' שבוע בין השגריר רבין ושרהחוז' מר אבא אבן, בחדרי הנחיות של מלון הילטון בלונדון.

באחד הגליונות נדהמתי לקרוא את כתבת-השער שלכם, בה אתם מודיעים על פטירתו בנסיבות טראגיות וכתוצאה, כביכול, של התנכלות אישית מצד אישיות בכירה במערכת-הביטחון. הריני מודיע לכם בזאת שאני בריא ושלם, ושמעולם לא עלה בדעתי להסי' תלם מהעולם הזה בדרך טבעית או בנס' בות טראגיות כל שהן. מהיום והלאה אקרא מדי שבוע את עיתונכם כדי לדעת מה שלומי.

אדון (מילר) בנימין עשת, מנכ"ל "ישראל-על", תל-אביב.

עיון בכתבתו של אלי תבור קורא יקר בפתח גליון זה, בדבר הידיעות הביל-עדיות המתפרסמות בהעולם הזה.

מכתבים

זה כהחלט לא נכון

"העולם הזה" 1782: "מה גרם למותו של הקצין הבכיר, כת-בת-שער בעקבות הידיעה על מעילה בשירותי-הביטחון. בדרך כלל איני קורא את עיתונכם המכור בד, אך מדי פעם בפעם, כשאני מוצא את עצמי בחדרי-ההמתנה של רופא-השיניים שלי, מודמך לי להעיף עין על שבועוני-כם, המרופט והמקומט מרוב קריאה.

בנו של שר הביטחון - מפקד חוליית פתח?

ח"כ בבא אירלסון סיפרה השבוע במסיבת יום הולדת שהאירגון העולמי של נשות ויצ"ן ערך לדור ב"גוריון" בבית ברל כצנפון שבשנת תרפ"ו, כאשר בן גוריון ויצחק בן צבי ז"ל נהגו ליי-שון על ספסל אחד בצריף מועצת הפור-עלים בירושלים. היתה היא ורחל ינאית מגישות להם תה בספלי-פח אחד, שהיה כל רכושם באותם הימים. יום אחד נתהווה

"היתה לי בעניין זה שיחה בשלוש עיניים עם אבא. הוא נתן את הסכמתו, בתנאי שאמסור את עצמי לידי כוחות-הביטחון ברגע שיתיימו צילומי הסרט."

ההצעה הסובייטית

לחצי האי סיני בלבד, אלא לכל שטח משיטחה של מדינת-ישראל. בדרך זו, אם ברית-המועצות תתיר את עליית כל יהודי ברית-המועצות (2,600,000), תצטרך המדינה להחזיר לערבים לא רק את כל אדמות המדינה אלא תישאר חייבת להם כ-50,000 דונאם, שאיש אינו יודע כעת מאיין יילקח, כדי להשלים את העיס-קה עם ברית-המועצות.

עם זה לא יקרה כמו שיכון-עובדים לא ראיתי בארץ. אין לי ספק ששיכון-עוב-דים טובה לא רק לילדים. היא גם טובה לזקנים, נשים, וותיקים ועולים חדשים. שיש להם כסף, נוסף לשאר מעלותיה, מעודדת שיכון-עובדים את דייריה לדבר עברית צחה ונכונה, ועל זה בלבד מגיע לה "פרס בן-יהודה".

שיית ארונות-מתים, וכדומה. השבועון יהיה בלתי-מפלגתי, כמובן, ויפנה אל כל אורחי המדינה ללא הבדל דת, לאום וגזע, מתוך הנחה שבמוקדם או במאוחר כל אחד מתושבי המדינה יגיע אלינו.

סתימת אף קולקטיבית

אסתטי מזכב, ופוגע בתדמיתה של ישראל בעיני המבקרים אותה. גם זה שקר. הצטננותו של אורח היא זכותו האלמנטארית במשטר דמוקראטי. ברפובליקת ויימר, 15 שנים לפני עלותו של היטלר לשלטון, ביטא את הרעיון הזה בדרך מאלפת האוברשטינק סקרטאר וילהלם פון-קלוצה, כאשר אמר את המיש-פט הקלאסי "כאשר האף סתום — הפה פתוח". אילו למדה הגברת מאיר פרק בהיס-טוריה, לא היתה מעלה בדעתה להניח על שולחן הכנסת הצעת חוק המאיים להג-ביל את חרות ההתעטשות של האזרח. אימת ההדלפות, הרודפת אותה מאז נב' חרה לראשות הממשלה, מעבירה אותה על דעתה, וגורמת לה לחשוב שעליידי-סתימת דליפות האף, תפסקנה גם ההד-לפות מישיבות הממשלה. על כך אין לי אלא לענות דה: ראבוב סיק סטאטיבובס. דאמר: אדם הקרוב לעצמו, רואה רק את קצה אפו.

מניו-יורק, בה היא מספרת על מסיבת קוקטייל שאנא האן ערך לכבוד ידי-דתה, רחל פסיקובסקי, מלכת הסבון של שנת 1967, שהתחתנה עם מלך-החזר-יות הצרפתי קלוד דובואה, אחרי שהר-תה לו במסיבה ששרי-האוצר ערך לכבודו בגני-התערוכה.

הידיעה שהתפרסמה השבוע בדבר נכו-נות הסובייטים להתיר עלייתם של מאה יהודים תמורת כל קילומטר מרובע שיש-ראל תהיה מוכנה לפנות, טרם אושרה עליידי הממשלה, אולם כל משקיף מדי-ני אשר יבחון את ההצעה הסובייטית בעיניים פקחות ייווכח על נקלה במל-כודת המסוכנת שהצעה זו טומנת לנו. אני משער שהרוסים אינם מתכוונים

שיכון נהדרת

בגליון העולם הזה מהשבוע שעבר הת-פרסמה מודעה על עמוד שלם, המדברת בשבחיו ומעלותיו של "שיכון עובדים". כותרת המודעה היתה: "שיכון עובדים טובה לילדים!"

וזה נכון. ראיתי כל שיכונים, אבל שיכון נהדרת, מודרנית, מפוארת ויחד

המוות משתלם

אני מחפש משקיע פרטי להוצאת שבו-ר עון מהפכני חדש, שיעסוק אך ורק ב' בעיות המוות. שם השבועון יהיה "יחי המוות!" ונוסף למודעות-אבל, שיהיו את עיקר ההכנסה, יקדיש השבועון מאמרים מקיפים על תעשיית המצבות בארץ, תע-

הנדון:

בהשמיענו את התנגדותנו הטוטאלית להצעת החוק בדבר איסור ההתעטשות בפומבי, המתעטף באיטלה של "חוק להגנת בריאות הציבור", אנו משמשים פה לרבים וטובים בכנסת, בהסתדרות ובצי-בור, שאת אפם ופיהם הממשלה מנסה לסתום בנימוקים בטחוניים.

אומרים: חוק זה ישפר את מצב בריאותו של הציבור ויחסוך למדי-נה מיליונים, עליידי הקטנת, אם לא חיסוך מוחלט של היעדרות ממקומי-התעבודה כתוצאה מהצי-טננות, המתבטאות בדליפות מי האפי.

אין שקר גדול מזה. בחברה דמוקראטית האזרח, והאזרח בלבד, אחראי עבור מצב בריאותו, ואיש לא מסר לממשלה מנדאט לפיו היא רשאית לסתום את אפיהם של אזרחיה, כאשר הדבר משרת את האיני-טרסים המפלגתיים הצרים של ראש הממ-שלה, יוזמת החוק הדראקוני.

עומרים: אף דוקף אינו מראה

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

נה מעשית ביטול חופשות חגים, שמהווים הישג סוציאלי לציבור העובדים. לוח עברי לא מבטל מבחינה מעשית נשפי 31 בדצמבר. משתי האפשרויות התי אורטיות: א) להשאיר לוח עברי כולל חופשות חגים, ב) לבטל לוח עברי ולהפי סיד חופשות חגים; לדעת, הרוב המכריע יבחר באפשרות הראשונה. למרות שכל הפעולות המעשיות נעשות לפי הלוח הלועזי, אני מציע, לא לבטל הלוח העברי. ישי וישקובסקי, רמת גן

חופש

הדיבור

"העולם הזה" 1782, תמונת מטוס ב"דו"ח לבוחר" ומכתבו של דוד לוי, חבר אירגון דב (דיכוי בוגד זים) המצדיק את מאסרו האדמיניסטרטיבי של פאזי אליאסמר.

א) המטוס הוא סקיהוק ולא פאנטום כפי שכתוב!

כהן

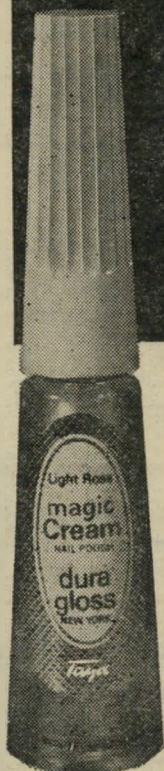
ב) מצטט: "פירסום המכתב או אייפריסומו יוכיחו על חופש הדיבור והדמוקרטיה אליהם חותר העולם הזה במרץ רב

האזרה

והמשטרה

א) "העולם הזה" 1781, "אלימות ב"חנות החוק", המכות במשטרה. לאחר קריאתי את הכתבה אלימות בחנות החוק אני יודעת ממי עלי לחשוש יותר: מהפושע המתוסכל או מהשוטרים

הרצון להקסים לב כל רואיך...

...עד לקצות אצבעותיך, עם magic Cream של dura-gloss

הלכה שאינה שוקעת הנמרחת על הצפורן בשכבה אחת ואחידה לשימושך עד לטיפה האחרונה. magic Cream הלכה החדשה אשר תכתיב אותך בגוונים נפלאים ואופנתיים וביופי המתחדש של צפורניך. magic Cream החידוש האחרון של dura-gloss

לסבית זועקת לשתיים

להפוך את ישראל לארץ שבה יוכלו להיות כל היהודים! הברידות של ההומוריסט סכסואל הישראלי היתה סוחתת בהרבה, אילו היתה קיימת איזושהי חברה, איזושהי מקום שאפשר לבקר בו, שבו לא יתייחסו אליך כאל אדם חולה או רע או מלונכלי. לא מודעו-ללי לה (כל כך הרבה אנשים אינם אוהבים לשחות או לרקוד), אלא סתם מקום שבו אפשר יהיה להרגיש בבית, לדבר, לקרוא, להסתכל בטלוויזיה, לשחות קפה, להיות הוא עצמו או היא עצמה. אני יודעת שזוהי בעייה יהודית פנימי, מית, ולא אדבר על כך אלא עם עיתון נאי או פסיכיאטר יהודי. אולי אתה מכיר משהו, שיכול לעזור להתחיל במשהו? אתה יכול פרסם מיכתב זה או המיכתב תב המצורף, אולם אנא, השתמש רק בראי שיהיה בלבד שלי, מפני שיש לי משפחה בישראל. (—) חתימה מלאה וכתובת בהולנד.

מסרת לי פרטים על החוק המנדטורי הבריטי, שאתה משתדל לשנות. בינתיים עזבתי את ישראל ונסעתי להור לנד, שבה מצב ההומוריסט סכסואל הוא טוב מאוד. פגשתי כאן הרבה ישראלים. בשבילי היה זה עצוב ומר מאד מאד לעזוב את ישראל. אני אוהבת את הארץ ואת העם — הארץ שלי והעם שלי. היו לי הרבה ידידים טובים, עבודה טובה ובית נחמד. אין צורך לומר שהיה לי צורך בי אומץ לב רב כדי להתחיל בחיים חדשים לגמרי בגלות שאיני רוצה בה. כל זה למען חופש אישי, שאני זקוקה לו כמו אוויר לנשימה. אני מצרפת מיכתב גלוי שכתבתי להור מורסכסואלם היהודיים בהולנד. בתור ישראלית והומוריסטית, אני חושבת שתפקידי הוא לעזור לישראל בדרך שלי. אני יכולה לעשות זאת רק בכוח רצוני וזעמי. איכשהו, אפילו מחוץ לחוק הבריטי המנדטורי, מוכרחת להיות אפשרות

(לפני שנה קיבל אורי אבנרי מיכתב, בשפה האנגלית, שהיה חתום בידי „הומוריסט סכסואל“, ושתיאר בצבעים קודרים את גורלם של ההומוריסט סכסואל בישראל. הכותב ציין רק את האות הראשונה של שמו הפרטי, ואבנרי הניח כי הכותב הוא ממין זכר. בתשובתו תיאר אבנרי את מאמציו בכנסת לשנות את החוק הבריטי הקיים בישראל, שבוטל זה מכבר בבריטניה עצמה. השבוע קיבל אבנרי מיכתב שני מאותו אדם, אלא שהפעם נשלח המיכתב מאמי סטראדאס. מסתבר מתוכו כי לא נכתב בידי הומוריסט סכסואל זכר, אלא בידי הומוריסטית סכסואלית לסבית). וזו לשונו: אדון נכבד, לפני כשנה פניתי אליך בשאלה שהיתה דחופה לי: מה בדבר החוק הנוגע להומוריסט סכסואל בישראל. בתשובתך האדיבה

מגיני האזרח כביכול, המתוסכלים לא פחות ואפילו אולי יותר. משוכנעת אני ששרה-המשרה הנכבד ירדע על תקריות אלו ודומות להן, שהן מעשה כמעט יום יומי. ואם הוא אינו מסוגל לספק לפחות באנשי המתוסכלים, עליו להגיע למסקנה הנכונה ולהתפטר מתפקידו. כיוון שהפגשתי שמבצעים אנשי המשטרה הנתונים תחת חסותו, עברו מומן את הגבול. חנה סמואל, חיפה

שחור ולבן

„העולם הזה“ 1781, „שחור ולבן“, מכתבו של ישראל אלכסנדר סנדר על הכושים מדימונה. בקוראי את מכתבו של ישראל אלכסנדר על בעיית הכושים היהודים. הודעו עתי לקרוא כי הכותב מביע את דעותיו בצורה מחרידה. הוא לא זכר כנראה כי באותה

דדרי

צורה דיבר הצורך הנאצי על אבותיו היהודים. הוא היהודי! כותב בגזענות כזו ובצורה איומה. הוא מכריז כי הכושים — „השחורים“ בפיו — „מעזים לכלך את העיר ולהרעיש בין השעות שתיים וארבע. לפי דעתי אין זה צודק כלל לפגוע בהם כך, ויהיה צבעם אשר יהיה.“

דנה דדרי, בת 11, תל-אביב. מכתבו של ישראל אלכסנדר, היה מכתב סאטירי לתגובות שהושמעו על-ידי אחרים ברצינות.

זה

גבר, זה?

„העולם הזה“ 1781, „שדיים בקופסאות“, על הפטנט של הצייר משה פרופס.

הכתבה על עבודתו של הצייר משה פרופס. מביאה אותי לסיקופק בקשר לגבי רינתו של הנ"ל, לאור העובדה שאת בעיית

ויינברגר

„ההתייכות“ פתר בקופסא. על איכותו כצייר, שתי מלים בלבד: גרפומנים — הביחתי!

טובה ויינברגר, תל-אביב

חייל

ממורמר

הייתי רוצה לדעת את האמת, אודות זכותם של המשמטים משירות צבאי, בעזרת הורדת הפרופיל. לפני גיוסי לצבא, התהלכה „אגדה“ לפיה לאורח כזה, לא תינתן זכות להור ציא רשיון נהיגה, או לעבוד במשרדי ממשלה.

מיכתב גלוי להומו-סכסואל היהודי בהולנד

והן מנצלות יפה את האחרות, הארנבות הנפחדות. הבה אתאר לכם איך חי זוג לסביות, שאני מכירה בירושלים: הן גרות בקומת-גג, שם אין איש יכול להסתכל לתוך דירתן. המכונית שלהן חונה מסביב לפינה. אין שמות על הדלת. מיספר הטלפון שלהן אינו רשום בספר הטלפונים. יש להן כלב נובח יעיל. הן משתמשות בחדר האחורי, כך ששום אור אינו נראה מהרחוב.

אני כותבת מיכתב זה מתוך רחמים על עצמי, מפני שאני „ברחת“ על כל פנים, אני כאן! אני גם יכולה לוותר טוב מאוד על הפירסומה. אני גם לא רוצה שמיכתב זה ישמש תעמולה אנטי-ישראלית. אולם אני חושבת שצריכים לעשות משהו בעד ישראלים אלה, ולמען ישראל. מפני שמצב זה זועק לשמיים.

אני מוכנה לחזור לישראל, אבל לא לבדי. ואם לבדי, אז בכל אופן עם משהו שיתן לי גיבוי, מישענת כלשהי, בישי ראל עצמה. אני יודעת שאיני בודדה בשאיפה זו. אני שואלת את עצמי: כמה הומו-סכסואלים יהודיים היו מוכנים לעלות או לחזור לישראל, לולא היו פוחדים מפני הבדידות המאיימת עליהם שם? אני גם תמהה מהו אחוז ההומו-סכסואלים שבקרב ה„יורדים“? אותם הנשארים בישראל, מוצאים את עצמם שם בבדידות גוברת וחולשת. אני שואפת מאוד לעשות משהו בעניין מעציב זה. מי עוד?

מישהו הרי מוכרח לעשות זאת!

אמסטרדאם, 5 באוקטובר 1971
עד לפני חודש חייתי בישראל. עליתי לשם מהולנד לפני עשר שנים. אחרי שחייתי בישראל שנתיים, נסתבר כי אני הומו-סכסואלית, ומאז התחילה דרך של יסורים, שבסופה חזרתי להולנד. במשך חודש שהותי כאן, כבר פגשתי ארבע בנות ישראליות, צבריות, שעזבו את ישראל בגלל אותה סיבה. מדוע?

לפי חוקי המנדט הבריטי, הקיימים עדיין בישראל, אפי' שר להרשיע הומו-סכסואלים בפלילים*. למרות שחוק זה אינו מבוצע, הוא מונע כל מעג גלוי. חוסר-המעג חמור עוד יותר, בגלל החוקים היהודיים העתיקים על נושא זה, המונעים, כמובן, כל שינוי.

הנה כמה מן התוצאות: כמחצית ההומו-סכסואלים הישראלים מתאבדים. אני יודעת עד כמה אפשר לסמוך על מיספר מחריד זה. הוא נמסר לי על-ידי פסיכיאטר בירושלים, הולנדי-לשעבר. רבים מהם נמצאים במוסדות, שם מנסים עדיין „לרפא“ אותם. אין פלא שרבים מהם משתגעים באמת בנסיבות אלה. בישראל אין מעיזים לשאול בגלוי: „האם את לסבית?“, כי אז לא תראה את הנשאלת שוב. לא, שואלים בגוף שלישי: „האם גם היא היתה בטיפולי?“ אני יודעת מה מצבם של הגברים, כי מעולם לא העזתי לדבר עימם בגלוי, ובמשך כל השנים האלה לא גיליתי מעורר לם היכן בדיוק הם נפגשים, וגם לא שמעתי היכן הגברים או מקומות-הריקודים שלהם. ידעתי רק: אישם בתל-אביב... נמצאתי במצב מיואש, בבדידות מוחלטת, והיפסתי מגע. בגלל ייאוש זה, רק החזקים ביותר מסתדרות במצב זה,

* יתכן כי בעלת המיכתב אינה יודעת כי חוק זה חל רק על הומו-סכסואלים זכרים, ולא על לסביות. אבנרי לא פירט זאת בדבריהסבתו, מפני שהניח כי המיכתב אליו נכתב בידי הומו-סכסואל זכר.

המנהל: „אנחנו עובדים שעות קייץ עד 12 וחצי — ולא מעניין אותי מה כתוב בשלשום!“ כל זאת בחוסר נימוס ובתוקף פנות.

דב גופר, ירושלים

אלמנות

הקיבוצים

„העולם הזה“ 1782, „אלמנות הקיבוצים“, סיפוריהן של אלמנות מנות מלחמה, חברות קיבוצים.

התרשמתי מאוד מהמאמר על אלמנות הקיבוצים, בייחוד מסיפורה של אסתר. יכול אני אולי להיות לעזר לבעייה, זאת. האם גם גוף המטפל בזאת?

יוסף אלקס, רח' שילר 5, ירושלים

חושבני שחייבים להסכים לדברים שכתב דן בן-אמוץ בצורה כה חריגה-שמעית, קרי לעת ומשכנעת באותו גליון.

צבי דינורביץ, תל-אביב

חומר

נימוס

משרד הרישוי בירושלים שוכן בתל-פיות שבקצה העיר. שעות הקבלה הכתובות בכניסה הן משבע בבוקר עד אחת בעהריים.

הגיע אורח ברי בע לאחת ומצא את המשרדים סגור. נאמר לו ש-עובדים רק עד 12 וחצי.

כעס האורח ש-עשה דרך ארוכה לקצה העיר, וברי קש להתקבל על-ידי מנהל הליש-כה. לאחר קשיים מרובים הצליח ל-היכנס ללישכת ה-מנהל זלמן כהן, וביקש שירות. אמר לו

גופר

קוראים השוחחים מכתבים מתקשים לנפח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרפים תמר נות למכתביהם.

תיאטרון

המירסם החדש לרבימכר בתיאטרון הוא מחזות לסי מישפטים, אם לשפוט לפי הפרסומים של התיאטרון הקאמרי, אשר בעוד הוא מעלה את משפט הסופרים בנינגרד, הודרו להעלות שוב את היכל המשפט על הבימה, הפעם בהפקודה,

תאומי זכר

(במקור „משפט אנדרסונוויל“), פרשה הי מבוססת על מיקרה שהיה, כאשר קצין דרומי הועמד לדין בארצות-הברית, לאחר מלחמת האזרחים, בעוון רצח והתעללות בשבויים במחנה אנדרסונוויל, עליו פיקד.

אם מחזה זה צריך לעמוד על אתריותו של הפרט למעשיהוועה של המלחמה,

הרי זהו הנסיון הדליל והקלוש ביותר בכיוון זה, ולאנשים אשר מכירים מן היסטוריה הקרובה מאוד את מישפטי נירנברג ואייכמן, והטענות אשר הושמעו בהם, נראית המוסריות ההפגנתית של ה"חובע, הקשיחות של השופטים והערמור מיות-כביכול של הסניגור, כהולמים ביותר הצגת מחזמר בגימנסיה. כשחומר כזה בידיהם, כל מה שהשחקנים יכולים לעשות הוא לביים התקפות היסטוריה מדומות, עצבנות שאינה קיימת ורוגז מעושה, ואפילו זאבים ותיקים ומ"נוסים כמו עודד תאומי, יהודה פוקס או שמעון בר, אינם יכולים לצדקנות הפוריסטית של תפקידיהם, ומחפשים זה את זה על הבימה הגדולה-מדי של אולם הקאמרי.

■ ■ ■

האמריקאים הצטיינו תמיד בכתיבת מחזות על אלימות ורדיפת-בצע, וככל שר"מתייחם עולה, כך נוטה כ"המאזניים יותר לטובת האלימות במחזותיהם. ישראל הורוביץ (31), מן הכוחות הצעירים והמבטיחים שם, עושה רושם שהוא מסוגל לכתוב בקלות דוקטורט בנושא.

בשני המערכונים המוצגים עתה בארץ (מועדון צוותא בשיתוף עם תיאטרון ה"קאמרי"), תופסת האלימות את התפקיד הראשי, והיא המפעילה העיקרית של הדמויות.

המערכון הראשון, והמפורסם יותר, ההודי **רצח לברונקס** הוא הפחות מקורי והפחות-מעניין בין השניים. בתחרות אוטובוס מרוחקת בניו-יורק, ממתינים שני פרחחים מקומיים והודי זקן, שאינו דובר מילה אחת אנגלית. כמינהג הפירי החיים האמריקאיים, המצב גולש במהירות מופרזת להחלפת מהלומות, ניבול-פה בי סטונות, ולמישחקים בהם שותף גם ה"הודי, למרות רצונו — מישחקים מסוכנים שסופם אסון.

מדוע הם מתנהגים כך? ובכן, אמא זור, אבא ברח מן הבית, עבריינות-נוער,

קצינת-מיבחן שאינה מבינה מאומה. זה נשמע מצחיק? נכון, בסיפור הפרברים ליגלוגו הביריונים עצמם על תירוצים אלה בפני השוטר קרופקה. לכן, כאשר הוריר

וישנסקי, כרמון, לוי

ביץ מתייחס לכל זה ברצינות מוחלטת, וחושב כי יש בכך חשיפת אמת עמוקה, נראה הדבר קצת מוגזם. מה עוד שהמצב הדרמטי שקוף, וברור מן הרגע הראשון מה עתיד לקרות, מאחר וזה קרה בתור דמויות קודמות רבות, ואילו לשלמה וי-שינסקי וליוסי יבלונקה חסרה אותה מידת פראות תהומית, המצליחה להעניק ל"כל הסיפור הזה מימד מהימן.

לעומת זאת, **לור** הוא מערכון פיקח, כתוב בהרבה כישרון וניחן בתכונה נדירה אצל מחזאים אמריקאים זועמים: חוש-הומור. זהו סיפור על תור אבסטרקטי, ועל ארבעה גברים ואשה הנלחמים על המקום הראשון באמצעים לא-ידועים כש"רים ומהוגנים. במערכון זה הצליחה הבימה, מאית עדנה שביט, להגיע, על הבימה, לבאלט של סיטואציות קומיות המתחלפות במהירות רבה, והיא מנצלת את כל ההבדלים הקטנים בתוך הטקסט. שחקניה

(אל יבלונקה, וישנסקי ואלברט כהן, ה"הודי מן המערכון הראשון, מצטרפים יוסף כרמון ורחל לוי). אמנם עושים הצגות יותר משהם משחקים, אבל קצב ההצגה הוא שוטף, והבזקות הדיאלוגים תכופות כל כך, עד שהתוצאה היא מרתקת ומעניינת בהחלט. כדאי לראות.

תקליטים

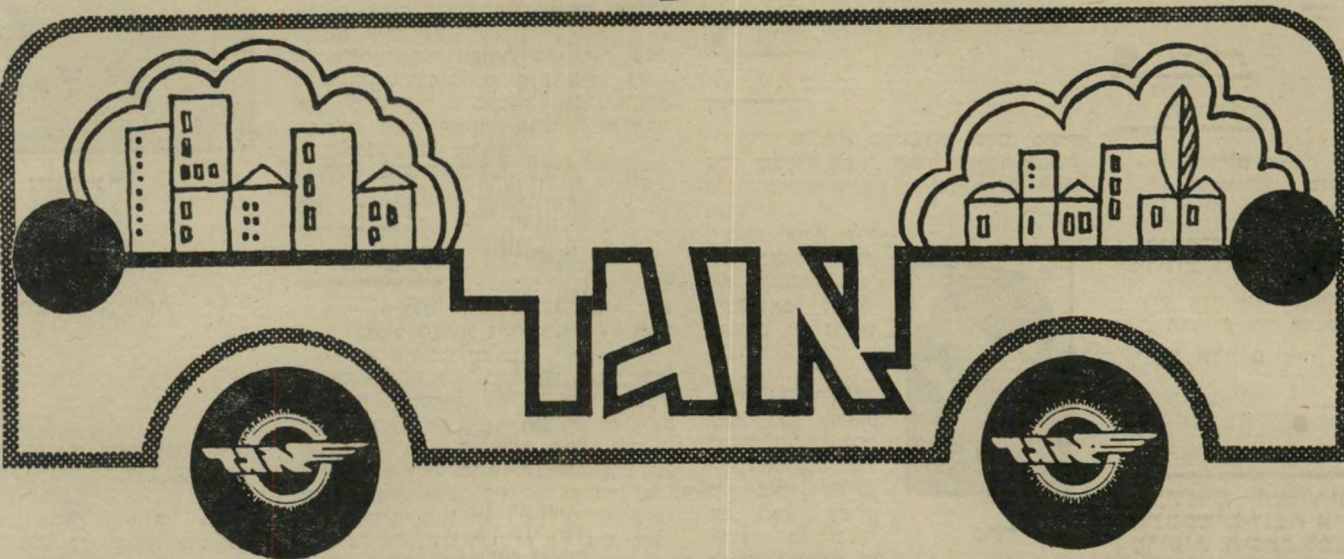
אוריה היפ היא אחת מאותן להקות קצב התוקפות את אוזני-המאזין במהלך מות-צליל אדירות עד כדי כך, שאוזן בלתי מאומנת ובלתי מחוסנת עלולה לאבד את צלילותה. אולם מי שמצליח לעמוד במיתקפה הראשונה, לפזר את ענני ההל"מות של הקצב (שאינו מגוון ביותר, אך לעומת זאת הוא דופק בעקשנות של פטיש אוויר) יכול להבחין בכמה דברים יפים: בסממני מנגינות צעניות (אחד השירים גם נקרא צועני) בשרידי בלדות אנגליות ובשיירים של שירים רומנטיים שיצאו מן האופנה, ולפחות בשיר אחד, עורר, כווננו רוביכס, המתאר קרב, מתחילתו ועד סופו.

■ ■ ■

מאז קוננה „ראו, מה הם עשו לשירי" היתה **מלאני** לזמרת אופנתית מאוד בי ארץ. אבל, שורה אחת מאותו להיט עשויה, בסופו של דבר להיות בעוכריה. „אם יהיו קונים לדמעות, אהיה עשירה בודא"י שרה באותה קינה. אף כי התי"כוונה לגודל היגון שבלילה, הרי יש לכך גם משמעות צינית יותר.

למישמע תקליטה החדש בארץ (בדוהה 2318006) קשה שלא להרהר בסכנות המ"איימות על מי שהקינה הופכת אצלו ל"שיטה. מלאני נשמעת אמנם כנה בתלונותיה נגד החברה, בין אם היא מתריעה נגד ערים האוכלות את יושביהן או מוחה על מוחים שאינם יודעים בדיוק למה מת" (המשך בעמוד 12)

הקו הבטוח בין שתי נקודות

מ'ס ג'אגר (28), ראש לחקת "האבנים המתגלגלות", הפך השבוע לאב. בבית-חולים בפריס נולדה למיק ולרעייתו. לידת ניקרגואה, ביאנקא די מציאס, שהיתה ארוסתו של מייקל קיין ושנישאה למיק לפני שישה חודשים, בת בכורה. בתמונה: מיק וביאנקא, שהתבדדו מאז החתונה, לפני לידה.

צייר, אך למרבה הצער, הספיק הגנב להיפטר מכל הכסף היחיד שהיה ברשותו.

השחקן פיטר יוסטי נזף, המכבב בימים אלה בסרט מק הגדול וקלייר הקטנה, מהנה את חבריו לסרט, בהפיסקות שבין הצילומים, בהשימת אריות מתוך אופרות — בכמה וכמה לשונות.

בנוסף לכל הצרות שהתרגשו ובאו עליו בטלוויזיה, שלא באשמתו, היה השבוע היממונה, ישעיהו תלמודי, דאג ומודאג ביחס לאביו, שערב ניתוח קשה ומסובך בבית חולים בירושלים. את הרגשתו האישית ביחס לנעשה במקום עבודתו החדש, ביטא סגן-אלוף תדמור במסיבת פרידה, שנערכה לו באחת מחדירות צה"ל, כאשר אמר: "אתם יכולים כבר להכין עבורי מסיבת קב לתיכונים". בטלוויזיה מתבדחים, כי אם וכאשר יחזור תדמור לצה"ל הוא יוכל לספר בקטקט גמור, כי יש לו כבר נסיון קרבי, לפחות במלחמת הגדרות של המסך הקטן.

עכשיו מותר לגלות: מסיבת הלידה שערך **אדי סופר** במזנון בית הטלוויזיה, היתה כפולה ומכופלת, כי **גל"י סופר** סבלה בזמן ההריון מפחד לידה נוראי ושנאה את גיורתה במשך תשעה ירחים שלמים. אבל בחיים הכל ערבר. לדברי ידידותיה, אחרי הנישואין שהתנסה בו, יעבור הריבה זמן עד שגילה-גלוריה תכנס שוב להריון, אם בכלל.

פעם, לפני שנה ומשהו, חלתה הקרנית דליה מזורי, ומי קפץ ברגע האחרון למלא את מקומה? נכון, דן כנר, ובדיקתו כמו באגדות, הוא הצליח לשבות את לב הקהל. עכשיו הם עושים תאלטרות ביחד. לפני שבועיים הם הלכו יחד, אחרי ערב-ראיון שמוציא אתם. מאז נפרדו שמועות שווא עקשניות, שמתגלגלות ביניהם רומן.

כיום: הוא החליף את מכונית הדודג' שלו בפרג'ו 504.

רכו המערכת המתפרט של מחלקת החדשות בטלוויזיה, שמעון פסלר על הנהלת הטלוויזיה: "שלוש שנים המעלית מתקלקלת ופרעלת לסרוגין ושירותי המיון הם מתחת לכל ביקורת. אפילו את זה הנהלת הטלוויזיה כנראה אינה מסוגלת להסדיר בלי שתקום ועדת-חקירה ממלכתית לביורר העניינים בטלוויזיה?"

העיתונאי יגאל לביב, בתגובה על הודעת שר-הקליטה נתן פלד כי תפקידה ההיסטורי של מפ"ם הוא לשמור על גחלת הסוציאליזם: "זאת כדי שהגחלת לא תהפוך ללהבה."

מחבר הספר הישראלי הנחמד, הסופר שמעון פרי, החליט להתפרסם בכל מחיר. בשבוע שעבר הוא הוזמן לראיון בקול ישראל בתוכנית הייתה של עמוס אטינגר. בין השאר נשאל פרי אם האירורים האירוריים בספרו נועדו להגדלת התפוצה בלבד, או שהם קשורים בסיפור. מול מיקרופון פתוח ובאוזני אלפי מאזינים, ענה פרי: "לגבי יוליוס כהן נוב הראשון (גיבור הספר) לזיון זה כמו לאכול ולשתות. וכאשר גם בני-האדם ילמדו לקרוא לדברים בשמם, יתחילו לחיות באמת."

אשתו של עמוס אטינגר, העיתונאית תמר אטינגר, שנכחה באותו שידור, פנתה לפרי כולה נדהמת ואמרה לו כי הוא עשה היסטוריה בקול ישראל. הוא הראשון שהעז להשיג תמש בשם המפורש מעל גלי האתר. כששמע עמוס את דברי אשתו, אמר: "זה לא בדיוק כך. פרי לא היה הראשון שהשתמש בביטוי הזה מעל גלי האתר. בתוכנית שלי על בתי המשפט, ששודרה בקול ישראל, השתמשתי זונה אחת בביטוי יותר מפעם אחת."

מתנת-חתונה מקורית קיבלה גאולה נוני מהפיומור נאי אבי קורן: מגנט גדול, "זה כדי שתשמרי על בעלך". כתב אבי, והוסיף: "החתונה הראשונה שלך היתה באולם, השנייה בדיסקוסק, השלישית

הרצליה מרגוט קלאוזנר להיפוך למדיום הבאה במגע עם עולם הרפאים? בראיון לתלמודי, סיפרה מרגוט: "בגיל 17 היתה לי תאונת-דרכים קשה עם סוס ועגלה שהתדרדרו. ראשי נחבט והייתי בלי הכרה. חצי שנה לא קמתי מיטתי. בסך הכל היו לי בחיי עשר תאונות בראש. נעשיתי רגישה כל-כך, שאפילו עצירה של אוטובוס גורמת לי ועוצר עצבים. התבלות הרבות בראש גרמו לי שאהיה מדיום, כי זה מגביר את הרגישות לרוחות מתים."

אחרי שגילתה את כורחותיה הרוחניים, התחילה מרגוט קלאוזנר לחקור טכניקות של גילגול נשמות. אז היא גילתה מה היא היתה בגילגול הקודם: "פעם, בגילגול הקודם, הייתי איש זקן, קרח עם זקן לבן, שהיה כהן במצרים העתיקה... גם הייתי שחקן צעיר, במאה ה-18, יפה וצעיר ושיחקתי את המלך, היפוליטוס ואורסטס. ופעם הייתי, ביטיבט, סוחרת גדולה. כזאת עמומית, שיש לה מחסן גדול של עורות... הגילגול הכי קדום שלי היה באטלנטיס. פעם הייתי פליטה מאטלנטיס. אחרי שישקעה מפגיעת מטאוריט בי סמוך לה, נסענו בסירה באוקיינוס דרך מפרץ גיברלטר. הגענו לים התיכון והתיישבנו בקרתגו. ניצולו אטלנטיס יסוד גם את כריתים, את טוריה, את מצרים ואת שאר תרבויות אגן הים התיכון... בגילגול הראשון הייתי פרח באטלנטיס. פרח צהוב, חמניה."

בתקופה על ריבוי משידי המשלה, יצא השבוע כתב דבר דניאל בלון. בין השאר הביא בלון סיפור על השרים בליתיק: "פרץ נפת" לי היה שר בליתיק. באחד הימים ביקשה מזכירת ראש המשלה משוער המשרד להוריד לה כשיכנס השר בליתיק. אחרי שעות אחדות בליתיק, כי השר יושב במשרדו. כששאלה את השוער, השיב לה: אבל השר נכנס עם תיק."

מנכ"ל כור עמית, הנמצא בסיוור לימודים בארצות-הברית, החליט להראות דוגמה אישית לעובדי כור, מהם הוא דורש צימצור

לא פעם מעוררות תשוקותיו החדות של משה דיון בכנסת רעמי-צחוק. כך קרה השובע. בתשובה לשאלתה אמר דיון שתחנה מערבית רצתה להפגיש אותו עם חסנין הייכל, במיסגרת ראיון משותף, אך הייכל סירב להיענות להזמנה. חברה-הכנסת השואל לא התייחס, שאל: "מה היו הסיבות לסירובו של הייכל?" השיב דיון: "אני חושב שהסיבה הייתה שהוא לא רוצה להיפגש איתי."

שעה קלה אחרי שמפ"ם נמנעה (ברשות מפלגת העבור דה) מן ההצבעה על חוק אי-סור השביתות, עלה אותו עניין במיסגרת אחרת במליאת הכנסת, והפעם נמנעה מפ"ם בלי רשות. איש כמעט לא שם לב לזה. מלבד ח"כ מנחם בגין, שקרא: "מי נמנע?" ממילא נאלצו אנשי מפ"ם להרים את ידיהם באופן בולט, למורת רוחם. כשיצא מן האולם, חיך בגין: "זוהי הנמקה שלי. הם הלשינו עלינו בימי הסיוון, ועכשיו אני הלשנתי עליהם."

ידידיו הטובים של אלוף פיקוד המרכז רחבעם (גנרי) זאבי נחלצו למאבק ציבורי כנגד העוול שנעשה לו. לדעתם, בפירסום הכתבה של פילי בן קשת החנרל המסמיני קאסטנייטאס. בין אלה היה גם ידידו הטוב של גנרי, יבואן הבשר ובעל הריכת תל-אביב עזריאל עינב. כששמע על כך דיון מנחם, אמר: "עזריאל הוא אינטרסנט. גנרי בטח הבטיח לו שהוא יהיה הספק הבלעדי של הבשר לארי יות במצודת כפיר."

הוועד הציבורי למען ניי שואין אורחיים, שפגישת היסוד שלו נערכה לפני כשלושה חודשים בהשתתפות אורי אבנר, שולמית אלוני, אמנון זכרונ, ד"ר גורג' טמרין ונתן יליך-מור, וכה לפירסום בין-לאומי עד כדי כך ששמו הגיע אפילו לדרום-אפריקה. הי שבוע קיבל ד"ר טמרין, יוזם יום הממזר, טלפון מרב בקיפת טאון שביקש ממנו פסק-הלכה בענייני ממזרים. תוך כדי שירה הוברר לטמרין כי הרב מי קיפטאון חושב גם אותו לרב.

מה גרם לבעלת אולפני

גבי עמרני (שוכב) במסיבה שערך חברי צוות "אמי הגנרלי" לרגל ההצגה ה-300. כטוב ליבם של חברי ההצגה ביין (מימין לשמאל: יוסף לוי, נורית כהן, צבי ירון ופיני בן-ארי) הם ערכו חלוקה היתולית של גבי כשכל אחד בוחר חלק אחר של גופו.

(המשך מעמוד 10)

ייחסת מחאתם. אולם מעיף קצת לשמוע אך ורק תלונות, מה עוד שהתמלילים ב־ שיריה של מלאני מעניינים יותר מן המנגינות.

האתרונות מציגות את כשרון החיקוי של מלאני: פעם היא נשמעת כמו באפי סנט מרי ופעם כזמרת שנסון, פעם כשירי־ נשמה ופתאום כשיר־בוקרים, וקשה להא־ מין שכל שאיפתה של מלאני היא להי־ שמע כחיקוי מוצלח. קיימים כמה קטעים שחובה לשמוע בתקליט זה: „אני מהרהר בקרונליה (שיר של גיימס טיילור), אלכ־

מלאני

סנד החיפושית (פיומן מקסים של מילנה — פו הדב), נרות בגשם חזון לעולם טוב יותר נוסח מלאני, ונוסחת־להיט, אילה מלאני „מה הק עשו לשירי, אמא.

ספרים

קורט וונגאט הוא סופר אמריקאי ומיקרה סיפורתי מיוחד בהחלט: במשך עשרים שנים רזות כתב ספרים וסיפורים קצרים, תערובת מוזרה של מדע דמיוני ושירה מודרנית, סאטירה חברתית, מחאה פוליטית וניבולי פה מסוגננים. הוא כותב במשפטים נוקבים כמהלומות אגרוף. ל־כ־ אורה, צניקן חד־לשון, למעשה, התגלמות ייאושן של המשכיל, שגילה כי אדם נור־מלי הוא בחזקת מטורף בחברה המודרנית. כשהופיע ספרו בית מטבחיים מספר חמש (זכרונות מזעזעים מהפצצת התופת על דרוזן במלחמת העולם השנייה) הפך וונגאט לסופר מוכר ומהולל, תוך בוקר בהיר אחד. השנים הרעות חלפו, ומו־לים צמאים התנפלו על כתביו הקודמים והי־ציאו אותם לאור, מחדש.

כך קרה שהאל־ברכך מר רוזוואטר (God bless you, Mr. Rosewater), שנכתב לפני שש שנים, ספר המהווה דגם אידיאלי לספרי וונגאט גולד מחדש (הי־צאת זל — 1970 DELL). רוזוואטר הוא מיליונר נורמאלי המחליט להשקיע את הונו במעשי־צדקה, וכמו שקורה לאנשים נורמאליים, שקיבלו טיפול מוונגאט, נח־שד האיש בעיני החברה האנושית כמטו־רף מסוכן הזקוק לאישפוז דחוף.

העלילה סוטה מן הנושא מעת לעת ועושה עקיפות ניכרות, ואם כי מבקר־ספרות מפקפקים בכשרות דרך התחתים מסוג זו הרי הנושא והעקיפות גם יחד משרתים בסיגנון ה־„וונגאטיסטי“ הטיפוסי אותה מטרה עצמה: את יצירת תדמיתו של העולם המודרני כמעוות וחסר־תקווה, כך, למשל, הוא משתקף באישיותו של סוכן־ביטוח, המופיע בספר כטיפוס עלוב המוכר לאנשים פוליטות־ביטוח והופך א־תם ביו־לילה לעתיר־נכסים, רק אחרי המוות. כמובן, דוגמא נוספת? בבקשה: סופר מדע־דמיוני מטורף למחצה (דמות חזרת בכתבי וונגאט) הכותב ספרים ש־איש לא קורא על בית־משפט דמיוני המע־מיד אדם דמיוני למשפט דמיוני, על האדם לדעת להביע רגש־תודה או לקבל על עצמו מאסר אכזרי, והסופר הדמיוני של וונגאט טוען ש־המין האנושי, ברובו, מעדיף מאסר.

מדוע, אם כן, מטיף מר רוזוואטר לאה־בת האדם? „בעולם מיכני שבו האדם הוא יצור מיותר, מה נותר לו כדי לשמור על צלמו חוץ מאהבת לרעה“? תשובת וונגאט.

פילטר

זרגוע קל עם דובק רויאל

נחלק נחור

המדינה בשנותיה הראשונות. האנשים ה' הגונים, שעמדו מן הצד וראו את הנעשה, החלו מרגישים שהם כסילים ולא יוצאים. המושחתים עלו לגדולה, פירסמו את מזלם בצריכה ראוותנית, הפי' כו נחש' להעצמה וחזקו.

תחילה עוד היו אנשים שהתריעו על השחיתות, כמו מבקר הסוכנות היהודית. אמיל שמורק המנות. הם חוסלו וסולקו. לוי אשכול הצהיר שאין לחסום שור בדיר' שו. תוך קיום איסור תנ"כי זה, נחסם פיהם של המבקרים.

אין לי ספק שהיחס לבוזזי הי' רכוש הנמשך בימי מלחמת-ההש"ח. רור קבע את הדמות המוסרית של המדינה מראשיתה. הוא היה כ' בחינת אסון לאומי — האסון שיחושע בן-נון מנע אותו ביד חזקה.

מלחמת-סיני של 1956 לא הביאה לאסון דומה. פשוט לא היה רכוש נטוש. השטחים הכבושים היו עניים, והות' זור במהירות.

אמנם היו כמה פרשות של שחיתות (כגון פרשת הבולים של סנטה-קרינה), אך הן היו מעטות.

שונה לגמרי המצב מאז מלחמת ששת-הימים, שבה נכבשו שטחים עצומים, שלא הוחזרו עד היום.

למרב המזל, נמנעו מעשי-שוד בעת הכיבוש עצמו. המוראל הגבוה של הצבא, חוש האחריות של המפקדים, ואי-ברירת האוכלוסייה, גרמו לתוצאה מבורכת זו.

במקום מעשי-השוד הקטנים והפרטיים, באו פרשות-השוד הי' גדולות והציבוריות.

פרשת נתיבי נפט היא אחת מהן, ואולי הגדולה ביותר.

אין זה מיקרה שהדבר אירע בסיני, הוא לא יכול היה לקרות בישראל עצמה.

קודם כל, מפני שהיה דרוש מעטה של סודיות. כל מה שקשור בנפט של סיני, שניצלו כרוך בבעיות מדיניות וכלכליות סבוכות, היה סודי. קל הרבה יותר לגנוב בחדר חשוך, מאשר באולם מואר.

שנית, מפני שבחיפושן של ימי מלחמה ונצחון, ניתן היה לסדר פרוטקציונרים ב' עמדות-מפתח, בלי בעיות פורמליות חמורות. דברים נחתכו ונעשו באופן פרטי, כביכול, מבלי שאיש העז לשאול שאלות מיותרות.

ושלישית, כך אני מאמין, הר' דימה האווירה הכללית של ביזה ושלל את התחושה המוסרית של כל המעורבים בפרשה.

שהרי מי שקודה נפט בסיני, ומשקיע בכך הון-עתק, יוצא מן ההנחה שישראל לא תחזיר לעולם את השטחים המוחזקים.

בדומה: קודחי נפט-סיני, כמו בוני מצודת-כפר, מאמינים בפתר' דיבם שממשלת ישראל משקרת לעם ולעולם ככל הצהרותיה על נכונותה לברות שלום, ולסגת ל' "גבולות בטוחים" שעליהם יוסכם במשא-ומתן שאין בו תנאים מוק' דימים.

הרי לא יתואר שלום מוסכם, שישאיר בידי ישראל את דרוס-סיני ואת רמאללה.

הושע בן-נון הקים גלי-אבנים בעמק עכור, כדי שיזכרו את המקום.

כיום אין עמק-עכור מקום אחד ונידח. האווירה העכורה היא סביבנו, והמדינה כולה הופכת עמק-עכור.

איני דוגל בשיטות הקיצוניות של יהושע, אך הדוואי והיה לנו איש כמות.

לכן מוכן חרוף-האף של הצי' בור, הכא כימינו במקום ה'. אפן של הציבור מריח את ריח הרי' קבון. ריח של שחיתות, ביזה ושלל. הציניקאים אומרים שהציבור מרוגז, מפני שהוא מקנא במושחתים רמי-המעלה. איני סבור כך.

הציבור מרוגז מפני שהוא חש, אינסטינקטיבית, שריקבון זה, הי' פושט כסרסן בצמרת המדינה, מסכן את קיום המדינה והחברה.

קשר בין ריקבון זה ובין שלל-המל' חמה אינו חדש. גם לא בתולדות מדי' נה ישראל.

למחרת קום המדינה, תמהו רבים על המהירות המסחררת שבה הפכה חברה חלור צית, שגאותה (ואף יהירותה) היתה על צניעות-המידות של מנהיגיה, לגן-עדן של קארייריסטים ציניים, וכדאיניקים מכל הסור גים. כשאך הפכו עסקנים בלויים, יושבי

ה' ביום הזה. וירגמו אותו כל ישראל אבן, וישרפו אותו באש, ויסקלו אותו באבנים. ויקימו עליו גלי-אבנים גדול עד היום הזה, וישב ה' מתרוץ-אפן. על כן קרא שם המקום ההוא עמק עכור, עד היום הזה.

כי מושגי ימינו, העונש קצת חמור מדי. אנו מתנגדים לעונשים-מוות, ובוודאי להעונש בנים, בנות, חמורים וצאן על דבר שלא עשו.

אבל העיקרון עצמו הוא נכון. אין זה מיקרה כי שערוריית השחיתות הגדולה ביותר מזה שנים אירעה דווקא בשטחים הי' כבושים, ודווקא בחברה העוסקת בניצוד רכוש שבוני שילל-מלחמה.

הציבור עקב בחרוף-אף גובר ותולך אח' רי התפתחות הפרשה. תחילה הגילוים. בעיתון זה, ובדבר, על עסקים בלתי-כשרים וגניבת רכוש של מאות אלפי לירות בחברת נתיבי-נפט, המופקדת על הנפט

עכן בן-כרמי: "ויסקלו אותם באבנים..."

קרנות וועדות, ל"שרים", הם התנפלו בכול-מוס מסורף על דירות-שרד, מכונות-שרד ומכוניות-שרד.

איך התחיל הבולמוס הזה? הוא התחיל בכיזה.

במלחמת השחרור, "שחרר", בין השאר, רכוש עצום של אוכלוסיית הארץ. חלקו נשדד באופן מאורגן, תחת פיקוח ציבורי, על-ידי העברתו לאפוטרופוס על רכוש הנפקדים. אולם חלק שני — עצום בהר' קפו — פשוט נעלם.

ערך הרכוש שהועבר לאפיטרו' פום רכוש הפליטים הנמקים מאז במחנות, בחוסר-כך — מגיע למיליארדים. אני מאמין שערך הי' רכוש שנגנב ונעלם באופן פרטי מגיע לסכום דומה.

אחרי שהגל הראשון של החיילים הי' קרביים כבש עיר או כפר ועבר הלאה, בא גלגל של בוזייה-ביזה ורוקן את הבתים. כמויות עצומות של ריהוט וחפצי-בית נשי דדו. בתים, עסקים, אדמות, מחצבות — הופקעו על-ידי פרוטקציונרים. מיבצע-שוד עצום זה שינה את דמות

המצרי בסיני. לאחר מכן, העברת העניין לחוקר פרטי, ללא סמכויות, ממקורבי שרי המישפטים. לאחר מכן הו"ח התמחה של החוקר, שהעניק תעודות-יושר לחשודים אשר מעשיהם זעקו לשמים, ואשר החוקר עצמו קשר אותם בפרשה של גניבות בין סנומים אגדתיים. לאחר מכן העברת העניין למבקר-המדינה, תחת העברתו לידי המיש' טרה. לאחר מכן החלטת מבקר-המדינה להעביר בכל זאת את הצד הפלילי לחקר רת השוטרים. לאחר מכן סירוב המיש'טרה לאסור את החשודים, כפי שהיתה עושה בכל מיקרה אחר, הנוגע לגניבות בממדים של אלפית מן הרכוש שנגנב כאן.

הציבור חש שכאן מסריח משהו, ושסירחון זה דבק בכמה מגדולי המדינה.

גילויים אלה באים בשעה שעליית המחירים מורידה את שכר העובדים. בשעה שנאסר על העובדים להיאבק על עליית שכרם. בשעה שוועדה נכבדה עומדת להכ' ביד את עול המסים על-ידי ביטול הנחות שונות. בשעה שהסיפורים על ביזבוז כס' פי הציבור, בידי שרים ופקידים וציניקים, ממלאים את עמודי העיתונים.

ראשיה-ממשלה יהושע בן-נון ישב במישדרו מול כיכר רחב ביריחו, ועליל על בתוכיר סודי שהועבר אליו. התוכיר העלה האשמות חמורות כלפי פקידים מסויימים, ובייחוד נגד מנכ"ל חברת נתיבי יריחו, אדם בשם עכן בן-כרמי (לשעבר קרמלוביץ). נאמר בו כי בן-כרמי מעל בכספי המדינה, העביר ל' רשותו הפרטית ציוד שהוחרם מידי האר' ייב, ואף מטלטלים אישיים.

המיוסמן לא מצא חן בעיני ראשיה-ממשלה. מחברו השתמש כי בטיובים חריפים, כגון "וימעינו בני ישראל מעד", "עשה נכדה ביש' רא" וכווצא באזה בטיובים הי' חביבים על העיתונות הסנסציו'נית.

אולם בן-נון הבין שאם יגנוז את התור' כיר, כפי שהיה רוצה, עלול הדבר להת' גלות ערב בחירות הבאות. מה גם שמי חברו העביר חלק מהאשמותיו לידיעת שבווען מסויים.

לפיכך נקט בן-נון בשיטה אחרת. הוא מינה את אחד מלבלרי יריחו כחוקר פרטי. הלה נפגש עם מנהלי נתיבי יריחו, שמע מה בפיהם, ולבסוף מסר לידי בן-נון מס' קנות, שפורסמו כעבור זמן-מה. "לא מצאתי הוכחות", קבע הי' בדבר, "כי אכן חטא עכן דה' אלהי ישראל".

הוא אישר שאמנם נתגלו מתחת למרצ' פות בוילה של עכן בן-כרמי "אדרת שינער אחת טובה, 200 שקלים כסף, ור' לשון זהב אחד שמישקלו 20 קילו", כולם מן הרכוש שהוחרם בשטחים המוחזקים. אך "לא נמצאו הוכחות חותכות שאלה נגנבו על-ידי בן-כרמי".

"איני מספק בכך שבן-כרמי פעל ב' תוסילב", סיכם הלבבר, "מה גם שיש בידו אישור לביצוע ההעברה הנ"ל מטעם הממונים עליו".

על סמך חוות-ידעת זו, קבע בן-נון שאין מקום להדחת בן-כרמי מתפקידו כמנהל נתיבי יריחו. הוא גם סירב להעביר את הממצאים לידי המשטרה, כדי למנוע את פיצול החקירה בין הרשויות השונות. הוא דחה מכל וכל הדרישה למינוי ועדת-חקר' רה ממלכתית.

"אבסורד הוא להניח", קבע ראשיה-ממשלה, "שיש עניין ציבורי במעשים המיוחסים למר עכן בן-כרמי. אזה הם חריגים של מה' ככך, המתווים לכך היותר פגם אסתטי".

בשאינוש גינה בן-נון את האופוזיציה התבוסנית, שרצתה למצוא קשר כלשהו בין פרשה זו ובין כשלונות מסויימים של צה"ל בקרבות ליד העי. "זהו נסיון נלוז לפגוע במוראל ש' צה"ל, עדיירי ניפוח פרשה חסרת-משמעות. העניין כונו יישי' כח בעור כמה חודשים".

א לא שפרשת עכן בן-כרמי בן-זבדי בן-זרח לא נשכחה כעבור כמה חור' דשים, וגם לא כעבור כמה דורות. כי יהושע בן-נון נהג, בידוע, אחרת.

כפי שמספר בספרו, ערך יהושע בדק' בית אחרי שנחל מפלה בקרב ליד העי. הוא הגיע למסקנה שמקור הרעה הוא בדמורא' ליוציה שפשטה בצבא ובעם בעקבות מע' שי הבינה והשדו בשטחים הכבושים. ההתחרות על השלל אכלה כל דלקה טובה בציבור. הוא החליט לשים לה קץ.

בכך לא נבדל יהושע מאלפי מפקדים אחרים, לפניו ואחריו. בכל התקופות החר' ליטו מצביאים מעולים שיש להוציא להר' רג את הבונוז — לא לליכך מתוך רח' מנות על אוכלוסיית השטחים הכבושים, ולא מתוך הבנה שצבא של שודדים מוכ' רח להתפרק מבחינה מוסרית. להתנוון ולאבד את רוחו. ויימס לבב העם ויהי למים, כפי שקרה לבני ישראל לפני העי. יהושע העביר את החקירה לידי השוט' רים ("המלאכים"). אלה ערכו חיפוש ב' אוהלו של עכן ומצאו את הרכוש הגנוב מן החרם.

ויקח יהושע את עכן ואת הכסף ואת האדרת ואת לשון-הזהב, ואת בניו ואת בנותיו, ואת שורו ואת חמורו ואת צאנו, ואת אוהלו ואת כל אשר לו, וכל ישראל עימו, ויעלו אותם עמק-העכור. ויאמר יהושע: מה עכרתנו — יעכרך

העם

גם ההפגנות

שייכות לעניין

לעם חי יש רגשות חיים. רגשות אלה אינם כפופים להיגיון מופשט. ואין עניין המעורר רגשות בישראל, כמו יחסי ישראל-גרמניה.

בצד אחד מתייצבים לא רק דמוגוגים זור, לים, המבקשים לעשות הון מרגשות הי קורבנות. אלא גם אנשים המאמינים בכנות שלעולם אין להתייחס אל הגרמנים כאל עם נורמלי.

בצד השני מתייצבים לא רק קהייהרגש, אלא גם המאמינים שהזמן צריך לעשות את שלו. שביטחון ישראל מחייב יחסים נורמליים עם גרמניה, שהדבקת כחם על עם שלם היא גזענות ברוח הנאצים עצמם.

פשע ותגובה. מי צודק? השאלה עצמה מופרכת מיסודה. תחושתו של עם מורכבת ממכלול רגשות כל בניו. שתי הגישות לגרמניה קיימות זו בצד זו, מתמזגות באלף צורות שונות, משפיעות על גישת המדינה והציבור לגרמניה.

היטיב להגדיר זאת אחד הגרמנים עצי מם — הסופר האנטי-נאצי גינתר גראס. נציגו של דור חדש שאינו שותף לפשע עים, והמנער את חוצנו מעבר אבותיו. אמר גראס: גם ההפגנות הישראליות נגד "שבוע התרבות הגרמני" הן חלק מ"שבוע התרבות הגרמני".

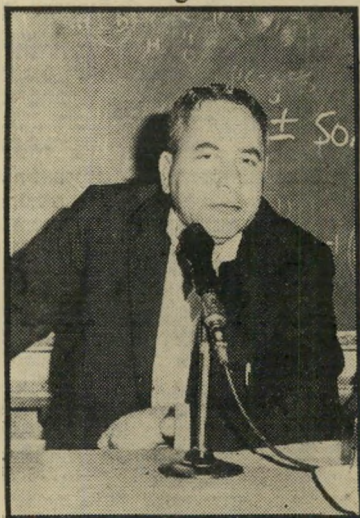
כי התרבות הגרמנית כוללת גם את הי פשעים, גם את ההתקוממות נגד הפשעים, גם את תגובת הדור הגרמני הצעיר, וגם את תגובת הקרבנות.

דיעות

העולם כולו

נגדנו — הפלסטינים

"אני עובד מהשכם בבוקר עד מאוחר בערב, כדי לפרנס את שני ילדי. אני לא רוצה שהם ייהרגו במלחמה חדשה!"

הוגה דיעות אבו-שילבאיה ישר ללב

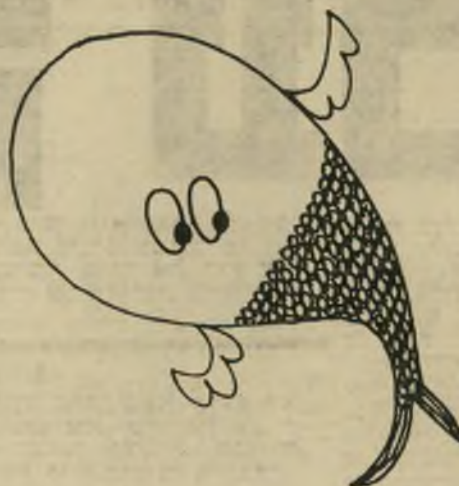
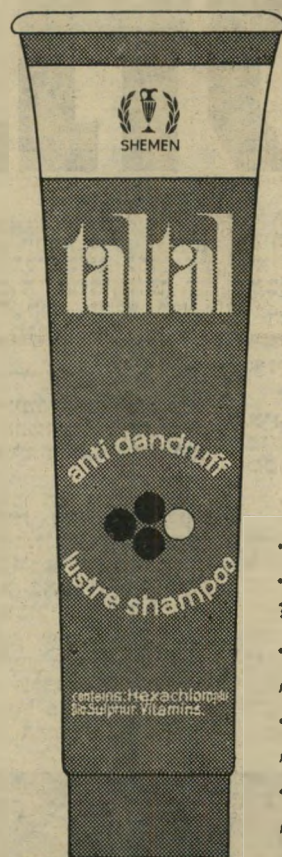
"אני לא רוצה לחזור לכפר מולדתי, יהודי מפני שאני לא רוצה שהיהודי היו" שב בביתי יהיה פליט במקומי".

"אנחנו, הפלסטינים, הננו היהודים הי חדשים. כל העולם הוא נגדנו, כמו שהיו נגדכם במאה שעברה".

משהו: כנות. האיש שאמר את הדי ברים האלה היה גבר נמוך-קומה, בעל עור שחום ושיער שחור קצרצר. הוא דיבר אנגלית מהססת, אחרי שויתר על שרותו של תורגמן, כדי לדבר ישר אל לב שומי עיו.

ואכן, הוא הגיע אל ליבם. כי יש למור חמד אבו-שילבאיה משהו, המשכנע מייד כל אדם: כנות מוחלטת, פשוטה, בולטת. אבו שילבאיה, בעל הספר המהפכני אין שלום בלי מדינה פלסטינית חופשית, הוזי מן להופיע באולם קנדה רחב-הידיים של האוניברסיטה העברית, במיסגרת ערבי הסברה של תא הסטודנטים של העולם הזה — כוח חדש. הוא גרם להתרגשות מורדה

קשקשים? רק לדגים!

אצלם — זה מותר.
אצלך — מיותר.
מה לעשות?
פשוט וקל — קח "תלתל".
"תלתל" חדש — "תלתל" שמפו, בשפופרת שקופה, אדום צבעו. מכיל הקסלורופון, ויטמינים וביו-סולפור. מונע קשקשים, ושיער שמן, יעניק לשערך ברק וחן.

מוצר מצויין של "שמן" כחובן!

בינג-ליניאל

אלי-מרכז האוכנה

מבחר חדיש וענק של אופנה עונת החורף החלה מרכז האופנה מציע מבחר ענק של מיטב האופנה לובר ולגוברת

מוכן או לפי מידה. מחלקה מיוחדת לצעירות

רחוב סלמה 121. תל-אביב. טלפון 826168

הקריות

בי-22.11.71, בשעה 8.30 בערב, אצל ע. יגול, רחוב הגפן 5, קריית-ביאליק, תתקיים

אסיפת חברים ואוהדים

על סדר היום:

- 1) מסירת דו"ח מכינים הפעילים
- 2) בעיות אירגוניות
- 3) "עת לעשות!" — מה?

חברים ואוהדים מוזמנים

MARY QUANT

Make-Up to Make Love in.

מתכונן לחידוש המלחמה

למאורעות הגיון משלהם. שאינו תלוי ב- הגיון של המעורבים בהם. משום כך היה חידוש המלחמה תלוי בנכונותו של סאדאת ללחץ על ההדק ולירות את הירייה הראשונה.

האם הוא יעשה זאת?

מומחים, שבדקו את הערכת המצב, הצביעו על התשובה המתקבלת ביותר על הדעת: "והי מלחמת עצבים, בה מנסה כל אחד מארבעת השותפים למתוח את שלושת הנותרים עד כמה שאפשר כדי להרוויח רווח מירבי."

מי שיישבר ראשון — יפסיד. אם תהיה זו ישראל, היא תאלץ לסגת כדי למנוע מלחמה נוספת. אם תהיה זו מצרים — חידוש המלחמה רק יחזיר את הגיבוי האמריקאי לישראל. אם יישברו האמריקאים

האם ילחץ סאדאת על ההדק?

אילו היו הידיעות, שהתפרסמו ה- שבוע בכותרות עיתוני ישראל, מתפרסמות במאי או ביוני 1967, הן היו גורמות לפאניקה ציבורית. עובדה: ידיעות פחות מאימות גרמו אז לתחושת חרדה כללית.

אלא שבשלהי 1971, אחרי 15 חודשים של הפסקת-אש, נראתה פתאום המלחמה כמשהו בלתי מציאותי. איומי חידוש המלחמה של נשיא מצריים אנואר אל-סאדאת, נשמעו כאיומי סרק. בדיוק כמו האזהרות של שר-הביטחון משה דיין. וזו בדיוק היתה הבעיה של שניהם: שיתחילו להתייחס בייתר רצינות אל ההצהרות שהם משמיעים חדשים לבקרים.

לצורך זה באה טיסת מטוסי המיג-23 מעל סיני השבוע. כשם שעצם הטיסה באה להקנות אמינות לאיומיו של סאדאת, כך פירסום הטיסה, בא להקנות אמינות לאיומיו של דיין.

טיסות המיג-23 לא היו צעדי הראווה היחידים השבוע. מלבד מינוי ההפגנני של סאדאת כמפקד הכוחות המזוינים המצריים, ומלבד ההדלפות לכתב הדיילי טלגרף הולנדוני, ג'ון בולוק — הידוע בדרך כלל במהימנות האינפורמציה שלו — לפי הן אישור סאדאת סידרה של פשיטות קור-מנדר ותקיפות מטוסים על ישראל, היו רמזים נוספים, הרבה יותר רציניים לאפשרות חידוש המלחמה.

שורה של סימנים, במקומות שונים ב-

ריקאת, יחד עם ההשראה האמריקאית, הרגע הקשה. בעוד שבועות מעטים ישתלבו כל הלחצים האלה יחד. הנשיא ניכסן יתקרב למועד ביקורו ב-מוסקבה, שם ירצה להשיג הישג ממשי בצורת הסדר במזרח התיכון. הסינים יהיו במסודות האו"ם. האפריקאים יציעו פתרון, שבוודאי יהיה תואם את החלטת מועצת הביטחון מס' 242 — שישאל קיבלה אותה להלכה, אך דוחה אותה למעשה.

זה יהיה הרגע הקשה לגולדה מאיר.

מורה נבוכים

בזעיר אנפין

מה זה "זאיר"? שאלה זו הטרידה השבוע מאות אלפי ישראלים. כשנכחו לדעת כי מבקר בארצם נשיא של מדינה שלא שמעו עליה מעולם. לעזרתם של אנשי-ציבור ועיתונאים נבוכים חשה השגרירות של זאיר בירושלים, באמצעות דף-הסברה. נאמר בו כי בסוף אוקטובר התכנסה בקינשאסה (לשעבר בר ליאופולדוויל) הממשלה, בראשות הנשיא יוהאן-זוהרה מבוטו. על סדר-היום: לברר את משמעות המילה "קונגו".

משנה שם, משנה מולד. נתברר לי-ממשלה הנכבדה כי השם קונגו גובע מן השם האפריקאי העתיק נה-קונגו, אך אינו שם הנהר הקרוי כך באירופה. שם הננהר האדיר, הוצעה את רוב מחזות המדינה, היה במקורו האפריקאי "זאיר".

מאות שם נקרא שם המדינה כך, ואותו שם גם הוחזר לנהר ולמחוזות הנושאים את שמו. ההימנון הלאומי והדגל ישתנו אף הם בשנה הקרובה.

אמנם, קונגו נשארה על המפה. אבל זו קונגו השנייה — המושבה הצרפתית-לשעבר שמצפון לנהר, שעיר בירתה היא בראזאויל.

אצל הסטודנטים והסטודנטיות, שהקשיבו לדבריו בתשומת-לב מרוחקת. אחרי נאמו הקצר, שאלו הישראלים שאלות — מודאגות, מגרות, סקרניות, מהורהרות. הסופר-העיתונאי השתדל להיבין את תוכנו ואת כוונתו, השיב בשקט, באותה כנות חודרת.

הערבים הם אחינו! היה זה ערב יחיד במינו. אמנם גם בעבר הופיעו מני-היגים פלסטיניים בפני סטודנטים-ישראליים, אך מעולם לא הופיע איש מהם בתוכנית מגובשת להשכנת שלום ישראלי-פלסטיני, בגילויילב ובפה מלא. ומעולם לא הופיע איש מהם במטרה ברורה להשיג פיע על הישראלים, כדי שישפיעו על מדיניות ממשלתם.

הערבים הם אחינו, השיב לאחד השור-אלים, אבל אנחנו פלסטינים. לא סתם ערבים, אלא פלסטינים. ואף אחד אינו יכול לעשות את השלום בלעדיו!"

מאוינו ידעו: האיש סבל בשל דיעו-תיו אלה בימי השלטון הירדני, שהשליך אותו לכלא במשך חמש שנים ועינה אותו קשות. כאשר חיבק אותו המנחה בסוף הערב, באופן ספונטאני, והכריז: "המדינה הפלסטינית קום תקום!" — פרצו הצעיר-רים באולם במחיאות-כפיים נרגשות.

מדיניות

חינוך

מסוכן

לאט-לאט התהדקה טבעת הלחץ סביב ממשלת גולדה מאיר.

מטוסים סובייטיים חדרו למרחב הא-ווירי הישראלי, חצו אותו בשלוות-נפש. לא היתה זאת עוד גיחה מבוהלת של טרונים מצריים ובהלים — אלא של טיי-סים, הבוטחים בכליהם, המוכנים לקרב. היתה זאת מיוחדת של אזהרה.

אמכארגו בדרך. באותה שעה נשאר משרד-החוץ האמריקאי אדיש ללחץ הציר-נייה-אמריקאי. הוא המשיך לטוב לספק לישראל את הפנטזים המבוקשים. העיר-כוב הזמני התחיל ללבוש בגלוי צורה של אמכארגו.

לא היה זה, עדיין, אמכארגו ממשי, סופי. אבל היתה זאת אזהרה.

הופעתה של סין העממית באו"ם שינתה את האווירה במוסד הבינלאומי. עד כה היתה ישראל שם במצב קשה, אך איתן. היה נגדה רוב בטוח, אך לא הרוב המכריע הדרוש. עתה, עם בואה של סין, ישתנה המצב — אפילו לא תנקוט סין בעמדה הקיצונית ביותר (ראה להלן).

סוף שחור. האזהרה התמורה ביותר היתה הקרובה ביותר, והיא היתה עטופה בחיוכים.

ארבעה הנשיאים של סנגאל, קאמרון, ניגריה וזאיר (ראה להלן) באו לישראל, נתקבלו בטקסים ממלכתיים הגייניים.

בישראל רבו הבדיחות לרגל הביקור. כל ההלצות השונות על אוכלי-האדם קמו לתחייה. ("מר מבוטו, איך אתה אוהב את גולדה?" — "מטוגנת, בבבקשה!")

אבל הביקור לא היה בדיחה כלל וכלל. הוא פגע באחת הנקודות הרגישות ביותר בישראל. משום כך גם הגיב משרד-החוץ בעצבנות כה רבה על הנסיגות של קצור צות ימניות לעשות קצת הון פוליטי בשמו הרע של נשיא ניגריה, שחיסל את מלחמת-ביאפרה).

כי בלי הקולות של אפריקה השחורה, יהיה לישראל סוף שחור באו"ם. אם הי-בשת השחורה תקום נגדה, צפוי לה גורל טוואר.

ידיים שחורות. האפריקאים הם אני-שים רגילים מאד. עלבון לנשיאים שחור-רים, או אפילו דוח'לילי של הארבעה, עלולים להקים נגד ישראל את כל הגוש השחור הגדול, להרים נגדה ים של ידיים שחורות באו"ם.

הארבעה עצמם אינם אנשים מבוטלים. לפחות נשיא סנגאל, שדבריו עשו רושם עז על צופי הטלוויזיה הישראלית, מצטיין בפיקחות פוליטית יתרה. גם האחרים כבר עברו מיבהנים קשים. הם עלולים להת-רגז אם יתברר להם, כי ממשלת ישראל משכה אותם באו"ם, משתמשת בהם כדי להרוויח זמן בטכסיסי-השהייה, או מבטיח-חה להם דברים שאין ככוונתה לקיימם. לכן השקיעו גולדה מאיר ואבא אבן מאמץ עילאי בשיכנוע הארבעה. אולם זוהי רק ההתחלה. הם נסעו לקאהיר, יח-זרו כעבור זמן-מה לירושלים. ואז הם עשויים להביא עימם פתרונות ממשים-פתרונות שישאו את חותם הקהילה האפ-

נשיא מצריים אל-סאדאת

ויספקו עוד מטוסים לישראל, הם יפסידו את האהדה שצברו לאחרונה אצל הער-בים. אם יישברו הרוסים, הם יפסידו את סיכויי ההידברות עם האמריקאים. מי מהארבעה יישר ראשון? על כך אפי-שר רק להמר. כל הימור עשוי לזכות.

המשך המצב הנוכחי הוא לתועלת הן לישראל והן לשתי מעצמות העל: ברית-המועצות וארצות-הברית. אפילו מבחינתה של מצרים אין כל תועלת בחידוש האש, משום שאז היא תאבד את היתרון שבעצם האיום בחידוש האש. אבל, לפעמים יש

הדיפלומטים הישראליים לרווחה. להבא יהיו פטורים מלהבחין בין "קונגו-קינ" שאסה"ו "קונגו-בראזאויל".

יחסי חוץ

כשאת אומרת לא —

למה את מתכוונת

הסינים אינם דיפלומטים. אין הם אומרים "כן", כשהם מתכוונים לומר "אולי", ואין אומרים "אולי", כשהם מתכוונים לומר "לא".

בסיגנונם הקשות, הם דומים יותר ל-גברת, האומרת "לא" כשהיא מתכוונת לומר "אולי", ו"אולי" כשמתכוונת לומר "כן".

"לא" שפירושו "כן". השבוע עשו

זאת הסינים בדברם על ישראל. ראש-הממשלה נתן ראיון לעיתון יפאני. לכאורה אמר "לא" — לא ייתכנו יחסים דיפלומטיים בין סין וישראל, למרות ש-ישראל הצביעה בעד קבלת סין לאו"ם (אחרי שהצביעה עם האמריקאים בהצבעה ה"נוהלית" המכרעת).

אולם קריאה זהירה מלמדת כי ה"לא" לא היה "לא", אלא "אולי" — ואפילו "כן" מסוייג.

כי המנהיג הסיני צירף לדבריו הסבר, ההופך את הדברים על פיהם. הוא אמר שלא ייתכנו יחסים דיפלומטיים, מפני ש-ישראל פתחה במלחמה תוקפנית, והתיר-צאות עדיין לא סולקו.

אם הופכים מישפט זה על ראשו, פיי-רושו: אם יסולקו תוצאות ה"תוקפנות" הישראלית, ייתכנו יחסים דיפלומטיים. בכך קבעה סין לעצמה את אותה המ-דיניות כמו ברית-המועצות: שאפשר לק-שור יחסים עם ישראל, אחרי שתסכים לפנות את השטחים הכבושים.

לא, לא. "לא" כמובן הבדל אחד: ברית-המועצות קיבלה את החלטת מועצת-הביטחון מס' 242, הקובעת שתמורת נסי-

גת ישראל משטחים כבושים (או מ"השט-חים הכבושים") על הערבים להכיר בעצ-מאותה, ריבונות ושלמותה הטריטוריאלית. אולם גם בשטח זה חלה השבוע נסיגה סינית רבת-משמעות. ממקורות מוסמכים נמסר כי נציג סין העממית במועצת-הבי-טחון, שיהיה מעתה בעל זכות-וטו על כל החלטה, לא יצביע נגד החלטות בדבר השלום במזרח התיכון (הצבעה נגד מביאה אוטומטית להחלטה) — אלא יימנע.

נראה שדעם כניסתה לאו"ם, מתאימה סין את עצמה לאווירה הבינלאומית, תת-רחק מן הסיסמות הקיצוניות, תשתדל ל-השתתף במישחק הדיפלומטי הכללי.

הכנסת

שבויי המלחמה

נפגשים שוב

יוסף אלמוגי עמד בפתח המליאה, הקשיב לנאומים משעממים. המתין בעצבנות. כמו כל חברי-הכנסת, חיכה שריה-עבודה לנאומי של מזכ"ל ההסתדרות, יצחק בן-אהרון, שהיה צריך להיות אחרון הנואמים בוויכוח על חוק יישוב סיוסכוי-העבודה ("חוק איסור השביתות").

אמנם, בן-אהרון הבטיח לתמוך בחוק, אך איך אפשר להיות בטוח אם בן-אהרון ירסן את עצמו?

הורדה בדרגה? שעה קלה לפני כן כבר היו חילופי-דברים קצרים ופיקאני-טיים בין השניים. היה זה כאשר טען אורי-אבנרי שיש כל הסיכויים שבעוד שנה-שנתיים יבוא אלמוגי במקום בן-אהרון, בהנהגת ההסתדרות.

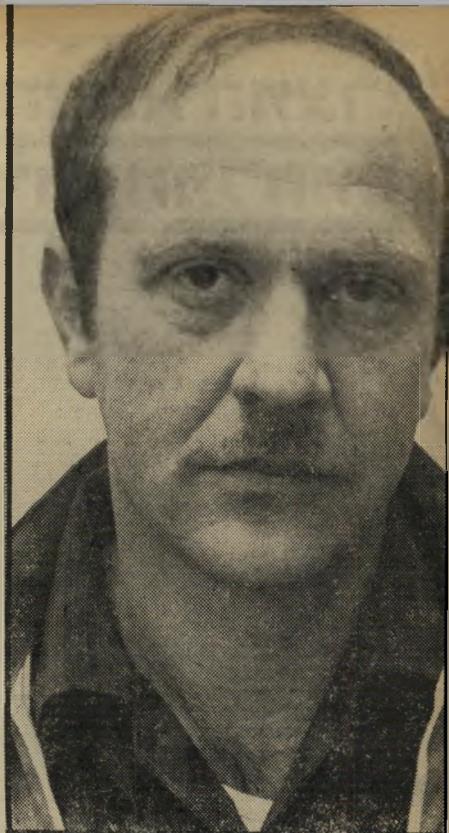
בן-אהרון התכופף לעבר המיקרופון שעל שולחנו, אמר באירוניה: "לא מקובל ב-מדינה להוריד בדרגה!"

אלמוגי לחץ אף הוא על כפתור המיקר-פון שלו: "זאת לא הורדה בדרגה!"

(המשך מעמוד 22)

על מה באמת נטוש המאבק בטלוויזיה

טלוויזיה עם ביצים

אולי העובדה שאלמוג, שנבחר לתפקידו בהשראתם ולחצם של מדיחי גיבתון ובר ראשם חגי פינסקר, זוכה לגורל דומה. מה יש לעובדי מחלקת החדשות בטל-וויזיה נגד אלמוג? את התשובה לכך מספקים העובדים ללא מעצור.

הקש ששבר את המישור

דן שילון, המנהל המתפטר של מחלקת החדשות, העיד באסיפת עובדים שנתקיימה ביום ג' שעבר בבית אגרון בירושלים, כי אלמוג פיקח אישית פיקוח צמוד ביותר על הנעשה במחלקה. מדי בוקר בוקרו קיבל אלמוג לוח אירועים מלא, לגבי הדברים העומדים להיות משודרים באותו ערב וביומן השבוע. היתה לו אפשרות, והוא אמנם ניצל אותה, כדי לבדוק מה קורה בכתבה זו או אחרת. הוא היה שואל: מה יש בכתבה? איך נעשתה? וכו'.

שילון, שזכה בפרס השידור הטוב ביותר ממלחמת ששת הימים, על כתבה, שהועי ברח מוחלים בעז שהופגז ברמת-הגולן, ורוב נוסעיו נפגעו, מעולם לא ברח משדה המערכה. למרות שהוא לא ראה בזמנו את שידור הראיון המטופש של דן רביב עם מאיר לנסקי שעורר ביקורת רבה, נתן שילון גיבוי מלא לפיקודו, שזכה משום כך לקיתוני ביקורת. אבל אלמוג תמיד ברח מאחריות. מציון שילון.

עד נוסף להאשמה זו הוא יורם רונן,

המתכטרים

שמעון טסלר, סגנו של שילון, שהתפטר מייד אחריו, בן ה-33, הוא יליד חיפה, עובד הצנוורה הצבאית לשעבר, שהתחיל את הקאריירה הרדיופונית שלו בחדר החדשות של הרדיו. כאשר חזר לארץ אחרי שירות בשעה העברית של הבי.בי.סי. באנגליה, הצטרף לטלוויזיה.

דן שילון, כמנהל מחלקת החדשות של הטלוויזיה, התפטר כאשר נודע על כוונות רשות השידור למנות עוזר מיוחד לחדשות למנכ"ל הרשות. שילון, שביום התפטרותו חגג את יום הולדתו ה-31, הוא בוגר ה-אוניברסיטה במדעי-המדינה וסוציולוגיה, היה הניץ טייס ודובר עיריית חיפה.

הוועד המתמרד של עובדי החדשות

שלמה ארד, חבר ועד עובדי החדשות הוא יליד ירושלים, בוגר האוניברסיטה בתולדות האמנות ומדעי החברה. הוא בן 29, יליד ירושלים, שצורף למערכת היום הזה ברדיו על ידי חגי פינסקר, אחרי שעבר בהצלחה קורס שדרנים. ארד, שהיה תמיד מזוהה כאיש של חגי פינסקר, עשה תפנית ברגע שהתייצב לצד חבריו בראש המאבק של עובדי החדשות.

חיים גיל, הוא האיש שסירב לשדר בתוכנית מבט את הראיון עם יו"ר רשות השידור חיים יחיל, בלא ראיון מאזן עם נציג אגודת העיתונאים, זכה על כך בנזיף פה מהמנכ"ל. גיל, 38, יליד חיפה, בוגר האוניברסיטה בספרות ולשון, איש נח"ל בעבר וחבר קיבוץ מחניים בגליל העליון, מילא בזמנו את תפקיד דובר מחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית.

מיכה לימור, קצין חיל-הים בעבר, מפקד טרפדת, שפקד בעבר על היאכטה הפרטית של נשיא גאנה המודר, אנקרומה, בעת ששירת בגאנה כשליח משרד-הביטחון. לימור, יליד ירושלים, היה כתב מעריב במערב אפריקה. הוא בוגר האוניברסיטה במדעי המדינה וסוציולוגיה. הוא חזר לעבוד בטלוויזיה אחרי ששהה למעלה משנה בגרמניה בעניינים משפחתיים.

המתחיל

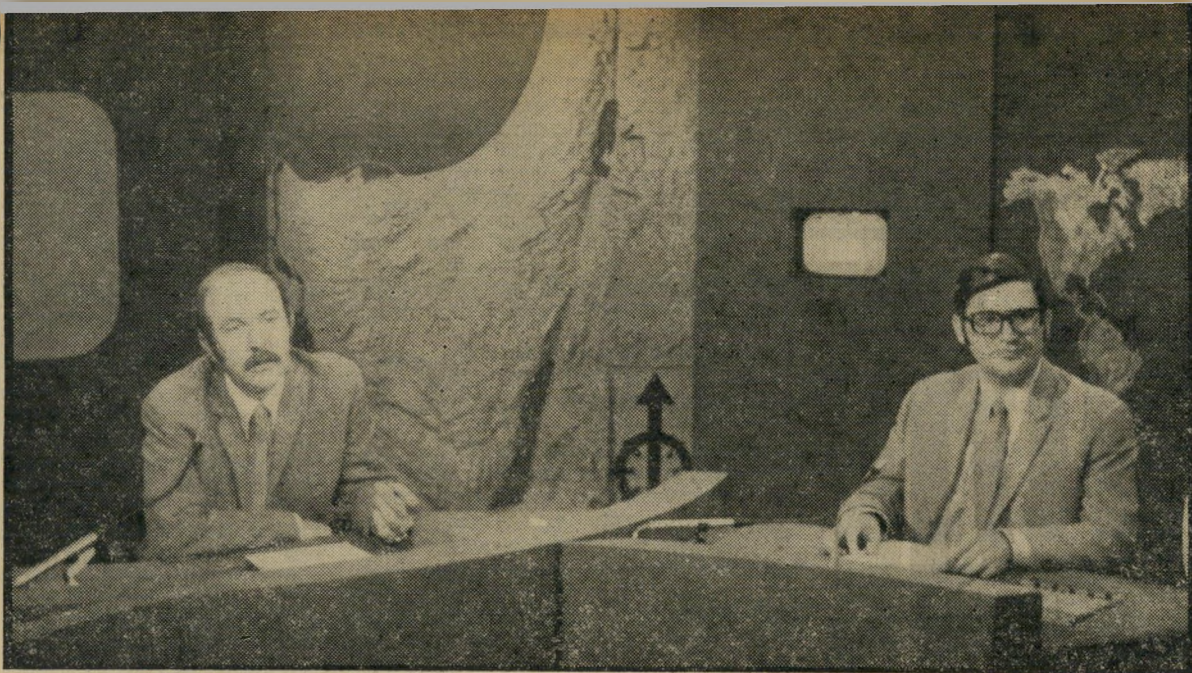
יאיר אלוני, עורך חדשות החוץ של הטלוויזיה, שבגללו פרץ המשבר הנוכחי. אלוני בן ה-31, הוא יליד ראשון-לציון, מורה מוסמך ובעל השכלה אקדמאית בספרות והיסטוריה. הוא הגיע לטלוויזיה דרך גלי צה"ל והשעה העברית של חי-בי.בי.סי. הלונדוני. מאמר שפירסם בי-הארץ, בעקבות הכתבה המצולמת על נשות שכם, בו האשים את חוועד המנהל של רשות השידור בחוסר מוסר וחגיגות, היה הגורם המניע לסערה.

יורם רונן, יגאל ארון רתח מי-כעס. זה עתה הסתיימה הקרנת יומן-השנה בטלוויזיה. מאות אלפי צופים ישראלים ראו בו את ראש-הממשלה גולדה מאיר ואת שרי-הבטחון משה דיין. שהיו דמויות מרכזיות ביומן. אותו, את אלו, לא הציגה הטלוויזיה כלל. זה לפחות מה שהשתמע מהדברים התריפים, שהוטחו בי-עקבות הקרנת היומן כלפי שמואל אלמוג, מנכ"ל רשות-השידור. אלמוג לא ניסה כלל להגן על אנשיו לתת להם גיבוי, או להצדיק את פעולתם. הוא הטיל את סל האחריות לקיסוחו של אלו, שהוא השר האחראי על הטלוויזיה בפני הממשלה, על עורך היומן אלי ניסן. אלמוג לא ראה כלל את היומן כפי ששודר בטלוויזיה. הוא ראה את היומן בהקרנה סגורה מיוחדת רק אחרי שספג את הנויפה. אבל הוא יכול היה, אילו רצה, לראות את היומן מראש. כי היומן הוכן במחלקת החדשות של הטלוויזיה במשך חודש וחצי של עבודה.

סיפור זה, אותו סיפרו השבוע אנשי מחלקת החדשות של הטלוויזיה, הוא המ-אפיין לדעתם, ומסביר יותר מכל, את אופי המאבק שהם ניהלו השבוע נגד רשות-השידור.

במהלך המאבק הופרחו סיסמאות שור-נות. שני המחנות המתמודדים — עובדי החדשות ואגודת עיתונאי ירושלים מצד אחד, ואנשי מליאת רשות-השידור והוועד המנהל מצד שני — השתמשו בסיסמא של מאבק על חופש העיתונות. אבל התוכן האמיתי של סיסמא זו התבטא במילים פחות מליציות: היה זה מאבק על עצמאותה של מחלקת החדשות, שהיא ללא ספק הענף החשוב ביותר כיום במדיום החדשות של התיקשורת בישראל.

אויבה של העצמאות המבוקשת התגלם בעיני עובדי מחלקת החדשות של הטל-וויזיה בדמותו של אדם אחד: שמואל אל-מוג, מנכ"ל רשות-השידור. לשם שבומונו הורם נס המרד בקול-ישראל נגד שליטתו של חנוך גיבתון, והדחתו הפכה ליעוד לדור שלם של שדרנים, כך גם היום: המטרה העיקרית של המאבק המתחולל בטלוויזיה והלובש בכל פעם צורה אחרת, היא הדחתו של שמואל אלמוג. מצחיקה

המבט הגנוז
מבט לחדשות בטלוויזיה, החל מיום ראשון השבוע. שני קריינים (דניאל פאר ויאיר אלוני) מקריינים את החדשות על רקע מפת תבליט של ישראל ושל כדור הארץ, כששני מטכי טלוויזיה שונים קבועים בתפאורה שמאחוריהם. התוכנית במתכונתה החדשה לא שודרה בגלל המשבר שפרץ.

העובדים 20 שעות ביממה, נחשבים בציר בור כמפורעים, או צריך להסתכל על ההורים, (הוועד המנהל). אנשים כמו הח' לוח מבית אלפארומא (נתן שחם). כאלה שכתבו ספרים שצריך למכור אותם רק לפי קילו, איך הם לוקחים אנשים וקונים אותם בהופעה על המסך..."

הקליקה של אלמוג

למרות כל השינויים והמהפכות שהתחוללו בתוך הטלוויזיה לא הל כל שינוי בגופים שניהלו אותה. מיום ליום גדל המתח המצטבר. היה צורך רק בניצוח אחד שיצית את אבק השריפה שהצטבר במחלקת החדשות.

הניצוח הזה היה הביקורת שהשימוע אנשי רשות השידור, אנונימית, על כתבת נשי שכם, מכאן התדרדרו העניינים במ הירות כדור שלג שלא ניתן לעצרו. יאיר אלוני פירסם בהארץ את מאמר ההת' קפה שלו על הרשות. בתגובה הוהלט להעמידו לדין משמעתי ולמנות עוזר לה' דשות למנכ"ל.

(המשך בעמוד 18)

להפקיד את המחלקה החשובה ביותר לבע' לי דיעות עצמאיות. למעשה היה פירוש של מינוי כזה — שהמועדים לו היו חגי פינסקר וצבי גיל, דובר רשות השידור — חזרה לדעיין של האינטגרציה בין הרדיו והטלוויזיה.

לפני כשנה וחצי התכנסה בבית אגרון בירושלים אסיפה כללית של עובדי הטל' וויזיה באותו מספר נוכחים כמו באסיפה שנערכה בשבוע שעבר. הסיבה לאסיפה או היתה הרצון להעיק את חגי פינסקר מרשות הטלוויזיה, או הושמעו אותן הטע' נות ממש. מרדכי קירשנבאום טבע אז מטבע לשוני חדש: "המאנייריזם הקיוסי" קאי של הנהלת רשות השידור. בינתיים נבחר נקדימון רוגל כממונה על ענייני הטלוויזיה, ואחרי חצי שנה התפטר. הסי' בה: סמכויות מוגבלות.

שום דבר לא השתנה מאז אותה אסיפה ועד האסיפה האחרונה. היה זה אותו קיר' שנבאום, שהבריק בדיוק באותה צורה גם הפעם. הוא אמר: "בסך הכל חוק רשות השידור הוא טוב, השיטה טובה, אבל האנשים נכשלו. שלוש שנים הם משהקים בכיבוי שריפות. אנחנו לא יוד' עים אם הם מציתים או מכבים... אם אנחנו, אנשים בני 35, משכילים, בעלי רגישות,

רונייה כמה מבכירי העובדים בטלוויזיה בצורה חד משמעית. הראשון בהם, יורם רונן, אמר: "במשך שלוש שנים הוזמנתי בסך הכל שלוש פעמים אל הוועד המנהל. מעולם לא קיבלתי הנחיות". אמר דן שי' לון: "אני הוזמנתי פעם אחת בלבד, כדי לקבל הנחיות על שילוב אירועי תרבות". ובאסיפת עובדי הטלוויזיה הצהיר השבוע שמעון טסלר, רכז מערכת החדשות שהת' פטר: "מעולם לא קבלנו הנחיות מהגוף הציבורי הזה".

החלוצ מבית אלפארומא

מליאת רשות השידור והוועד המנהל הם גופים של עסקנים מפלגתיים. כל ההצגה כאילו הרשות היא עצמאית ואינה תלויה בממשלה היא פיקציה, כי את הר' שות מייצגים עסקנים שנבחרו לפי אותו הרכב מפלגתי של מוסדות השלטון הא' חרים בישראל. היו אלה המפלגות, שהמ' ליצו על מינוי שליחי הציבור למוסדות כאלו. על השאלה האם הוועד המנהל הוא גוף פוליטי, השיב השבוע אפילו יו"ר הוועד ד"ר חיים יחיל במילים: "כן, ברור. יש כאן איוון פוליטי".

אבל אין זה משנה, שיש כאן איוון, ושהאנשים מייצגים מפלגות שונות ודעות שונות החל בסיפוחיט קיצוני כמו יחיל עצמו, ראש תנועת ארץ ישראל השלמה, וכלה במשנהו הסופר נתן שחם, איש השומר הצעיר וחבר קיבוץ בית אלפא. כולם קשורים זה בזה בקשר אמיץ מאד

(38), מי שהיה מנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה לפני שילון במשך שלוש שנים: "אלמוג תמיד הטיל עלי את האחריות" סיפר רונן, לכתב העולם הזה, "כל פעם כאשר הוטחה כלפיו ביקורת ציבורית אני הייתי האשם".

הקש ששבר את גב הגמל היה המישרד של אבי סופר על נשות שכם שהתלוננו על היחס לאסירים בכלא אשקלון. אלמוג ידע מראש שעומדים לשדר כתבה זו. חבר ועד עובדי החדשות, מיכה לימור, סיפר באסיפת העובדים: "שבוע אחרי הסערה שהתחוללה בגלל שידור זה, רצינו לשמוע מפיו של אלמוג עצמו מה הביקורת שלו על הכתבה משכם. אלמוג ענה אז: "אינני יכול לדבר עליה, כי לא ראיתי אותה". אחרי שבועיים סיפר אלמוג למעוניינים לשמוע, כי הוא עדיין לא ראה את הכתבה שגרמה למשבר. בסך הכל היה צריך לבקש הקרנה סגורה. כל הכתבה נמשכה שתי דקות אפס שש שניות. התירוק של אלמוג בו ניצר חוצנו מהכתבה היה מביש ומבוזה. אבל עוד יותר מבישה לגביו התגלית של מרדכי קירשנבאום, מי שהיה כתב עורך בכיר בחדשות (רימון בעוז) וכיום הוא עורך ומפיק תוכניות ליל שבת. סיפר קירשנבאום באסיפה: "אנחנו יודעים שאלמוג כן ראה את הכתבה על נשי שכם, למרות שהוא אומר שהוא לא ראה אותה".

קיימות שתי אפשרויות. אם לקבל את דבריו של אלמוג כאמת לאמיתה ואם באמת רצו למנות לו עוזר מיוחד לענייני חדשות רק מפני שאין סיפק בידו לפקח על ענייני החדשות, הרי התשובה היחידה הולמת אותו היא תשובתו של חיים גיל חבר ועד עובדי החדשות: "ארבע שנים הוא אינו מצליח לפקח על החדשות והוא עדיין על מקומו? מנכ"ל כזה צריך להתפטר". ואם לקבל את גירסתו של קירשנבאום, הרי התופעה חמורה עוד יותר. זוהי תופעה סימפטומטית לאלמוג: פיקוח — כן! אחריות — לא!

יד רוחצת יד

כדי להבין כיצד התדרדרו ה' עניינים בטלוויזיה לדרגה כזו, וכיצד הפכה מחלקת החדשות בשבוע האחרון לספקת חדשות במקום מדוחות עליהם, יש צורך להכנס למבנה העדין והמסובך של הנהלת הטלוויזיה.

רשות השידור מורכבת משני גופים. הר' גוף הציבורי שהוא — המליאה, הוועד המנהל והיו"ר. והגוף המבצע, בראשו עומד המנכ"ל. העורך הראשי הוא המנ' כ"ל. לגוף הציבורי, לעומת זאת, אין זכות עריכה. יש לו זכות פיקוח אחרי מעשה, וזכות למתן הנחיות. על כך העירו באי-

היו"ר המנכ"ל

שמואל אלמוג, המנכ"ל, שעובדי החדשות בטלוויזיה רואים בו את שורש כל הרע שבה ושגדו בעיקר מכון מאבקם. אלמוג בן ה-45 יליד ברלין, עבד ככתב ופרשן בשירות השידור משנת 1949. הפך למר' צה לתולדות היחודים באוניברסיטה, עד שבחמלצת חגי פינסקר ואנשיו הובא לרשות כיורשו של חנוך גיבתון שסולק.

חיים יחיל, יושב ראש רשות השידור בן ה-66, רואה את תפקידו העיקרי בריסון עובדי הטלוויזיה והטלת מרותה של הרשות המפלגתית עליהם. יחיל הוא יליד צ'כיה, ד"ר למדעי חמוינה, מראשי תנו' עת ארץ ישראל השלמה, ששיא ה' קריירה שלו היה בכחונת שגריר בסקנדינביה בין השנים 1959—1956.

של שמור לי ואשמור לך. יד רוחצת יד. כל אנשי רשות השידור כאחד הז' דעונו לנזוכת תופעות העצמאות, שגילתה מחלקת החדשות של הטלוויזיה בתודשים האחרונים. ביחוד הרגיו אותם הגילויים שהתפרשו כביקורת על השלטון: הכתבה על נשות שכם בקשו לעיניים בכלא אשקלון, הכתבות על הכיבוש במיב' גי פאר ציבוריים, הכתבה על מכוניות השרים ועוד.

כדי למנוע תופעות כאלה, החליטו אנשי הרשות להגביר את הפיקוח על מחלקת החדשות. תחילה היה זה יעקב גרומן, נציג המפלגה הליברלית במליאה, שהציע להקים ועדה מיוחדת של המליאה שתפ' קח על החדשות. היתה זו הצעה תמוהה ביותר, שכן תפקיד הוועד המנהל של הרשות הוא לפקח על החדשות. אז נולד רעיונו של יחיל למנות עוזר מיוחד למנכ"ל שיפקח על החדשות. כי יחיל, המבין היטב את כוחה של הטלוויזיה כמכשיר של שטיפת מוח, לא חיה מוכן

המגן

דניאל (דני) בלוק, יושב ראש ועד אגודת העיתונאים בירושלים, שגילתה אומץ לב ראוי לציון בהתייצבותה הטוטאלית לצידם של עובדי מחלקת החדשות בטל' וויזיה במלחמתם נגד רשות השידור. בלוק בן ה-32, היה בעבר מעובדי רשות השידור. כיום הוא הכתב הפרלמנטרי של דבר.

18

ציפור הנפט

אחד מעוזריו של שר המישפטים ניכנס ללישכת-השר:
"בוקר טוב, כבוד השר! נתחיל!"

"בבקשה!"

"ובכן," שלף העוזר מיסמך מהערימה שלפניו, "נמצאים בידי תלונות חריפות על תקרית ציבורית-פלילית, שהתחוללה בישיבת הדירקטוריון של בנק ישראל: בעיצומה של הישיבה על מדיניות-האשראי, אובחנה נפיחה חרי- שית מקידמת השולחן מגוף בלתי-מוזנה. איך אתה מציע לטפל בפרשה זו?"

"זו, שערורייה ציבורית שלא נשמעה כדוגמתה!" רתח השר, "יש להקים מייד ועדת-חקירה ממלכתית לאיתור הפקיד שסרח!"

"התלונה החמורה השניה שחגיע אלינו," המשיך העוזר, "מתייחסת לפקיד-בית-המישפט, מר פסח צוקרמן. הנ"ל, מוסרים הממצאים המבוססים, מופיע בוקר-בוקר לעבודתו משך 20 שנה! מעולם לא אחר! לא החסיר יום! לא בגד באשתו! לא תקף עליו יצרו! ואין לו תיק במיטרה!"

"משהו מסריח כאן!" פסק השר, "יש להשעות אותו מייד מעבודתו, ולהעביר את העניין למבקר-המדינה!"

"המיסמכים האחרים שבידי, נטל העוזר ערימת-נייר עצומה, "עוסקים בפרשה המוזנה של חבר הקונגרס הציוני ה-1, ממיסדי דגניה, החבר פייבוש גרופשטיין. לאחרונה הועלו נגדו חשדות מבוססים, שאביו היה כושי עברי מדימונה!"

"שחיתות! זה עניין פלילי מובהק!" זעם שר-המישפטים, "יש להעביר את המיקרה לחקירה משטרתית!"

"התלונה הבאה נוגעת לפועל משרד-התברואה בעיריית-תל-אביב, אב- רהם מזרחי, בן 55, שמרניים מאחוריו שהוא ממזר!"

"שערורייה ציבורית! זו עבירה חמורה על חוק המדינה וההסכם הקוא- ליציוני," רקע השר ברגלו, "יש למנות במהירות ועדת-חקירה בראשותם של שלושה שופטים עליונים!"

"בידי נמצאת עוד תלונה אחת," אמר העוזר, "המתייחסת לחברת ציפור-הנפט! מדובר בגניבת רכוש-המדינה, הונאה במיליוני לירות, שוחד, שחיתות, בזבז וביזה. בידינו ראיות ועדים. לפנות למשטרה! ועדת-חקירה!"

"שטויות!" צחק שר-המישפטים בטוב-לב, "מה יש כאן לחקור! את מי זה מעניין? אדם רוצה בתוס-לב להתעשר קצת על חשבון הציבור! אתה רואה כאן איזה עניין ציבורי?"

להכחיש. זאת אומרת שגם הוא מבין שקבלת כסף מהשילומים פוגעת בכבודו של אדם.

אולם בזה לא הסתיים הוויכוח הלוהט בכנסת. דיווחו עתוני אותה תקופה על מה שהתרחש בכנסת: "היושב-ראש הספיק בקושי לדפוק בפטישו וכבר קם שאון מהמם בכנסת. מיקונים דרש אפשרות להכריז הודעה אישית וצעק: "הולגא- נים!" משה סנה צעק לעבר "עקב שמשון שפירא: "שקר! גנב!" אנשי מפא"י צע- קו לשניהם: "בוגדים! עוכרי-ישראל!"

פרישה

מן הכנסת

שפירא לא האריך ימים בכנסת השניה. הוא נאלץ להתפטר, שוב שלא באשמתו ושוב בגלל עיסקי נפט.

בשנת 1953 ייצג שפירא כעורך-דין את חברת מחפשי נפט, שבבעלותו של יקר- חיל פרמק. הוא ערך את מיוג הברה זו עם לפידות. כתמורה עבור טירחתו היה צריך לקבל סכום של 30 אלף ל"י, סכום נכבד באותם ימים. כיוון שיקותיאל פדרמן היה אז במצב כספי דחוק, הוא שילם לשפירא במקום במזומנים, במניות שקיבל מהחברה הממוזנת. שפירא קיבל את המניות החדשות של לפידות לפי שער נקוב של לירה אחת המניה.

אבל כעבור מספר חודשים, כאשר הת- גלה נפט בקידוח של לפידות בחלץ, היה ערך כל מניה כזו 7 ל"י. כלומר, בעבור אותה עיסקה זכה שפירא בדמי טירחה של כרבע מליון ל"י.

כאשר התגלתה הפרשה היו שראו בה פגם אסתטי, היו שטענו כי האתיקה המק- צועית של עורכי-דין אינה מרשה להם לקבל תמורה אחת עבור טירחתם מאשר שכר. היו אחרים שטענו כי שפירא לא היה ראוי לקבל מניות, שערכם עלה כתר- צאה מהטיפול והפעולות של עצמו.

אם כך או כך, מינתה מפא"י (שהיתה אז רגישה מאוד לבעיות של מוסר ציבורי של עסקניה וגרמה אף לפרישת האדיארי- לוג שלה, אליעזר ליבנה, על רקע של מגורים בוילת פאר), ועדה שתבדוק את האספקטים הציבוריים של העיסקה. כתור- צאה מכך נאלץ שפירא, בשנת 1955, לפרוש מחברותו בכנסת. הוא החל אז בקאריירה משפטית מזהירה שהביאה להת- עשרותו, אולם הוא לא סלח לחבריו במס- לגה, ובעיקר לבן-גוריון (שחזר או משדה- בוקר לממשלה) על העלבון ובושת הפנים.

טרגדיה

ממתנות

ק אחרי הסתלקותו של בן-גוריון מראשות-הממשלה, כתוצאה מהפרשה — הסתלקות שלשפירא היה בה חלק מכריע — יכול היה לוי אשכול להחזיר את שפירא למקום הראוי לו, מינה אותו כשר-המשפטים בממשלתו.

אבל דווקא חזרתו לוותה בפגם אסתטי מבחינה ציבורית, שוב שלא באשמתו, כמובן. כשנה אחרי מינויו כשר-המשפטים, התפוצצה פרשת חברת הספנות טומרפין ובעליה, מאיר הלוי, שבשעתו היה שפירא פרקליט, בתוך כל המהומה אז, בלטה פרשת אחת, שבז'ארגון הישראלי נקראה "פגם אסתטי".

היה זה כאשר כתב מעריב, אורי דן, גילה מסמך, לפיו רכש מאיר הלוי שני פסלונים יפאניים בסכום של 4300 דולר שווייצריים בחנות ידועה בג'נבה. על המס- מך המאשר את הקניה רשם מאיר הלוי עבור מי היו הפסלים מיועדים. האחד עבור צבי דינשטיין שהיה אז סגן שר-הבטחון. והשני עבור "המיניסטר שפירא".

כשנחקר הלוי על עיסקת המתנות הוא טען שהמתנה לדינשטיין לא נמסרה. אך אשת שפירא קיבלה את שהיתה מיועדת לו. אמר אז הלוי, בנסותו לנמק ולהסביר את עיסקת המתנות: "את המתנות האלה לא אני נתן, כי אותן רעיתי. תלוי למי יש בדברים שאני נתן, לד"ר דינשטיין הפסלון לא נמסר, לגברת שפירא כן. אני רשאי למסור, יותר נכון רעיתי רשאתי למסור מתנה לגב"ה שפירא. אני ורעיתי זה אותו דבר... אילו היה מדובר במתנות למישהו שאני מכיר אותו רק במובן עסקי... עצם הענין הזה ששמו מתנות שעשו מזה איתה טרגדיה! אי- אפשר לבוא ולחתוך כמו בסכין ברגע שמישהו מקבל איזה גיב או עולה בדרגה, או שהיה עורך-דין ונעשה לשר, שהידי- דות או היחס בין שני אנשים נעשית פתאום פסולה."

נפש כזה בפרשת נתיבי נפט, אין זו הגנה על שיקוליו בפרשה זו בלבד, אלא על סיכויו להבחר כנשיא.

הסתברותיו של יעקב שמשון שפירא היו תמיד שלא באשמתו. כך למשל, כאשר נבחר כח"כ לכנסת

צבי דינשטיין

מייק ב, ידיעות אחרונות

השניה הוא התגלה מהר מאוד כעמוד התווך של סיעת מפא"י בכנסת. ניבאו לו עתיד מזהיר וקאריירה מהירה. אבל מזגו הלוהט של שפירא הוא שהכ- שילו, כך, למשל, ביוני של שנת 1954, כאשר שר-המשפטים דאז, פנחס רוזן, הביא לכנסת את הצעת החוק של עב- רות נגד המדינה, נגרר שפירא לוויכוח חסר תקדים בסגנון הפרלמנטרי.

במהלך הדיון בכנסת נאם ח"כ משה סנה נגד הצעת החוק. הוא הטיל קיתון של האשמות על ממשלת ישראל, ששירתה לדעתו את האמריקאים. כשסיים את דב- ריו קם שפירא רחב הכתפיים, הטיח לעבר סנה "הם (האמריקאים) משלמים לך!"

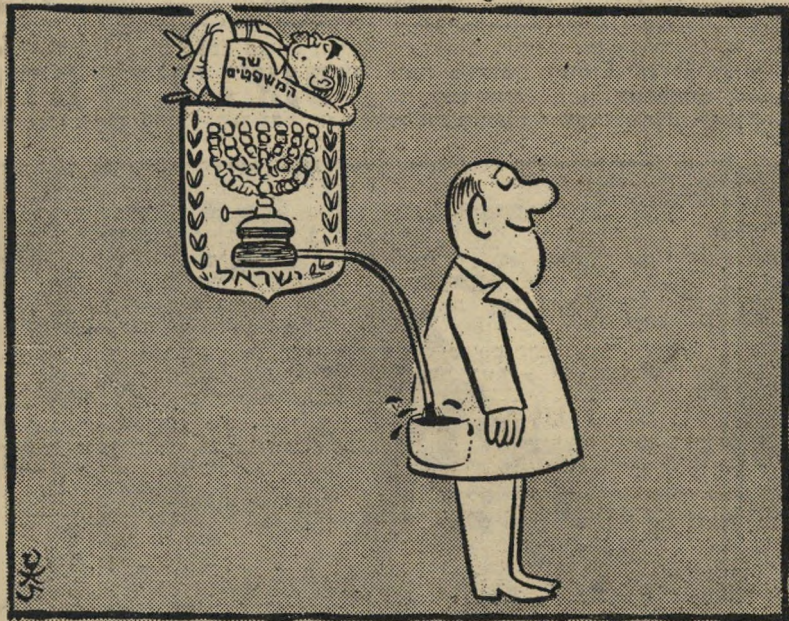
צעק סנה ממקומו לשפירא: "האם זה נכון שחברת השילומים משלמת לך מ- שר כורת של 20 אלף ל"י?"

"שקר!"

גנב!"

למחרת היום קם שפירא, חיזור מכעס והכריז בכנסת הודעה אישית: הוא לא קיבל שום משכורת מחברת השילומים, מוכן לתבוע לדין את סנה אם יחזור על דבריו מחוץ לכנסת. לעומת זאת ידוע לו כי הקומוניסטים ואנשי סיעת סנה מקבלים כספים ממעצמה וזה. הכנסת עצרה את נשימתה, היכתה לת- שובת סנה שלא התמהמה לבוא. סנה קפץ ממקומו, ניגש לדוכן ומסר הודעה בה אמר בין השאר:

● שפירא האשים אותי שאני מקבל כסף מהאמריקאים. אני מקווה שאינו מת- כוון כי המדינה, המשלמת משכורת לחברי הכנסת, היא מקור אמריקאי. ● "לא האשמת את שפירא שהוא מקבל משכורת מחברת השילומים. אני רק שאלתי אותו. אני שמח שהוא מוצא צורך

זאב ב, הארץ

את מוטי פרידמן, בא בן-זאב וטען כי כלל לא ביקש לזכות את פרידמן וכי מטרת הדו"ח שלו היתה להעביר את הפרשה לחקירת המשטרה.

שפירא, שתחילה טען כי אין עניין ציבורי בפרשה, נלחץ לקיר כאשר פורסם שחברת קונטיננטל של פרידמן, שנמכרה למיידבר, קיבלה ייצוג משפטי ממשר עורכי-הדין שהיה לשר עם עורכי-הדין מיכה פירון. חברה זו היא אף שפירקה את חברתו של פרידמן. שר-המשפטים נא- לץ אז לטעון: "לא היה לי מושג שמשרדי מטפל בחברה. פירון היה שותף זוטרי." השבוע, בראיון הטלוויזיה, חלה היה להכחיש את הכחשתו. לחזור בו מהעלבון שהטיח בשותפו לשעבר, המנהל, יחד עם בנו של השר, את משרד עורכי- הדין המייצג את חברת נתיבי נפט.

כך קרה, שבמאמציו שלא לאבד את סיכויו לנשיאות, כמעט ואיבד שפירא השבוע גם את כסא השרות. כאשר הועל- תה התביעה כי עליו להתפטר מתפקידו כדי למנוע כל חשד בציבור כי הטיפול הכושל בפרשת נתיבי נפט והחפיו על מנהליה, נבע מהקשרים שהיו בעבר למש- רדו של שפירא עם מוטי פרידמן ועסקי הנפט שלו.

אותם האנשים שהיו מעורבים בעיסקת המתנות של מאיר הלוי, מצאו עצמם מעורבים גם בפרשת נתיבי נפט. צבי דינשטיין, סגן שר-האוצר וה- אחראי לענייני הנפט, הוכרז כמי שתן למוטי פרידמן את הגיבוי לביצוע העיסקה שלו עם חברת מיידבר.

"הסך הכל

בסדר!"

למחרת פירסום דו"ח בן-זאב, מיהר דינשטיין להכריז חגיגית: "הדו"ח הוכיח כי חלק ניכר מההאשמות נגד חברה זו הן תערובת של רכילות, תסיכול ושקרים. דינשטיין האומלל מיהר להסיק מסקנות למחרת, כשהתברר לו שמבקר המדינה כבר הורה למשטרה להמשיך לחקור בעני- ין, נאלץ להתכחש לדברי עצמו, פירסם הבהרה נלעגת בזו הלשון: "אשר להא- שמות בדבר גניבת ציוד ואיסורים אח- רים בחברה, סבור הד"ר דינשטיין כי יש להעבירן למשטרה, כדי שתמצא את הא- שמים, אם יש כאלה, ותבער את הנגע." במצב דומה מצא את עצמו גם שפירא. אחרי שמיחר לטהר על סמך דו"ח בן-זאב

איך מחזירים צעירה מודרנית של

שנות השבעים לאחור - אל

ריקאית. "בחרתי בטרי, כי היא נראית כמו ליידי", הוא מפרט. "היא לא מסוג הצעירות האלה בעלות הצוואר הארוך. גם לא יפה במיוחד. אך יש בה משהו מיוחד

מיסי קורן הצלם שעמד בראשו של הצוות שגילה, לאחר חיפושים ממושכים, את הדוגמנית, אתרי הצילום, והאביזרים הרומנטיים.

בכל זאת. זה בדיוק מה שהייתי צריך. השאלה היא רק — לשם מה בעצם הוא היה צריך את זה? "התקופה הרו" מנסית חזרה, לא שמעתם?" מתפלא קורן.

סבתא

חזרה הביתה

זרה, ועוד איך. זה התחיל בסרט סיפור אהבה, שגרם לפריחתה של התקופה הניאורומנטית — בשיאה של התרבות האלקטרונית-אוטומטית-תעשייתית של סוף המאה העשרים שלנו. מה שהתחיל כתרגיל לדוגמה של מורה לספ-

ימיה של הסבתא

ואל התקופה

הרומנטית שלה

ז בחורה הרומנטית של ישראל — היא אמריקאית דווקא. קוראים לה טרזה רביד, והיא זכתה בכתר הישראלי בגלל שהתגרשה מבעלה. בעלה היה סטור דנט ישראלי שלמד בארצות-הברית, ולאחר שהתגרשה ממנו, החליטה טרי לראות את הארץ שמגדלת גברים כאלה. היא באה לביקור בארץ, ונתקלה בצלם מיסי קורן, שהפך אותה למה שהפך אותה.

בניגוד למלכות היופי, האופי, הי מים והחול, זכתה טרי רביד בתואר הרומנטי בלי כל תחרות. מסביר קורן — שהשתלם באירופה באחדים מבתי הסטודיו הגדולים לצילום שם, ואשר צילומי הרו" מנטיקה של טרי היו עבודתו הראשונה בארץ לאחר שחזר — את בחירתה: "סרק" נו את כל הארץ כדי למצוא בחורה רוי מנסית. מצאנו הכל — יפהפיות, סקסיות, גועזות, צנועות, חופשיות, הדורות בהוד מלכות. מה שלא תירצו — רק לא רוי מנסית. נראה שיששראל חדלה לגדל צעירי רות רומנטיות, מיום שסיימו לייבש את בליית-ברירה, נאלץ קורן להסתפק באמי-

חזרה לדיליגיאנס זו איננה פירסומת לסוסים, גם לא לכיר כרות. הפירסומת היא לתמרוקים — והדוגמנית האמריקאית טרי רביד אמורה לסמל את האופנה החדשה לצעירות ישראל.

חדר־שינה בלמים כיפות־הקצף הענוגות, המלטפות ברכות את שובל חלוקה הלבן, המתנפנף בעדנה ברוח הקל־לה, של היפהפיה הרומנטית, המאפרת את שפתייה ביד ענוגה — כיפות קצף אלה, וכל היתר, נועדו לחשרות את הרוח הרומנטית על הצופה בתצלום פירסומת מקורי זה.

המשמעות של התצלום הינה אווירית בעיקרה, ואין לתרגמה הלכה למעשה: כל יפהפיה שתנסה להתאפר בתנאים דומים, תגמור עם דלקת ריאות בריאה. בשתי התמונות התחתונות מופיעים טרי רביד והדוגמן דויד חיטין (המככבים גם בתמונה זו) באמבטיה, במיטה, ובתנוחות מימי הסבתא, שנועדו להזכיר את הימים הטובים.

סיפורי סבתא

רות בשם ג'ורג' סיגל, הפך למפל אדיר, שסחף בעקבותיו מיליונים, החזיר לתחייה את סיגנון הסבתא בבגדים, באיפור, בתכשיטים, בפיומנים ובריהוט על פני שלוש יבשות. סיפורי הסבתא חזרו ופרחו במפ"תיע באמצע שנות השבעים התוססות — וכמו קל אופנה חדשה, הם גיראו טבעיים לחלוטין, ברגע שהזעזוע למראם חלף.

כמו כל תורה שמקורה בארצות־הברית, הגיעה גם זו לבסוף לישראל. כאן, החי־ליטה חברת התמרוקים אנסלם לפרסם את קו המוצרים החדש שלה — בסיגנון הררי

חובקת העוזי בימינה והמחרשה בשמאלה, ולהפוך לסמל הרומנטיקה. רק טבעי הוא שטרי, צעירה אמריקאית טיפוסית, שעבדה כדוגמנית והשתתפה בסרטים, ניצחה את המקומיות.

בקשר לגבר היו העניינים קלים יותר. הגברים הישראליים, מסתבר, רומנטיים הרבה יותר. "לקחתי את הדוגמן, דויד חיטין," מספר קורן, "משום שהוא חתן אים לטרי והתנהג איתח בחופשיות. הוא חינך אחריה יפה. בסצינה של המיטה למשל, בתוך שדה השיבולים, נוצר ביי

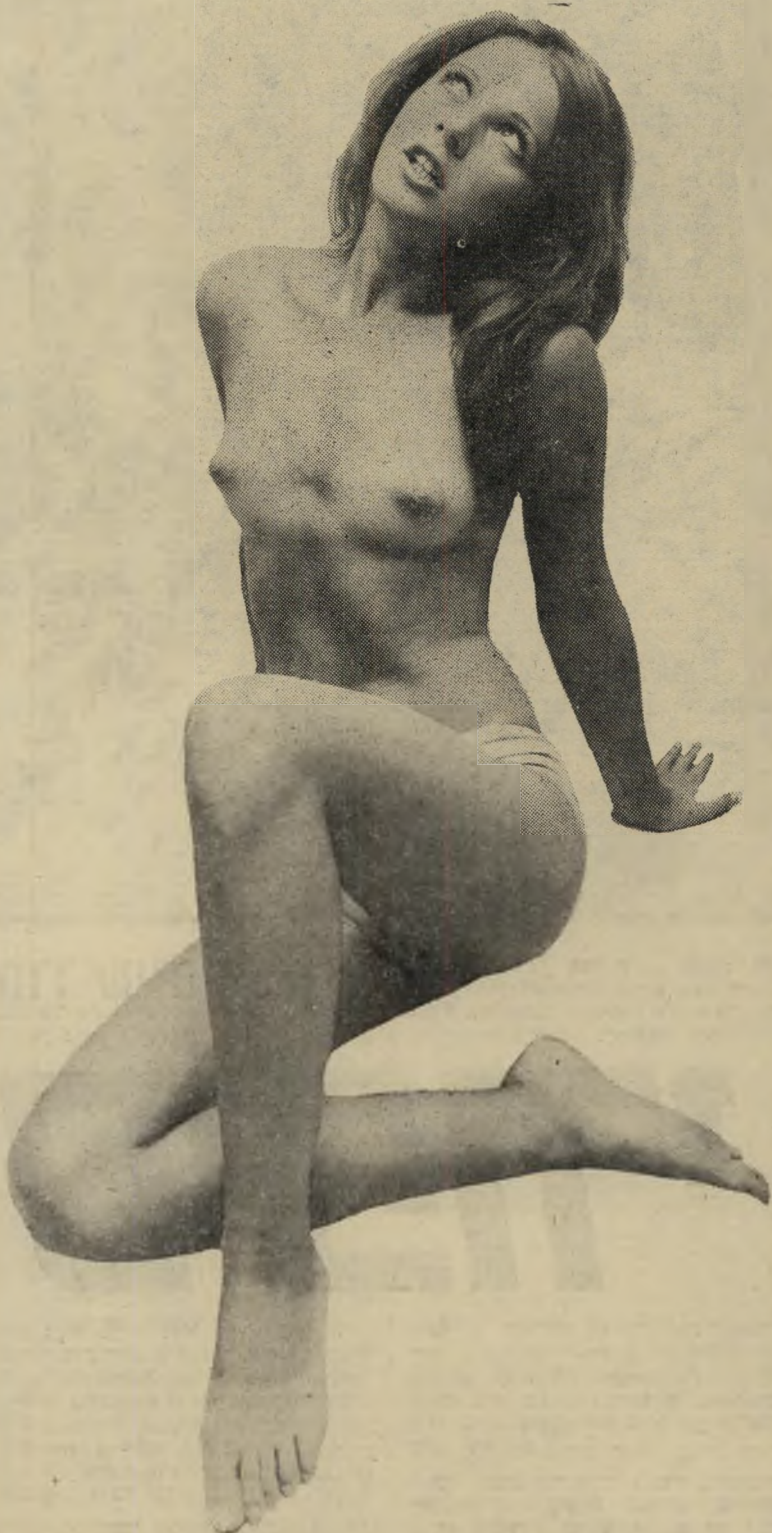
אשתו של דויד אבידן

מספרת מדוע נפרדה

מבעלה - אחרי שנה

„לא היו לי

די גברים!“

מאת לילי אבידן

במדינה

(המשך מעמוד 15)

למי מותר לדבר? תוך כדי המתנה, סיפר אלמוגי על כמה חוויות משותפות של שני האנשים, השונים כל-כך זה מזה. גם בנאהרון וגם אלמוגי היו שבויי-מלחמה אצל הנאצים, אחרי שהתגייסו ל-צבא הבריטי. בנאהרון היה קצין, ונמצא במחנה של קצינים בריטיים שבויים. אלי-מוגי, שהיה רק סמל, נבחר על-ידי ה-שבויים היהודיים מארץ-ישראל כמפקדם. בתפקיד זה כיהן אלמוגי במשך ארבע שנים, כשהוא נוסע ממחנה למחנה, תחת ליווי חיילי אמ"ן הגרמני ("אבוור"). היחס היה הומאני, ובאחד המיכרים שיחד אלמוגי את הגרמנים, "למכור" לו את הזכות ל-האכיל 500 אסירים יהודיים. "כשראיתי את הסרט הגשר על נהר קווי, זה הזכיר לי את הכל".

כששחררו השניים, הם הוזמנו למסיבה, יחד עם שבויים משוחררים אחרים. אלמוגי היה אחרי ניתוח, ואסור היה לו לדבר. בנאהרון, בתור הקצין הגבוה ביותר, הוזמן לשאת את דבריו. הוא אמר: "רק לאדם

חשור הרוש

„אני יתום, אדוני השופט“

חשור חזי

„כל שוד — עוצרים אותי“

אחד מגיעה הזכות לדבר כאן, וזה אלמוגי. לא אדבר במקומו. אלמוגי קם, דיבר שלוש שעות.

הפעם היה המצב הפוך. אלמוגי חיכה לנאומו של בנאהרון. אם דאג בסתר, יכול היה להירגע. בנאהרון הגן על החוק.

פגעים

שלושת המוסקטרים —

הצגה חוזרת

מה עושה משטרת ישראל, כאשר שולח שוודים רעולייסונים פורצים למלטשת יהלומים ברחוב תובל 26 ברמת-גן, שול-

פים עוזים, מנקים את הכספת מיהלומים בשווי 200 אלף דולר — כמעט מליון ל"י — ונעלמים לתוך הבוקר הרענן כאילו בלעתם האדמה?

קשה היה, השבוע, להימנע מהמסקנה העגומה, שלמשטרה ישנה כבר שיגרה מתורגלת היטב למצב זה: היא נחפזת לשלוש חשודים הנצחיים שלה, מביאה אותם בפני שופט, ומושיבה אותם לכמה שמשאר השופט. או, מתחילים לחפש את רי השודדים.

הוכחות — אין. „אנחנו חייבים לעי צור מישור“, הגיב השבוע המפקח יגאל אנקורי מהמדור המרכזי, בפתח אולם המ-עצרים, כאשר הביא את שלושת חשודי הקבע של משטרת תל-אביב להארכת מעצר.

„האם יש למשטרה הוכחה שהחשודים השתתפו בשוד המליון?“

„לא“, אישר אנקורי. „אין שום הוכחות. אולם יש בידנו מידע סודי הקושר אותם לשוד.“

„האם אינך סבור כי ייגרם למשטרה נזק, אם, אחרי 15 ימי המעצר שלהם, תשחרר המשטרה את החשודים מחוסר הוכחות — כפי ששחררה אותם כבר בעבר פעמים רבות?“

„אינני סבור שייגרם נזק“, השיב אנ-קורי. „אנחנו צריכים תמיד לבצע מעצ-רים במקרים חמורים כאלה.“

”כל שוד — עוצרים אותי“. ללא ספק, השאלה היא רק, אם מעצרים אלה נועדו להרגעת דעת-הקהל ולהוכחה על פעילות כלשהי מצד המשטרה — או על תוצאות של חקירה שנועדה לגלות באמת את החשודים.

לקחי העבר מצביעים, למרבית הצער,

חשור אחרוני

„פוגעים בטסקי עם הממשלה“

על האפשרות הראשונה. שלושת החשודים — רחמים הרוש, יהודה חזי ורחמים אחי-רוני — הפכו לשלושה מוסקטרים מוכרים בבית-המשפט בתל-אביב. לאחר כמעט כל שוד רציני, הם נעצרים כחשודים — ומשחררים לאחר מכן.

זה בדיוק מה שקורה גם הפעם, טענו השלושה בפני השופט. הרוש, צעיר רמתי גני המתאר עצמו כמגדל עופות, חזי, דמות מוכרת למשטרה, ואחרוני, סוחר בשר במקצועו, הכחישו כל קשר לשוד, ביטלו את המידע הסודי הנמצא לטענת המשטרה בידה. טענו כי הפיכתם לש-לושת חשודי-הקבע של איזור תל-אביב והמרכז פוגעת בעסקיהם. „אני עומד לחי תום על עיסקתי-בשר גדולה עם משרדים ממשלתיים“, טען אחרוני, „והמעצר יגרם לי נזק רב“. „אם יעצרו אותי לשבועיים, ימותו כל העופות שלי“, החרה אחריו הרוש. „החלפתי כבר ארבע דירות בגלל המשטרה“, קבל חזי. „כל שוד שמתבצע בעיר הזאת — עוצרים אותי.“

יתום מסכן. האם השלושה הינם אש-פי הפשע, שלמרות חשדותיה אין המש-טרה מצליחה להעלות הוכחות נגדם — או שלוש שיות תמימות, שהמשטרה יורדת לחייהם על לא עוול בכפם? כך או כך, נראה שהשלושה למדו לחיות עם עובדות החיים המרות. הפליט הרוש בפרצוף פוקר, בטענו בפני השופט נגד הארכת מעצרו: „אני יתום, ואין מי שידאג לי.“

מזה חודשים הרגשתי שקורה לי משהו — ובאילת התפרקתי לבסוף. באחרונה, בגלל התקפות כתיבה ואי-יכולת בה של אבידן, לא יצאנו הרבה מן הבית. כשהגעתי לאילת, מבחינה סקסואלית לא היה לי שום דבר, אך מבחינה חברתית היה הרבה. רקדתי כל לילה עד שעות הבוקר, ושחיתי בחוף האלמוגים.

מעולם לא הייתי מתוס-בכת. התחתנתי בגיל 19, עם בתולים והכל

כשנגמרה ההסרה (ראה כתבה בעמודים 32—33) ביום חמישי, הרגשתי שאיני יכולה לחזור יותר. הגעתי בערב עם כל המזוודות לרחובות, אל אמי, שמתגוררת שם בוילה בת שישה חדרים. אמי לא שאלה דבר, סידרה את מיטתי, וישנתי 17 שעות. אחרי כן קיבלתי ארוחת בוקר ל-מיטה.

לפתע הרגשתי, שאיני יכולה לחזור ל-מצב הקודם. אני רוצה לנוח.

עד כאן סיפורי של ילדי. עי כן מגיב בעדה:

„אולי נישואים

זה לא בשבילי”

- מאת רוד אבידן -

תבקשתי עליידי העולם הזה להגיע בשורות אחדות על וידוייה המפתיע של לילי, ואני עושה זאת בצער וללא חמדה. אחרי הכל, לא אני נקטתי יוזמה פירסור מית זו.

אינני יודע, אם ובאיו מידה אני באמת מחשב אלקטרוני. אבל אם אני כזה, ייתכן, כי תוכנות-היסוד שלי אינן תוכנות-נישואים. מתקבל על הדעת, שאינני מוכי (המשך בעמוד 27)

הייתי מתוסבכת וסיפורי הרחוב לא נגעו לי.

עד גיל 19 הייתי בתולה. התחתנתי בלבן עם בתולים, וכל השאר. הבעל היה גבר מקסים, גדול ממני בשבעה חור דשים. היכרתי אותו בגיל 17. מראשון לציון. כזה עם אהבת נעורים וירה. רק בלהחזיק ידיים.

כל חיי חלמתי להיות שחקנית. רק בגלל זה למדתי תיכון. כדי להגיע לבית-צבי.

הצרה בנשואים היתה שאני הייתי סור ערת, ועם הנישואים התעוררה נשיותי. ככל שנשיותי התעוררה — גבריותי נר-דמה. הוא דרש ממני להנמיך את החצי-אית, לא ללכת עם שיער פזור, לא לעשן סיגריה. הגעתי למצב שהסתרתי את ה-סיגריה.

בינתיים נפטר אבי, דבר שהשפיע עלי מאוד. כשאמי נסעה לארה"ב, נגמרו הנישואים שלי. מעולם לא בגדתי בו, אינני טיפוס בוגדני. אחרי הגירושין נסעתי ל-חור'ל לאמי. למדתי דוגמנות והיכרתי אחד מחוג הסילון באירופה שרצה להתחתן.

הגעתי לארץ לפני שנה וחודשיים. יום אחד נסעתי ברכבת לחיפה. שם

נודדתי כחברה לפני 23 שנה. אמי היתה אשה יפהפיה. נשואה לגבר ש-היה אקדמאי במקצועו, ובחיינו קלפן ו-שתיין. אמי פירנסה אותו. בגלל קלפנות, מכרה אפילו את מכשיריה הרפואיים. בין השאר מכר את תעודת-הזהות שלו לבגין. אמי היתה רופאה. בת 38, 1.73 מטר, שחורת שיער ובעלת עינים חומות, כש-נקראה יום אחד לביקור-בית אצל גבר

הצרה בנישואים הראשונים היתה, שככל שנשיותי התעוררה — גבריותי נרדמה

שהגיע לארץ כפליט מפולניה. הם התי-אהבו. הוא היה מהנדס טקסטיל שהגיע לארץ כשסיפור חייו כתוב על ניירות טור-אלט. הוצאת ביאליק הוציאה את הספר ברשומות. הם התאהבו ואמי קיבלה את הגט ברבנות. לאחר שטענה שיש לה גבר אחר, ונקבה בשמו. כשעמדו לקבל את הגט, התברר ששם הגבר השני הוא שם אחיה והיא סתם חמדה לה לצון. אבל היה כבר מאוחר לבטל, מאחר ותעודת הגר-שין היתה בידה.

נולדתי בת יחידה. עברנו לגור לכפר-עולים תימנים עקיר, כשאמי משמשת שם

לילי הכלולות לילי ודוד אבידן לאחר החופה. האשה הנאמנה מעסה את גבו של הבעל הנינוח. משמאל: לילי לפני כחודשיים, כמועמדת בתחרות מלכת המים. מימין: לילי כשחקנית קולנוע בסצנה מתוך הסרט הטרימפיסט שהסרט נסתיימה זה עתה באילת ושאהריו לא חזרה לילי הביתה.

היכרתי את דוד אבידן. הוא החל לדבר אלי. לא עניתי. כשהציג את עצמו הייכתי. מגיל חמש-עשרה הערצתי את שיריו. הי מצחיק היה שבמגירה שלי בבית הוא מצא שיר שלו.

אבידן הגיע בזמן מתאים. הייתי באותה תקופה מדופרסת. במשך שנה היה לי בי-קושי גבר אחד. הדבר היחיד שמצער אותי הוא שלא היו לי מספיק גברים. גם מבחינה זו דוד

מעין מחנכת הכפר ורופאה. המילים ה-ראשונות שלמדתי היו קללות בערבית. מאוחר יותר הפך אבי להיות קצין מ-לואים בדרום. היה מבוגר מאמי ב-17 שנה. אמי עברה להיות רופאה במכון ויצמן.

בגיל חמש ראיתי לידה וזה השפיע עלי טוב. התחלתי לחקור את אמי איך נכנס הילד לבטן, היא הביאה אותי לחתו-לים והסבירה בדיוק, כך, מעולם לא

היה בזמן המתאים. היתה זו תקופה קצרה אחרי הסרט ח'ן, כשהוא היה מבודד מ-בחינה חברתית ועשר שנים לאחר גרושיו. לא היכרתי את החוג שלו. מה שידעתי עליו היה שהוא משורר שיושב הרבה ב-כסית. אחרי שלושה חודשים החלטנו ל-התחתן, אף-כי הוא העדיף, שאגור אותו ללא נישואים.

הוא נצטייר לי כמלך המין של תל-אביב. אבל הוא לא פרוורסי בכלל. איני יודעת איך התייחס אל אחרות — אלי התייחס כאשה. היה לו רצון עז לחיות חיים חופשיים. אבל מבלי לתת לי חופש דומה.

לא התעניינתי, ולא ירדתי לחייו. למרות שהיו טלפונים שהכאיבו לי. למשל: „איפה דויד? אולי תתני לי אותו, דבילית.“ הוא דיבר רק על נשים. הוא ידע שאעזוב אותו אם יתחיל במעשים גלויים. עד היום הוא טוען, שאני האשה בהתגלמותה. אני חתומה איתו על חוזה ל-10 שנים. הוא הסוכן הבלעדי שלי לדוגמנות ולמיש-חק: הוא מקבל 40% מההכנסות שלי.

הפסקתי לפחד לומר דברים. אתו הייתי חפשיה. הצרה היא שקשה להיות עם טיפוס שהוא מחשב אלקטרוני. הוא ניסה להפוך אותי לאבידן נשי, וזה לא הלך. עכשיו, אחרי שחזרתי מאילת — נפרדנו. הסיבה שנפרדנו היא כי זה חד-שים כבר, מאז ראש-השנה, שאני מחפשת את עצמי. איבדתי את העצמאות שלי, והייתי מוכרחה לחזור אחורה ולחפש.

אני לא לוקחת סמים. אני מצליחה ל-מזלי להגיע ל„מעלה“ גם בלי סמים. אני בוהמית, חיה לא לפי שעות. אוהבת לכתוב שירים, אך איני מורדת. אולי זה שאני נורמאלית עושה אותי ללא נורמאלית בעיני אחרים. אני לא מוכנה להיראות תמיד אלמנת צה"ל או מדונה ישראלית, אך תבעיות שלי לא הופכת אותי לזולה. בחזיתיות שלי, לא איכפת לי שאני נראית

במשך שנה היה לי בקושי גבר אחד.

אבידן הגיע בזמן המתאים

כמו בלטה. כשהייתי ילדה, אמר עלי יעקב גיסי, מנהל בית-ספר בראשון-לציון, ש-אני מין ילדת-טבע עם כל האופור שעלי. אבידן רצה תמיד שאהיה יפת ואשתוק.

התארים • במסיבה שנערכה בביתו של אבי הפזעונים, שמחה הולצברג, נכה צה"ל שהחזיר משבי המצרים לפני כחצי שנה, יאיר דורי וחברתו משכבר הימים שושנה בוכבינדר שקיבלה מהולצברג טבעת יהלום כמתנת אירוסין.

נבחר • ליו"ר אירגון רוסאי קופת-חולים של ההסתדרות, במקומו של ד"ר נח קפלינסקי ששימש בתפקידו שש שנים, ד"ר רם ישי שנולד בטוניס, עלה לארץ לפני 16 שנה ועבד ביישובי הנגב.

זכחה • ב־50 אלף דולר פיצויים, השחקנית קים נובק שנפצעה קשה לפני שש שנים בתאונת-דרכים, הגישה אז תביעת פיצויים נגד המוסך שטיפל במכוניתה לפני התאונה, בטענה שאחרי שיצאה מן המוסך ניתק לפתע גלגל המכונית וגרם לתאונה. השבוע פסק בית-המשפט כי היא זכאית לפיצויים.

עומדים להינשא • אחת הנערות הפופולריות בהוליווד, השחקנית קנדיס ברנן, והמיליונר היהודי ברט שניידר. קנדיס, שניהלה רומנים עם מייק ניקולס, ג'ק ניקולסון ועם בנה של דוריס דיי טרי מלצר, יצאה בחודשים האחרונים בחשאי עם שניידר, העוסק בהפקת סרטים ומצפה עתה לגט מאשתו הראשונה.

נתבע • יחד עם אחרים, עליידי שני קבלנים מרמת-גן, לתשלום 40 אלף ל"ר רות בגלל אי-השלמת עיסקת מקרקעין.

שושנה יוסי ירין

השחקן יוסי ירין. הקבלנים טוענים כי לפני שנה וחצי רכשו מהנתבעים מגרש ברמת-גן, אותו התחייבו הבעלים לרשום על שמם במשרד ספרי האחוזה עד חודש מאי השנה. המגרש נמסר לקבלנים באור גוסט ואשתו של יוסי ירין, שושנה, קיבלה מבעלה יפוי-כוח בלתי חוזר להעביר את הנכס. אולם בגלל סיבוכים בין בני הזוג, טוענים התובעים, ביטל ירין את יפוי הכוח והם לא יכולו להעביר את המגרש, למרות שהשקיעו בו כסף.

עומדים להתגרש • אחרי גישושים ממושכים ומאוששים, סטיב מלקוויץ ואשתו לילי, שנחשבו לאחד הזוגות המאושרים בהוליווד, לפני שבוע עזב סטיב את הבית ועבר לגור בבירת רוקים כשהוא נראה רבות בחברת הכוכבת ברברה לייב.

נפט • במוסקבה, בגיל 70, מי ש-היה אחד מגדולי במאי הסרטים הסובייטיים — מיכאיל רום שהיה פסל והחל בבימוי סרטים ב-1931 והתפרסם אחרי ש-הטיק את הסרטים לנין באוקטובר ולנין ב-1918.

נפט • בתל-אביב, בגיל 71, השחי קן בצלאל לונדון, שנולד באוקראינה, סיים בית-ספר דרמטי באודסה והחל ל-שחק בתיאטרון רוסי. ב-1922 עבר לארץ צות-הברית וב-1925 עלה לארץ והצטרף לתיאטרון העברי עד שנסגר ב-1927, אז הצטרף לקומקום וב-1928 ייסד יחד עם אחי רים את התיאטרון הסאטירי המטאטא. ב-1954 עבר לאהל, שם שיחק עד סגירתו.

נפט • בבית-החולים בלינסון, ב-גיל 75, מי שהקים בארץ את רשת הטל-פונים וכיהן עד 1965 כמנהל הכללי של שרותי הטלפונים — יעקב רחביה (רחבלסקי) שעלה לארץ מארצות-הברית ב-1916 כחייל בגדוד העברי ביחד עם הנשיא המנוח יצחק בן-צבי ועם דוד בן-גוריון.

נפט • בגיל 75, משפחתי-במות, שעה שרחץ בבית-שחייה, פרופסור יצחק קצנלכוב, שהיה עד לפני שנה מנהל מחלקת עור ומין בבית-החולים ב-לינסון, וממייסדי בית-הספר לרפואה בתל-אביב. יליד פולין, למד בווינה, עלה לארץ ב-1924 וב-1957 מונה למנהל המחלקה וה-דרמטולוגית בבלינסון.

4 חתנים, 4 חזירים ארבעת החזירים הצלויים, זיכרונם לברכה, מסתובבים על שיפוד במרכז השמחה, כשארבעת חתני השמחה, ייבדלו לחיים ארוכים, משיקים כוסית של ברכה. משמאל לימין: רפי נלסון (מוזקן) (41), שלמה אשרוב (45), רודי גרינברג (40) וליאון רז (50).

מסיבת חזירים

שאל וייעוץ בנו של עיזר וייצמן, מוזקן, מפזז בדביקות בריקוד סוער, לאחר שנשא, מעל הבאר, נאום חוצב להבות בשבח המחנות. למטה: מראה כללי של כפר הנופש של נלסון.

אורח הכבוד, במסיבת החזירים ש-התקיימה באילת במשך כל ליל ה-שישי האחרון, היה הכוכב הבינלאומי מפורסם פיטר יוסטינוב. כלומר, אמור היה להיות. מאוחר יותר התברר, שאין ביכולתו של אורח הכבוד להופיע בגלל תקלות במגזי-האוויר: ענני אלווהול הפ-ריעו בעדו לראות את הדרך. חוץ ממנו, הופיעו שם כולם: 300 אורי חים שהגיעו במיוחד מהצפון והציפו את עיר הדרום. ארבעה חזירים חמודים. וכמו-כן ארבעת החתנים.

ארבעה עקרבים

ארבעה חזירים

300 אורחים, בילו

לילה סוער באילת

שם, באווירה כפרית שלווה, מסביב ל- ארבעת החזירים הניצלים במרכז, ישבו ארבעת החתנים ומאות אורחיהם - ביי

נלסון ביום הולדתו ה-41: כומי תה סקוטית, גופייה מימי הסבתא, זקן ותלתלים ישר מ"אי המט" מון, " וחיוך נצחי שהפך כבר לסימן היכר.

ניהם שאול, בנו של עזר וייצמן; המנתח הפלסטי סגן אלוף ד"ר עמי גלעד; הי עיתונאים דן בן-אמוץ ומוטקה ארציאלי; והבמאי בעל האוסקר בוב (צייד בודד הוא הלב) מלר - וחגגו, עד עלות הש- חר, את שמחת העקרבים. איש יחסי הציבור מייק סטולוביץקי הסתובב בין

אינגריד בת ה-18 היא בתו של נשיא חברת הנפט ההולנדית "של". באילת היא עובדת כסייסת של כפר-הנופש. מדי בוקר היא יוצאת לשחייה בים עם אחד מסוסיו של רפי נלסון.

ההולנדית השופעת אינגריד אנדר היא הולנדית טיפוסית, בלונדית בעלת תווים אריים קלאסיים וחזה אדיר-מימדים.

השמחים. כשלצידו בלונדית חדשה, ושאל את כולם מה דעתך על אשתי החדשה, ולסיום, עם הנץ החמה הטרייה בראש האילנות, ערכו השוכבים תחרות טיפוס על עץ, שבצמרתו התנדנדה גויאבה בור דדת. זכה בתחרות - ובגויאבה - האיש בעל האשה החדשה.

ריקוד סוחר מרקדים נשיא חברת-התעופה "אולימפיק" בישראל זאב קייס, עם אשתו של רודי גרינברג. משמאל: שולי, הבארמנית בכפר.

הנערה שבחבורה מריה, בת-לווייתו של המסעדן התל-אביבי ג'קי רונן, ניסתה בתחילה לעודד את הזדוים לרקוד עימה.

השמיניסטים הנועזים שיצאו לתקו

את העולם - החלו רועדים מכחד

המורדים המשקפים

אך התקוממות לחוד - ואומץ לב לחוד. אף מאמר בעיתון אינו חתום בשם אמיתי. ישנם שם מרייחואנה, ואבן גבירול פינת פרישמן. הכל משעשע מאד - אך נפחד. ואכן, נוכח זעמו המשתולל של מנהל הגימנסיה, שלמה הירש, שראה את העלון, איבדו שלושה מעורכיו את רוח-

עם המנהל. מאוחר מדי גונבה שמועה ל- אוני המנהל, כי ההורים מסכימים עם חלק ניכר מדיעות בניהם, אינם מסכימים לחלוטין עם התנהגותו של הירש בעניין. תגובתם הספונטאנית של התלמידים נמוגה במהירות. כיום, שולט ברמת-גן הפחד. התלמידים פוחדים לדבר.

מועצת התלמידים לא רק המורים וההנהלה זכו לביקורת מצד ליפה במעוף העכברוש. גם מועצת-התלמידים לא יצאה נקייה, מתוארת בציור זה כבובות המוקדות על-ידי ההנהלה.

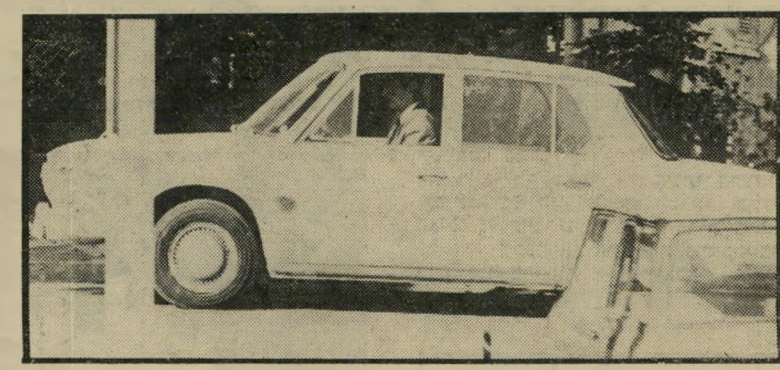
שני הנועזים במרכז, שני המורדים שסירבו להיכנע למנהל: שמואל הספרי (ממושקף) וישראל אלטשולר. שלא כמו שלושת חבריהם לעריכת העיתון, סירבו שניים אלה לחתום על מכתב חרטה, עמדו במריים גם כאשר סולקו מבית"ס. הוצאת העיתון הרתיחה את מנהל הגימנסיה, שלמה הירש.

הקרב, נטשו את המערכה עוד בטרם החל. הסכימו לחתום על מכתב חרטה. נות רי שני בחורים שסרבו להיכנע ולהתנצל על הוצאת העיתון: ישראל אלטשולר וי שמואל הספרי. כעבור יום סילק המנהל את השניים מבית הספר. תלמידי השמיניות בגימנסיה התקוממו. הם דרשו במפגז, בעצומה שהגישו ל- מנהל, להחזיר את שני חבריהם ללימודים. המנהל הכריז כי לא יקבל תכתיבים מתלמידים - והחזיר את שני המורדים. אחד התנאים לשיבתם: הבאת הוריהם לשתיחה

שער העתון שחולל את הסערה - ושלמד את השמיניסטים של התיכון הדתי ברמת-גן לקח עוגם: כי חופש הדיבור, והזכות לביקורת, והלחימה על עקרונות - הינם דברים השייכים לחומר הלימוד בלבד, ולא לעולם המציאות. בעיתון, שנועד לתפוצה פנימית בלבד, מתחו עורכיו ביקורת על תופעות שניראו להם שליליות בבית-הספר - וזכו לתגובה מוחצת.

ישעם של שמואל הספרי וישראל אלטשולר, צמד שמיניסטים בתיכון העירוני-דתי ברמת-גן, היה חמור ביותר: הם אמנם לא השתתפו באונס קיבוצי, גם לא נחפסו במאורת חשיש. אולם הם נתי

המנהל המתחמק שלמה הירש, במכוניתו. מנהל התיכון-הדתי ברמת-גן, שסירב להצטרף, הפעיל מכש פלדה נגד חמשת תלמידיו שהעזו למתוח נגדו ביקורת, נסוג בבהלה כאשר הסתמן מרד תלמידיים נגדו, דיכא במהירות את המרד באמצעות שוט ציונייהמגן והסילוק מבית-הספר.

פסו לשטות גדולה לא פחות: הם לקחו בריצנות את העקרונות הנעלים שלימדו אותם בשיעורי אורחות, יצאו להילחם למען עקרונות אלה בעלון פנימי שפירסמו בשבוע שעבר, יחד עם שלושה חברים נוספים, בבית ספרם.

בעלון הם פירסמו דברים לגיטימיים מאוד. דברים שכל מורה טוב לאזרחות דיבר עליהם לא פעם בשיעוריו. הם יצאו חוצץ נגד צביעות, אווילות ושחיתות. נגד מנהל בית-הספר, המחייב אותם להשתתף מדי בוקר בתפילת שחרית - תוך אינם ברישום מדויק של הנוכחים. נגד אוויר-לותן של תכניות החינוך הישנות. ונגד צביעות של מועצת התלמידים.

בנים ובנות **בכיתה אחת**

איך צמח חוסר גועזים כזה בבית-ספר דתי דווקא? תיכון זה, למרות היותו דתי, הוא מעורב. בנים ובנות יושבים יחד בכיתה - אפילו על ספסל אחד. בבתי התלמידים

שר במיוחד לחיי-משפחה תקינים. מי כמוני מסוגל להבין לדאגתה ה- מסוימת של לילי לנוכח העובדה, שלא היו לה גברים רבים בחייה. חיים במחיצת אשה אחת גרמו לי דאגה דומה, ודאגתי זו הדאיגה את לילי יותר מדאגתה שלה.

ל ילי מורה, שהצלחתי לשחרר אותה מבחינות רבות. אחת התוצאות לכך היתה, למשל, התנהגותה החופשית למופת לפני המסרטה בקטעים, שמנסיוני המקצועי אני יודע, כמה קשה לבצעם באורח משכנע.

אבל מעבר לשיחרור — יש בה עדיין מידה לא מבוטלת של פוריות, ואפילו שמץ פרובינציאליות. גישתה לעניינים מסוימים הקשתה עלי מאוד.

כך, למשל, לא יכלה לעכל אפילו את האפשרות התיאורטית, שיש גם נשים אחרות זולתה, יפות וחושניות לפחות כמוה.

היא לא עיכלה את האפשרות, שיש בעולם גם נשים אחרות

עד היום היא נוטה לתחזק בדיעה, שאין לה, למעשה, מתחרות בארץ הזאת. על נטיית המסוימת לפסק מפעם לפעם, בי חצי הומר, בדעתה הפסקנית על עצמה ועל אחרות השקפה, משום-מה, כעל אכזריות רוחנית.

ז קיקותה של לילי לתשומת-לב היא כמעט בלתי-מוגבלת. להעניק לה את תשומת-הלב, הדרושה לה — זוהי משימה מלאה. אני ויתרתי, כבר לפני שנים, אפילו על משרות חלקיות.

ייתכן, כי אם תצליח לילי בקריירה הקולנועית שלה (ובתורת סוכנה — מי כמוני מקווה לכך), היא תזכה מפעם לפעם במינונים מוגברים של תשומת-לב, כמישהי אלתה, בעיקר, כנראה, בזמן הצילומים.

הצרה היא, כמובן, שהחיים אינם זירת צילומים מתמדת. היה זה טבעי וצפוי, ש- השתתפותה של לילי בהטרמפיסט השנה לרגע את מושגיה על עצמה ותנסה במידה זו או אחרת את האני הבלתי-יציב שלה. מה יהיה אורכו של רגע חולף זה, וכמה אנשים יהיו מוכנים לסייע לה למתוח אותו עד כמה שאפשר ובאיזה מחיר — קשה לנחש.

ל ילי טוענת, בין-השאר, שניסיתי להפוך אותה ל"אבירן נשי" ושניסיון זה התיש אותה. היא צודקת בהחלט. יש בה יותר מדי נשיות ופחות מדי אבירניות מכדי שניסיון כזה יצלח.

הפרידה לא הפתיעה אותי במיוחד. בחור דשים האחרונים הזכרנו את המילה גירר שים לעיתים די קרובות. מרגע שנוקת

לילי זקוקה לתשומת-לב בלתי-מוגבלת. החיים אינם זירת-צילומים

מילה זו אל חלל גישואים כלשהם — העניינים מתחילים להתפורר. ייתכן, עם זאת, שניתן היה לחשוב על עיתוי מוצלח יותר. מה שצויד פחות או יותר לקראת "גירוש-פירסומת" משרת את משקיעי הטרמפיסט ואת העולם הזה יותר מאשר את הצדדים הנפרדים.

אמנם אין גישואים, שאי-אפשר להצילם ברגע האחרון. השאלה היא, באיזה מחיר, והמחיר תמיד יקר מדי.

מוסדה-גישואים הוא, כנראה, המינהל הפרימיטיבי — ועם זאת היומריני ביותר — בחברה האנושית. הוא תובע מנתניו הכל — ולא נתון שום דבר ממש בתמורה. מבחינה מסוימת — "להצליח בגישואים" הרי זה כמו להיכשל באהבה.

גישואים עם לילי היו גישואי-אהבה — לכן הם לא יכלו להימשך כגישואים. רוב הגישואים הם בלתי-מוצלחים וגמי שכים לעבר גיל-הגמלאות מתוך אינרציה ופחד הניתקות. רוב הגירושים באים מאר חר מדי, לאחר שהנפרדים כבר נשחקו ללא-תקנה ואיבדו את סיכוייהם לזינוק חדש.

לחתוך בזמן הנכון — זהו האתגר האמיתי. לכן, למעשה, חשוב יותר להצליח בגירושים מאשר בגישואים. אני מאחל ללילי מנוחה אמיתית, אף כי לי עצמי אין כל תוכניות לנוח. המנוחה מעייפת אותה.

מוכן להרוס לעצמי את העתיד בגלל אידיאלים. זה כואב לי אמנם שאני צריך להישמע כמו סטרדנט, ולא כמו שמיניסט — אבל זה המצב. אני לא רוצה להפסיד את בחינות הבגרות שלי אפילו בשם ה"צדק והיושר".

אמו של השמיניסט תומכת בו בכל-לב: "אתה יודע מה זה יושר? זה ראשי תיבות של, יתגדל ויתקדש שמי רבא", בכך, מתכוונת האם לרמוז כי היושר מת ונקבר.

מוסיף תלמיד אחר מתיכון אהל שם: "אני אישית שמעתי את המנהל מזהיר את מוזכרת מועצת התלמידים שהוא יראה אותה אחרת לכל הבלגן עם בית-הספר הדתי. ולמה הוא אמר את זה? כי היא זאת שאירגנה את התחזמות על העצומה."

מי מכיר — חדרה הפרטי של שמיניסטית (תמונה למטה) בתיכון-הדתי ברמת-גן. על הקיר תקליטים ופוסטרים מודרניים, ושתי כרזות: "התפלל — למען ניצחון האתאזים." "שניים הם חברה. שלושה — אורגיה."

האשה שבקיר זווית השמית ניסטית שלה שייך הקיר למעלה, כדתייה, היא משרבת להצטלם. לעומת זאת — היא מעשנת סיגריות והולכת במיני.

דבר כזה יכול לעלות לה בשקט בכמה ציוני-גן, אם לא בוריקה מהגימנסיה."

מסכמת תלמידה מהתיכון הדתי: "אני לא מבנה למה אומרים שאצל הרוסים אין דמוקרטיה ואצלנו יש. שם כשמישהו מדבר או שולחים אותו לסיביר, כאן כש-מישהו מדבר — שולחים אותו לבית-ספר אקסטרני."

גם ישראל ושמואל אינם מוכנים לדבר יותר: "ניסיון לעשות משהו פנימי, רק בבית-הספר — וקמה שערוריה לאומית. כבר עכשיו אנחנו דפקים מספיק. מי יודע איך ייראו ציונייה-גן שלנו מכל העניין. אנחנו לא רוצים לדבר יותר."

ספורט טוטו

השבוע - ליגה א'י

מינימום פרסים

170 אלף ל"י

כולל העברה

*

מינימום פרס ראשון:

70 אלף ל"י

איך לדוג גבר...

תני לגבר שלך את הסיגרים ההולנדיים באיכות מעולה:

אגיו

חבחר גדלים וסוגים להנאה מלאה!

יבוא והפצה בלעדית בישראל: מ. ברגר,

חיפה, כיכר-ביאט 2, ת.ד. 1967, טלפון: 68551.

למוסקו אלקלעי היה מה שכל שחקן בישראל חולם שיהיה לו: חוזה שנתי עם הקאמרי, שהבטיח לו את משכורתו בשקט, בלי דאגות למחר, בלי דאגות מה יהיה אם ההצגה לא תצליח, בלי דאגות כלשהן — מלבד הדאגה למלא את תפקידו. ואז, יום אחד, קם האיש — וורק את כל זה מכבד לחלון, מבצע לדלת, ליתר דיוק: הוא טרק את הדלת בפני מנהל הקאמרי, ויתר על סיר הבשר, ויצא למצוא את מחייתו בשוק החופשי הפורע. לא צריך פרנסה. לא היתה זו הפי עם הראשונה שהשחקן בעל הקרחת והוקני קן הגינג'יים, והעיניים הכחולות החייכיות, הלך לחפש לעצמו דאגות, במקום בטוח, בפעם הראשונה הוא עשה זאת לפני שמונה שנים, ברומניה ארץ הולדתו. מוסקו, כיום בן ארבעים, התחיל את הקריירה שלו כשחקן תיאטרון בגיל 18. במשך 14 שנה הופיע בתיאטרון ג'ולשטי בבוקרשט, מוגן עלידי חוזה ממלכתי, שהבטיח לו תעסוקה ופרנסה עד ליציאתו לפנסיה. אלא שאלקלעי החליט שיעודו כשחקן אינו עולה בקנה אחד עם קבלת הוראות בחייו האמנותיים מפוליטרוקים. הוא ויתר על החוזה, הביטחון, רומניה כולה, ועלה ארצה עם אשתו רודיקה.

העיקר השליחות. בקאמרי עבד מוסקו, הנחשב למיקצוען שקט, אחראי ומסור, במשך ארבע שנים. "מעולם לא קיבלתי תפקידים ראשיים", מספר הוא. "בתחילת השנה, הודעתי למנהל הקאמרי, שאינני יכול להמשיך לקבל רק תפקידים מישיניים. מחכה לך תפקיד טוב מאוד בי הפקודה", הבטיח לי.

כשפורסם הליהוק של הפקודה, הייתי על סף התמוטטות עצבים, כשראיתי איזה תפקיד קיבלתי. ההנהלה ניסתה למכור לי את הסיפור שאני ממלא שליחות. "מעדיף להתמודד". הפעם לא נא אמת אלקלעי לקנות את התשובה, סירב פקודה בהפקודה. "ידעתי שזה לא תפקיד בשר בילי", הסביר השבוע. "שלא אוכל למלא אותו. אך ההנהלה לא רצתה לשמוע לי. הודיעו לי שאם אני מסכים לתפקיד שהוטל עלי, שלא אופיע לחזרות". הוא לא הופיע — ולאחר ארבע היעדרויות קיבל הודעה על ביטול החוזה. "מזבז כן", מסכם השחקן המתמדר. "עברתי לשחק בתיאטרון הנוער. אין

שחקן אלקלעי

אחרי 8 שנים, סיבוב שני

לי אמנם חוזה שנתי, אבל איש לא מנסה לשכנע אותי לקבל פקודות בניגוד לרצוני. יש לי תפקיד ראשי, ומעדיף להתמודד כן". הגיב על הפרשה אורי עופר, האדמיניסטרטיבי של הקאמרי. "אנחנו לא נוהגים להתווכח עם שחקנים שעזבו. אם יש לי דעה בעניין — אני לא מתכוון להכניס אותה לעיתון".

מגיב אלקלעי: "בקאמרי אין דאגה להתקדמות השחקנים. הוא מסוג התיאטרון רונים שהנהלה בו פועלת כאילו היתה הנהלה של מפעל, והשחקנים הם פועלים."

מדוע אזלו

הכרטיסים

לישראלים

לאולימפיאדה

כאשר תיפתח באוגוסט הבא ה-אולימפיאדה במינכן, ימלאו עשרים שנה להשתתפות ישראל באולימפיאדות. במינכן, ימלאו גם עשרים שנה לשערי רייה ציבורית ממדרגה ראשונה — שערי ריית הכרטיסים לאולימפיאדות. שנולדה ביום הראשון להשתתפות ישראל במוסד זה, כאשר דגל ישראל התנוסס, לראשונה באולימפיאדת הלסינקי ב-1952.

הספורט הפך

לפרה חולבת

כאז נערכה האולימפיאדה במקומות שונים בעולם. רק דבר אחד נשאר קבוע: המונופול על מכירת כרטיסים לאולימפיאדות — נשאר תמיד בידי פלחורס, חברת הנסיעות הגדולה. חברות הנסיעות האחרות שתקו תמיד. הן ידעו כי ישנה תועלת קטנה מאוד בצעקות. במדינה בה הספורט הפך לפרה

גלובינסקי

אירגנה את הטיסה, וביקש שובר תשלום על 3000 דולר בשביל עודף המשקל. כשרגיעו לשדה-התעופה, התברר שאל-על לא חשבה כלל לדרוש מנבחרתנו הלאומית כסף עבור עודף משקל, כמו מנוסעים רגילים: כך נשאר הכסף בסוף בידיים המתאימות. בימים אלה נתברר חובבי הספורט בישראל כי ניתן להשיג כרטיסים לי-

שהסתלק עד כדי כך, שהוא רואה בשיטת "שומר לי ואשמור לך" התנהגות ציבורית נאותה.

יש יוצאים

מן הכלל

עירפוד נוסף בפרשת הכרטיסים הוא ענין החברות הקטנות שקיבלו פתי אום כרטיסים לאולימפיאדה. לדברי גליר בינסקי, מדינות רבות באסיה ובאפריקה החזירו כרטיסים רבים. בגרמניה קנו את הכרטיסים האלה חברות גדולות, והן מכר אותם לחברות קטנות ברחבי העולם.

"אבל הרי טענת כי הוועד האולימפי הבינלאומי אסר על יותר מחברה אחת בכל מדינה לעסוק בכרטיסים?"

מתרץ גלובינסקי באי-נוחות: "זה נכון. אבל כאן יש מקרה יוצא מן הכלל. נשאר יותר מדי כרטיסים, או הוועד האולימפי הגרמני, לא הבינלאומי, נתן אישור לעוד חברות למכור."

כבר כיום נראה כי האולימפיאדה בי מינכן צועדת לקראת בלאגאן מונומנטלי. למופעי הפתיחה והנעילה אין כרטיסים כבר עתה. בשביל צופים שיגיעו מיותר ממאה ארצות, הכינו הגרמנים איצטדיון של 80,000 מקומות בלבד. הם מעדיפים שישמיעו את הכנסת האורחים שלהם, מ- אשר להתקע עם מונומנט גרנדיוזי, ש-

שננה ריית

מרה. כבר כיום, כך מסתבר, אין סיכוי רב לאזרחי ישראל לחגוג למישחקים האולימפיים. כל הכרטיסים שהוקצבו לכך לישראל כבר אזלו, או נתפסו בשיטת החלוקה המזרחית הקיימת בישראל. חובבי הספורט הישראליים, יצטרכו ברובם לחפש תחליף בצורת שידורי הטלוויזיה, שלפי המקווה, יועברו אז במסגרת מינכן לישראל באמצעותו של לוויין תיקשורת.

כרטיסים מדינתי

אחרי האולימפיאדה לא יהיה מה לעשות בו.

לעומת זאת, יש עודף בכל העולם ל-כרטיסי המשחקים עצמם. "זה מזכיר את האולימפיאדה במכסיקו", אומר גלובינסקי, "שכן קנו החברות הדרום-אמריקניות את כל הכרטיסים. נוצר מחסור בכרטיסים בי כל העולם. רק לפני המשחקים התברר לחברות שאינן יכולות להיפטר מחלק גדול של הכרטיסים. וכך, ימים מספר לפני הפתיחה, הוצף השוק בכרטיסים מתחת למחיר הקרן."

לרמות

את האוצר

הערוייה נוספת הקשורה בכרטיסי סים היא אופן רכישתם. בהתאם ל-מדיניות הרווחים של פלחורס, ניתן לקנות כרטיסים לאולימפיאדה רק בעיסוק חבילה — בתוספת מקומות בבתי מלון. ולא רק זה: את הכרטיסים המשובל יש לרכוש מסכום הקצבת מטבע זר. כיצד ייתכן שאדם יצא למינכן ב-250 דולר, שמהם יקנה כרטיסים, יתגורר בבית-מלון — וגם יאכל לפעמים? קשה שלא להגיע למסקנה, שהאוצר מתחנן ממש שירמו אותו.

כשנשאל חיים מזרחי, מנהל מחלקת הנסיעות של פלחורס, כמה הוא חושב "ישאר ליהודי למחיתו בגרמניה, אחרי שירכוש את הכרטיס והמלון, ענה בגלילוי לב: "זה תלוי ביהודי."

אולימפיאדה הקרובה במינכן, בשתי חב-רות נסיעות קטנות. לאלה שנחפזו לשם, יצפתה אכזבה. לפתיחה ולנעילה, שהם המופעים המבוקשים ביותר — לא היו כלל כרטיסים. גם למשחקים החשובים יר-ת, כמו שחייה, כדורסל, וכדומה, לא היו כרטיסים. למעשה היו רק מעט כרטיסים בודדים למשחקים המשניים בחשיבותם. משעשעת ביותר היתה תשובתם של אנשי משרד הנסיעות החיפאי EWTR, כשר נשאלו: ומה עם מופעי הפתיחה והנעילה? ענו: "את אלה סידרנו שתוכלו לראות בטלוויזיה."

האחראי לכל ענייני הכרטיסים האלה הוא נשיא הוועד האולימפי הישראלי — חיים גלובינסקי. בתשובה לשאלות, טען בתחילה גלובינסקי, כי הוועד האולימפי הבינלאומי מתיר שבכל מדינה תהא רק חברה אחת המטפלת בכרטיסי האולימפיאדה.

"ומה הסיבה שבארץ עושה את זה פלחורס?"

"אומר לך בגלוי", משיב גלובינסקי ב-גילוי לב. "זה חסד נעורים. היו ימים שלא היה טוטו, ולהתאחדות לא היה כסף, ואז החברה היחידה שהיתה מוכנה לתת אשראי לספורטאים שנסעו היתה פלחורס. לא תמיד הם זכו לראות כסף כליכך מהר, ובכל זאת המשיכו לתת קרדיט לשחקנים ולמלווים. היום אנחנו זוכרים להם את זה, ומשלמים להם באותה מטבע."

גילוי לבו הנוגע ללב של גלובינסקי אכן ראוי לציון. מה שמצטיין קצת פחות, זה ההגיון שלו — הגיונו של עסקן ציבורי

חולבת לעסקן הממולח, עבר גם עניין זה לסדר היום.

ובכל זאת, היו כאלה שהדבר הטרידם: מה עושה את פלחורס טובה מהם? כיצד הגיעו הדברים לכך, שכל אירוע ספורט בינלאומי היה הוועד האולימפי מעביר או-טומטית את המונופול על מכירת הכרטיסי-סים לחברה זו — כמו למשל במשחקי הכדורגל על אליפות העולם במכסיקו?

מי שצודק —

מקבל בעיטה

אומר בעל חברה נסיעות קטנה, שהיה בשעתו מבחירי הספורטאים בי-ארץ: "אני לא רוצה להיכנס לפרטים, כי אם אני עושה את זה — אני גמור פה בארץ. זה יפה מאוד לדבר על צדק, אבל כשאתה בא לעשות אותו אתה צריך להיות קודם קדוש. אני פשוט לא יכול להרשות לעצמי להרוס לי ולמשפחתי את החיים — רק בגלל שאני יודע שהמעשה שעלי לעשות הוא צודק ונכון. הנה קח את ריבלין. הוא האיש שחשף את כל הטינופות בכדורגל. איפה הוא היום? איזה בעיטה שהוא קיבל. וזה אדם שהלך שמאלימין עם הצדק."

"אני יודע בדיוק מה הולך עם הכר-טיסים האלה. פה בארץ מספיק שתדע לי איזה אנשים צריך לתת זוג כרטיסים חי-גם — וכל האופציות בעולם אצלך בכיס. אספר לך סיפור נחמד על אחד מבחירי עסקני הכדורגל בארץ. רק בלי שמות. הקבוצה היתה צריכה לנסוע לחו"ל. התב-רר שיש לו עודף-משקל של כמה מאות קילו. הלך העסקן לחברת הנסיעות ש-

אם אכן ירצה משרד-הפנים להוכיח כי מאיר לנסקי הוא "בעל עבר פלילי המסכן את שלום הציבור" יעמוד לרשותו עד נוסף.

בטלוויזיה טען לנסקי כי הוא קורבן לעיתונאי אחד, הרודף סנסציות, ושפתח במערכה נגדו. אבל נראה שלנסקי טעה. לא רק אותו עיתונאי מפלורידה, האנק מסינק, שכתב את הביוגרפיה שלו כמגד היג העולם התחתון, הכריז עליו מלחמה. יש חוקרים נוספים.

אחד מאלה הוא ראלף סאלרנו, אמריקאי ממוצא איטלקי, שכתב ספר בשם "הפד-

חוקר סאלרנו מוכן להעיד

רציה של הפשע". בספר זה הוא מזכיר את לנסקי שש פעמים.

השבוע הודיע לידיד ישראלי, שהוא מור כן בהחלט לבוא לישראל ולהעיד כאן ב"בית-המשפט".

אין לו תחליף. על מה? למשל, על המניעים שהביאו אותו לתאר את לנסקי, בעמוד 88 של ספרו, כלהלן:

"מאיר לנסקי הוא דמות יחידה במינה בקונפדרציה (של הפשע). לפני מלחמת העולם השנייה עסק בהימורים בלתי-חוקיים בפלורידה ובמקומות אחרים. הוא ראה את הנוכח והבין שהתפתחות התחבורה האווירית תהפוך את ההימורים ל"עסק עולמי". הוא פתח בפעולות ההימורים בקובה, עד שנפלה הדיקטטורה (של בא"טסקה) שעזרה לו... לאחר מכן פתח ב"פעולות באיי באהאמה...".

"לנסקי הבין תמיד שכדאי להכניס ל"עסקיו אנשים בעלי שמות איטלקיים. הוא גאון בהעברת כספים (בלתי-חוקיים) במזרח מניס. היה לו תמיד הביטחון העצמי להשיג חית בני-אדם, לפתוח במגעים, להסתכן.

"כאשר ימות לנסקי, יהיה זה סופו של חלוץ וסופה של תקופה. הפשע המאורגן לא יוכל למצוא לו תחליף. מבחינה מסוימת, הוא חשוב יותר מכל אחד מן הבוסים של המאפיה האיטלקית."

פשע בלי מסים. בעמוד 225 מצטט סאלרנו את דברי לנסקי: "אנו גדולים יותר מחברת הפלדה של ארצות-הברית". המחבר מציין כי חברת הפלדה היתה בשנת 1967 בעלת מחזור של 17 מיליארד ל"י, והרוויחה 800 מיליון ל"י נטו. ההכנסות של קונפדרציית הפשע הגיעו באותה שנה ל-200 מיליארד ל"י — פי עשרה יותר מחברת-הפלדה. רווחיה היו כמובן הרבה יותר גדולים מרווחי הפלדה — כי אין היא משלמת מסים.

* פלדת ארצות-הברית היא אחת מחברות הענק הכבירות ביותר בעולם.

קליטה חריבית

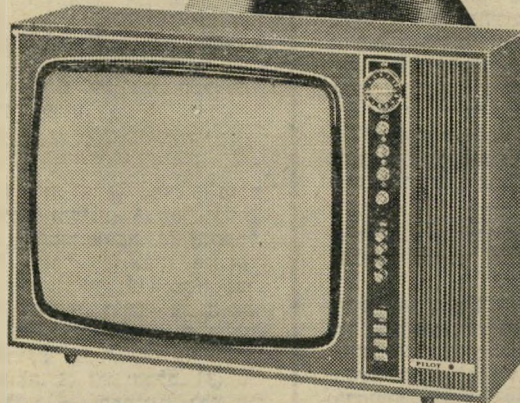

כקליטת הרדאר ורגישותו, כן גם רגישות הקליטה במקלטי הטלוויזיה של פילוט.

בכל מקלטי פילוט הושקעו מיטב הידע האלקטרוני של טובי מהנדסי התכנון באנגליה הם שפתחו למען את מקלטי היוקרה... מקלטי טלוויזיה פילוט.

מיתרונות טלוויזיה פילוט:

- תמונה צלולה וחדה הודות ל-2 טיונרים נפרדים לקליטת שידורי VHF ו-UHF.
- זכויות מסך המסננת אור למניעת עייפות העיניים.
- צליל נפלא הודות ל-2 רמקולים.
- מסך רחב 61 ס"מ (24").
- שתיים אחרות למנורת המסך.

לעולים חדשים ולתושבים חוזרים, עם פטור ממס קניה, מחירים מיוחדים.

גיורא גודיק מציג

במזל דגים

קומדיה מוסיקלית משעשעת

גבעתיים, "הדר"

תל-אביב

יום ו' 12.11 ב" 9.00	יום ג' 9.11 ב" 8.30
ירושלים "בניני האומה"	יום ד' 10.11 ב" 8.30
מוצ"ש 13.11 ב" 9.00	יום א' 14.11 ב" 8.30
באר-שבע "קרן"	יום ב' 15.11 ב" 8.30
יום ג' 16.11 ב" 9.00	

כרסום בלקין

דיאטה על אחריות

אכלי הרבה, ותיווכחי שאת מאבדת סנטימטרים רבים ממתניך. משוקיך ומכל משמנים מיותרים. למדי את סוד דות הדיאטה של כוכבי הקולנוע. הורדי עד חצי ק"ג ליום.

מאות ואלפים ניסו את תכנית ההרזיה שלנו ברחבי העולם. התכנית לא מצריכה מאבקים, כחירצון, או הרעבה מכוונת. תכניתנו מאפשרת לך לאכול הרבה, ולהוריד עד 5-10 ק"ג ויותר.

בלי גלולות, בלי תרגילים. בלי רעב — תכנית ההרזיה המהפכנית שתתן לך את הגזרה הטבעית שלך. על אחרייתנו — 3 ק"ג תוך 10 ימים. ולא — כספק יוחזר אליך. שלחי עוד היום 10 לירות ותקבלי את התכנית המוחצת ביותר להרזיה מהירה ובריאה. טיבולי. ת.ד. 332, הרצליה ב'.

משטרה

המשטרה מרביצה

ומתנצלת

אזרחי ישראל אחד זכה השבוע להישג נדיר: כישראלים רבים וטובים, עבר גם אזרח זה את החוויה המרעישת של ספרי גת מכות מדי שוטרי משטרת ישראל. אך בניגוד למרבית המוכים, זכה האזרח הנידון גם להתנצלות.

מוכה ואיומים. האזרח בריהמול הוא מוני יקים, מנהל תיאטרון המרתף בצפון תל-אביב, שהתלונן בפני שר המשטרה על מכות ואיומים ברבריים שספג מידי שוטרים על לא עוול בכפו. (אלימות בח' סות החוק, העולם הזה 1781).

השבוע, קיבל יקים את המכתב הבא ממשרד שר המשטרה:

ועדת חקירה אשר מונתה כדי לחקור באופן יסודי את התלונות בדבר התנהגותם של אנשי המשטרה שטיפלו בתקרית, העלתה את העובדות הבאות:

בליל שבת 27-28.8.71 בסמוך לאחר הצות, הופרעה מנוחת הדיירים בקרבת המרתף שבהנהלתו. ואחד מהם הועק אחריו. המשטרה, השוטר שהגיע למקום ב"עקבות קריאה זו — ולא "במנהג" — הסתפק ברישום דו"ח על ניהול המקום ללא רשיון וסבר שבזאת יסיים העניין. דיירי הסביבה, כפי הנראה לא הסתפקו בכך, ואחת הדיירות הביעה את התמרמרותה במעשה בלתי חוקי, בזה ששפכה מים על האנשים שהמתינו במקום. הרעש וההמולה גברו והשוטר המטפל, כאמור, הועק תגבורת. בהגיע העזרה בראשות הסמל חוסר החליט זה האחרון, נוכח ה"מצב שנתהווה ונוכח הצעקות והתלונות של דיירי הסביבה שמונחתם הופרעה, לפזר את המתקבלים ולמנוע עלייתו כח איתן קיום ההצגה השלישית, שעמדה להתחיל כי מחצית השעה לאחר הצות.

"חלילה". בשלב זה התערבת אתה אישית באופן שבו ראו השוטרים את התנהגותך והפרעה וכמכשול במילוי תפקידך, ועל כן נדרשת לבוא עמם לתחנת המשטרה. בשלב זה גם אזרחים אחרים שהמתינו לתחילת ההצגה התערבו באותה צורה והפרעו למהלך הפעולה ועל-כן נתיבקשו גם הם לבוא למשטרה. המעצר לווה בדחיפות ובמכות על גבך, מאחר והתנגדת לעלות לגנידת.

בדרך למשטרה התנהגת כלפי הסמל האחראי בצורה מעליבה ופוגעת בהתבטאות כמו "חלילה" המופנית אליו והמשתנה להתנהגותך כן גם בתוך תחנת המשטרה. בהיותך בתחנה הפכת את עצמך מ"נאשם" למתלונן ודרשת בתוקף מהשוטר התורן לרשום את תלונתהם של הנוכחים (שני חיילים בלבד אורח), נגד התנהגותם של אנשי המשטרה.

טענת השוטר התורן היתה שאין הוא מוסמך לקבל ולרשום תלונה נגד אנשי המשטרה וכי רק קצין מוסמך לכך. מאחר ואתה לא קיבלת טענה זאת, צעקת ואיימת על השוטרים, היה צורך לבודדך והדבר נעשה על-ידי סמל פדנקו שנוכח במקום ואשר השתמש לשם כך בכוח.

לא נמצא דופי. בזאת מסתיים חלקו הראשון של המכתב. לאור פירוט מעשיו הנווראים של יקים, מהווה החלק השני הפתחה. ממשיך המכתב וקובע:

להלן מסקנותיה והמלצותיה של ועדת החקירה, אשר אושרו על-ידי סיקור ה"משטרה ושר המשטרה סומך עליהן ידו:

1. סמל המשטרה אשר הורה על סגירת רת התיאטרון, אף כי עשה זאת בתום לב ובכוונה כנה להשלים סדר, חרג בכך ממסמכותו ועל-כן הוזהר על-ידי מפקדיו.
2. בשני מקרים במהלך התקרית היה שימוש בכוח ללא צורך מצד שני אנשי משטרה ועל-כן יובאו לדין משמעתי.
3. הוסבר לשוטר התורן כי על-פי חוק חוק היה עליו לקבל את תלונת שני ה"חיילים" נגד איש המשטרה או לפנות לרשום את שמותיהם ושאר פרטיהם ה"אישיים" כדי שיומנו להעיד מאוחר יותר.
4. לא נמצא דופי בהתנהגותו של הקצין שנוכח לתחנה בעת שהיית עצור שם.
5. הומלץ לסגור את התיק הפלילי ש"פתח נגדך בגין העלבת שוטר והפרעה בעת מילוי תפקידו מחוץ עניין הציבור. צר לנו על אי-העניינות ועגמת-הנפש שנגרמו לך עקב התנהגותם של כמה מי אנשי המשטרה המעורבים בתקרית זו, ועל

מוכה יקים

מכות — כן, התנצלות — לא

ני לדיירי הסביבה, הדורשים והזכאים ליהנות מהנחת החוק. בניסיונות אלה אינך יכול לצפות להגנה חוקית מאת המשטרה על עסק המנוהל באורח בלתי חוקי וה"משטרה לא תצא ידי חובתה אם תתעלם מתלונות הציבור, שהתיאטרון מהווה עבורם מטרד מור.

המשטרה מוכנה להכיר בחיוב של תי"אטרון מסוג זה ולהושיט כל עזרה אפשרית, אך אין היא רשאית להימנע ממילוי חובותיה כלפי הציבור, שזה עיקר יעודה. אנו מקווים כי הבעיה תבוא על פתרונה בעזרת גורמים ומוסדות הנוגעים בדבר.

שקרים. הסיום בעל הנימה הפייסנית לא פייס את יקים, הגיב הוא עם קבלת מכתב ההתנצלות, בסיגנון שהעיד על רוח לחימה שלא נפגמה כלל במהלך ההתנגדות עם כוחות החוק:

אני דוחה את יקים, הגיב הוא עם קבלת

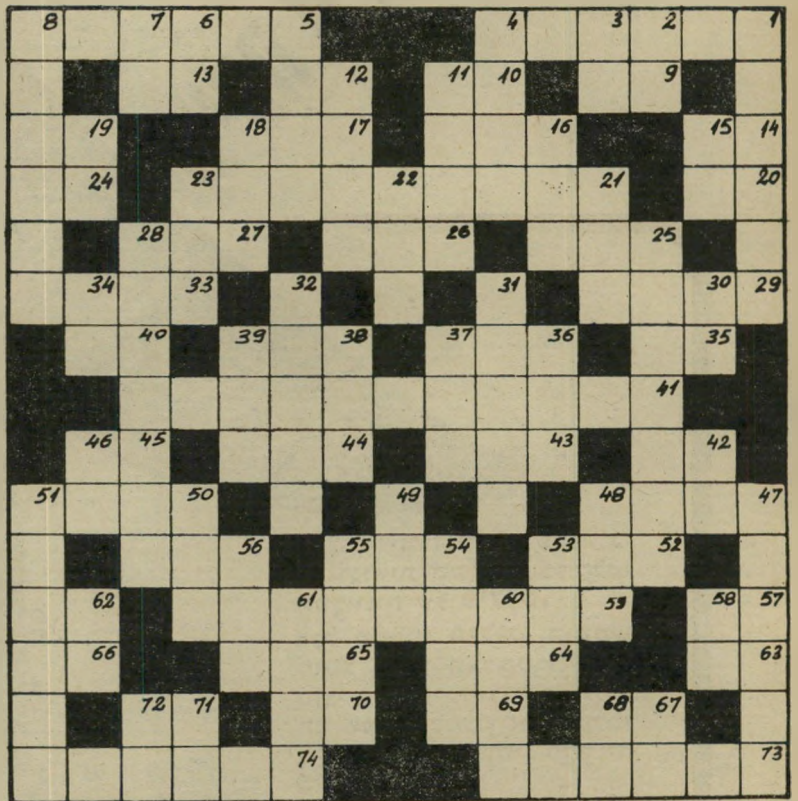
בשתי ידיים. לא ייתכן שקצין משטרה יהווה ועדת חקירה לגבי שוטרים שהוא חי ונמצא איתם יום יום. קצין משטרה לא יכול להיות אובייקטיבי לגבי המשטרה ושוטריה. כאשר התלוננו בתחנה, הרי שהתלוננו — ולא התפרענו, כפי שכתוב בדו"ח. על כך יש עדויות. אני סבור ש"אם לא יקימו ועדת חקירה אורחית — הרי שלטונות יש להחמיר בעונש השוטרים."

הווי

עסקים

מפוקפקים

שרה מרמורק, אלמנה תל-אביבית, ה"מתגוררת לבדה בדירתה בת שני חדרים בקומת הקרקע של בית משותף ברחוב איבן גבירול בתל-אביב. ניצורה בבהלה משנתה, הרחש הור שהעיר אותה, נגרם על-ידי צל זר לא פחות. אני סבור ש"בדבר: גנב הסתובב בחדר. האלמנה ה"קשישה פוצה בצווחות אימים. הצל האלי-מוני ניתר בבהלה, נעלם כלעומת שבא. שרה הועיקה את שכניה, ובת השכנים התנדבה לישון עימה בדירה למשך הלילה. עם שחר, ערכה בעלת הדירה סקר בביתה, גילתה שהגנב הצליח לסחוב את ארנקו, בו היה שטר של עשר ל"י. אלא שבמנוסתו הנחפזת, איבד הגנב האלמוני את ארנקו שלו, שנשאר על ריצת פת המטבח. בתוכו, מצאה שרה מרמורק שלושה שטרות של חמישים ל"י כל אחד.

את פיתרון התשבץ יש לשלוח ל: ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1784". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאוזן:

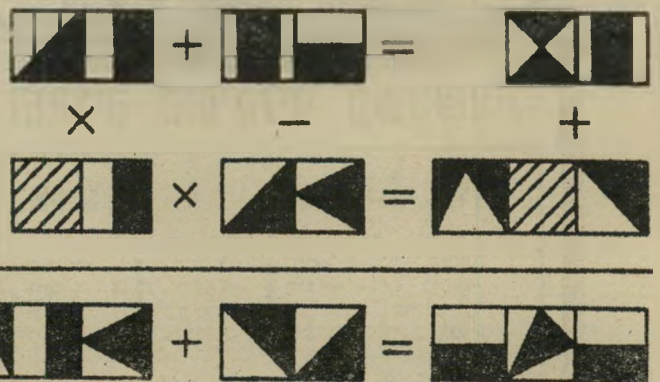
1. גיבורת מחזה שקספירי (5 שובבות, תעלולים. 9) מילת בקשה. 10) איבר חירי-ני. 12) מפתח. 13) שקט. 14) מצבה. 16) מטבע קדמון. 17) הקדש מוסלמי. 19) לאום. 20) גבעה. 21) סופר צרפתי. 24) מילת תנאי. 25) מלכה סקוטית. 26) גורל. 27) חוסר פרי, חוסר תועלת. 29) מוקיון. 33) אילוף, הרגל לחיי בית. 35) תו נגינה. 36) אבן יקרה בגוון אדמדם. 38) רגב. 40) נהר בצרפת. 41) מאבות המהפכה הרוסית. 42) אמונה. 43) עולם ומלואו. 44) דמות אשה הרואית הקשורה למלחמת יהודה ב"יוונים. 45) משמש למאור. 47) תערובת. 50) עוף מאכל, נמצא בארץ. 52) תכנית בטלוויזיה. 54) חומר בנין. 56) בושם קדום. 57) ישן, שוהה לילה. 59) מלך בבלי. 62) סוף. 63) קול גברי. 64) נתן ללא תמורה. 65) אגם. 66) מילת יחס. 67) מגש. 69) בוסתן. 70) מכשיר עיניים. 71) אחד השבטים. 73) מחלת מין. 74) מדינה אפי-ריקאית.

מאונך:

1) מיועצי דוד המלך. 2) שמא. 3) מילת שלילה. 4) תרמיל זרעונים. 5) חסר בעלים. 6) תו נגינה. 7) סוג אדמה. 8) אנסמבל. 11) רמיה. 12) מחבר. 15) אביון. 16) ארי-גמן. 18) משכיר למאור. 19) משא כבד. 21) מי שהיה שר החינוך. 22) מדינה אפי-ריקאית. 23) מאן. 25) כלי נגינה קדמון. 28) יועץ אמריקאי בכיר. 30) צד מערב. 31) מטיב מעולה. 3) בית הכלב. 34) קיר דומת שם הולנדי. 36) במתינות, ללא חיי-פזון. 37) עיכב, עצר, שם מכשול. 38) דמות תנכית מספר בראשית. 39) מאכל מסורתי של פסח. 42) עני, אביון. 46) רחמנא ליצלון(רת). 47) תפוח אדמה. 48) חותן יעקב. 49) עולם. 50) נקב. 51) יישוב ליד תל-אביב. 53) חודש עברי. 54) אוצר. 55) משחק סחט, מצץ. 58) פלא. 60) קריקטוריסט אמריקאי (פלייבוי). 61) הערכה. 62) מיץ. 67) ילדים. 68) טנא. 71) חי במים. 72) אבי אבנר.

חשבון 1784

והי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד ל: ד. 136, ת"א, ולציין על גבי תגלייה: "חשבון 1784". הסתרון צריך להכיל את כל התרגילים במספרים. המועד האחרון למשלוח הסתרון — 16.11.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

ישראל

מנחם גולן

מטלפן מאמריקה

אנשי הקולנוע בארץ מתחלקים לשניים. כאלה המדברים השכם והערב על סרטים, אבל אינם עושים אותם (ואם הם כבר עושים, מוטב היו אילולא עשו). וכאלה העושים סרטים בקביעות, ומשום כך זורכים בדרך כלל לקיתונות שופכין של הירבקות, ושל כל אלה שאינם אנשי שלומם. מנחם גולן שייך לסוג השני, למבקרים היו מעט מאוד דברים טובים לומר על סרטיו, אבל הוא לא נבהל מכך, אלא ממשיך בדרכו. ובימים אלה, הודיע בשיחת-טלפון מהוליווד, שהתמדתה משתלמת. קודם כל, הצליח גולן — והוא הראשון שעשה זאת — למכור סרט ישראלי להרפתקה בידי חברה אמריקאית. מהיום והלאה, יקדים הארית של מ.ג. את הצגת מלכת הכביש באמריקה, משום שמטרו קנתה את זכויות ההפצה של הסרט.

ולא זו בלבד. שעה שהכנות לחנה סנש, עם מיאה פארו, נמשכות, וכך וקרסו יוצא עוד מעט לשוק, כבר החתים גולן את גיימס (האיש שלנו פלינט) קוברן לתפקיד ראשי בסרט בשם ג'יניוס ("הז'אנר"). המספר על שוד נועז בכנין בורסיסטי-הוליוודי ברמת-גן.

ולבסוף, כדי שלא יישעמם לו גולן, מחוסר מעש, חתם על חוזה לבימוי חמישה סרטים עבור מ.ג. בארצות-הברית.

גולן (עם גיזה אלמגור) המלכה תרכב על אריה

וזה מזכיר מפיק ישראלי אחד, שאמר פעם שהוא מוכן לקבל את כל המבקרים המטומטמים האלה כסטטיסטיים בסרטים שלו, ואפילו לשלם להם טוב.

תדריך

תל-אביב

*** הפרצה והשוטר (הוד, צרפת) — מפיקת-מישטרה דוחף פירחחים לביצוע שוד, על מנת שיוכל ללכוד אורחם בשעת מעשה. פשעון מעניין ומעורר מחשבה. מישל פיקולי ורומי שניידר. *** במענה הנקמה (סינרמה, אנגליה) — רוצח שכיר חוקר בעיר-שדה את מות אחיו. פעולון מקצועי, גדוש אלימות ואכזריות. ושושק השראתו מעולם הפשע המאורגן, המקובל כיום בחדשות. מייקל קיין נמנך בדמות הרוצח.

ירושלים

*** שבת של אהבים (חג, ארצות-הברית) — אהבון בין נערה מזורה, הכורסה את צמאונה לאהבה על בחור פשוט וסימפטי. מישחק רענן וחביב של ליה מילר, וכמה קטעים מבווימים היטב על ידי אלן פאקולה.

חיפה

*** התמששות (ארמון, ארצות-הברית) — עימות הורים וילדים באמריקה בעיניו של מילוש פורמן הצ'כי, אוהב האדם. רגיש, סיקחי ומבוויים באמנות.

אמריקה

בצילוני צואה

רציחות קטנות (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — המחזה עליו מבוסס סרט זה, נחשב לפני 15 שנה, כאשר פורסם, להגזמה אבסורדית חסרת-שחר. היום, סיפור על בורגנים החיים בצל האלימות, השחיתות, הפשע והדילטנטיות, הוא סיפור ריאליסטי ושיגרתי כמהדורת-חדשות יומית.

פיפר, קריקטוריסט יהודי ארסי, ממציא דמויות מצחיקות מאוד, העובדות חוויות מפתיות מאוד. יש כאן (אליט גולד) המסרב להתנגד לפרחחים המכים אותו ברחוב, וזוכה לפרסי-הצטיינות בתערוכות של צילומי-צואה. אשתו הנמרצת (מרשה רוד) נישאת לו, משום שהיא רואה בו את הבצק המוצלח ביותר שממנו תלוש לה בעל כבשתה. הורי הכלה הם בורגנים המאמינים במיסוד, למרות שבנם נרצח לאור-היום, ואיש לא הצליח לפענח את הרצח. ואילו המימסד מיוצג על-ידי שוטר פאראנוידי, חסרי-שע מול שיגשוג הפשע.

הבמאי אלן ארקין (שהעלה את ההצגה באוף-ברודוויי) שוכח לעיתים שהוא מבנים סרט, ודמיונו החזותי אינו מצטיין בעושר רב. לעומת זאת, הוא מפיק מכל שחקניו מישחק מבריק, והוא עצמו מתגלה כווירטואוז של ממש.

גולד: בצק ללוש ממנו בעל

בתפקיד השוטר, לא פחות מדונאלד סאתרלנד, המופיע לכמה רגעים בלבד, ככומר היפי יוצא-דופן, מישחק כזה לא כדאי להחמיץ.

הנושטרה

סוחטת

וידוי מאונס (צפון, תל-אביב, צרפת) — צעיר, החי בשולי החבר'ה, מבצע שוד, נלכד, והמשטרה סוחטת ממנו במימרה ובכוח וידוי על מעשהו.

סיפור כזה היה נחשב פעם לחינוכי בהחלט. היום, מציג אותו הבמאי אדוארד מולינארו כעיוות נס וחמור של הדיון. ברוב התלהבותו לבקר את המישטרה ואת דריסת חקירתה הנלווה, ובעיקר את עצם העובדה שהשוטר רים בוחרים בדרך הנוחה של התאכזרות אל החשוד, הוא הופך את העברין לדמות של קדוש מעונה.

אין שום ספק שהבמאי מבקש מן הקהל להזדהות עם המעונה הצעיר, על אף העובדה שמדובר בפושע שגניבת מכוניות בעניו היא מעשה טבעי בהחלט, ושבצע שוד מעורב ברצח (אחד הנשדדים נרצח תוך כדי מעשה). אבל חזותו של הפושע חמודה כל-כך, וידידתו, השותפת לכל מעשיו, חמודה עוד יותר, עד שמולינארו הופך אותם לדמויות רצויות בחברה. ואוי לחברה שכזאת.

ברם, על אף פגם מוסרי אסתטי זה, הרי אחרי מחצית הסרט משתגבר מולינארו על תיאור פרשת השוד הבנאית לית ואווירת האהבה-החופשית השגורה, מקבל הסיפור מימד אמיתי של אימים. שני שוטרים (מיליפ נוארה ורוז'ה אנו) העובדים בתיאום מחרד, סוחטים מן הצעיר הודאה על פשע, כאשר הם מחניפים לו, מבטיחים לו סוכריות, מחלקים לו מהלומות, ופורצים בהיסטריה

נוארה ואנו: הרוצחים הם חמודים

מבווימת לפרטי-פרטיה, שעה שלמעשה הם שומרים על קור-רוח מוחלט. רק סירובו של הצעיר למסור את שו-תפיו לפשע מוציא אותם מגדרם. מישחקם המבוקר להפליא של נוארה ואנו (שזו לו חופעתו הדרמטית המשכנעת ביותר), וצילומיו של ראול קוטאר, הקולטים בזריזות את התגובות הזעירות ביותר, ומעניקים לסיפור גוון תיעודי-כימעי, מקפיאים את הדם.

תרנגול בלי

יסורי נוצפון

7 פעמים ביום (ברי-הודא, ישראל-קנדה) — מעשייה זו על ארכיטקט (ז'אן קוטי) קנדי, הדור-חר במארתון בלתי-פוסק של מישגלים על כבישי והתיבות ישראל, ואינו יודע כיצד להיפטר מתיאבונו המיני המוגזם, לא יתיכת בתולדות הקולנוע. בעצם, אין כל חובה להתייחס אליה ברצינות. העיקר הוא לזכור מדוע היא בכלל קיימת: כדי לתת לבמאי דני הרו הזדמנות להעלות סידרה של הלצות-מיני במשך 90 דקות רצופות עם הרבה עירום, הרבה נופים ומעט מאוד הגיון.

אבל מי צריך הגיון, כאשר בנות ישראל (בעזרת דוג' מנית עירום מיקצועית אחת לפחות מתוצרת חוץ, אבה קיזר) חושפות שד על רקע אתרים הרשומים בתנ"ך, והצלם, רנה וריה, מנציח את ארץ-הקדוש בצבעיה המקסימליים ביותר, ומוסיקת-הרקע היא ערבה, והבדיחות הנסות לובשות אדרת אסתטית נאה עד כדי כך שאפילו בתולות צנועות לא יסמיקו למראיהן.

בקיצור, זהו "התרנגול" בלי יסורי-נוצפון. תרנגול שאינו מתבייש לחיות בסד-הכל מצחיקון-מיני בגודל מיני, וה-מצויד בסידרת התיבות משכנעת הרבה יותר מבסרטו של אורי זוהר. השימוש היעיל ביותר בסרט זה היה לחק-

סקיאיפנו וקוטי: הישבנות החלוצית

פיא את התמונות, לגזור, ולהדביק ללוח-חקיר המפואר העליון והצבעוני ביותר של משרד-התיירות.

דו-קרב בשמש

בסרט הם מגיעים לאילת כדי לבנות לעצמם חברה טובה יותר, במקום המרוחק ככל האפשר מן התרבות המערבית המושחתת. הארבעה, במלוא פריחתם, מחייכים לעולם בפה מלא אהבה חופשית. לא מקורי כל־כך, אבל יפה למראה.

אל החופש מגיעים שמואל וולף, אשר צרפתי, לילי אבידן וצילה קרני, הפושטים את בגדיהם מייד עם הגיעם לאי־האלמוגים. בעיניהם, מהווה הסרת הבגדים מחאה נגד הסדר החברתי הכובל והכבול לדיעות קדומות.

במיקרה נתקבלה צילה קרני (21) לסרט. היא רוצה להיות שחקנית, אך לא בקולנוע.

ארבעה אנשים צעירים, במלוא פריחת עולמיהם השופים, מחייכים אל העולם המתעורר, בפה מלא אהבה חופשית וטל כוקר רענן. הארבעה, יחד עם הרקע של אי האלמוגים בשעת הזריחה, ניראו כמו היופי בהתגלמותו.

מה יכול להיות חסר בתמונה השלווה, המנצנצת, האילתית, המתעוררת והנהדרת הזאת?

אקשן. רק קצת אקשן! אחרת — יש סכנה שקהל־הצופים בקולנוע יירדם מ־רוב יופי מתעורר.

הבמאי המנוסה (בסרטים קצרים לעת

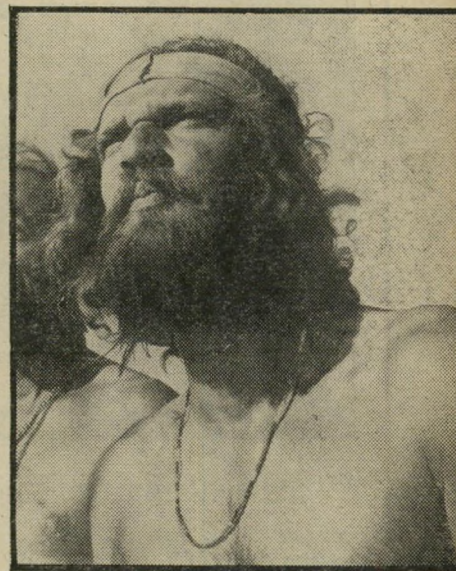

תנועת השיחרור צילה קרני ושמואל וולף, היושב לידיה במכונית, מקפצים במכונית, אחרי שצילה התפשטה, והם מניפים בבגדיהם כמו בדגלים מהפכניים. עירומים הם רוקדים במכונית הנוסעת בערבה.

בדרך תוקפת תשוקת ההתפשטות את צילה קרני. היא קמה באופן ספונטאני במכונית הדוהרת לאילת, מתחילה להסיר את בגדיה.

ה שעה היתה באמת רק חמש בבוקר, אבל Oh! What a beautiful day! זה היה, למרות זאת! בצד אחד כבר ניצנצה לה השמש האילתית הנהדרת, בצד השני ניצנצו הימים האילתיים הנהדרים, ובצד שלישי רב־בלתי נראה לעין, בלי עזרת שגורקל, רבי צו להם דומם האלמוגים האילתיים הנהדרים. וזה היה רק הרקע! התוכן היה אפילו עוד יותר נהדר:

טרמפ להצלחה מקווה אשר צרפתי למצוא בסרט זה, אחרי ששיחק בכמה תפקידים מישניים.

עולם טוב יותר, והמנסים להקים אותו באי-האמונים באילת, מגלים זאת. דווקא רעיון יפה. במיוחד שיחד איתו הם מגלים גם עוד כמה דברים די יפים.

מטי ישעיהו ("שיש") קולר, איש יחסי הציבור של הסרט.

"היא מופיעה בכל מקום. זהו הטבע של בני-האדם. ואפילו ההיפים, החולמים על

הכל כבר היה: מישגל, אורגיות, אונס מרובע ולידות - אבל מכות כאלה עוד לא היו

מבית הספר בית צבי, לילי אבידן, הב-
חינה בכל זאת.

בהינף-יד דקיקה ופוטוגנית אחת היא
שלפה מן הערמה את צילה קרני, ותחלה
למשוך בשערותיה.

ואז זה התחיל: הרגע ההיסטורי בתול-
דות הסרט הישראלי הונצח על הצלולויד.
היה נדמה שזה בלתי-אפשרי. אחרי אי-
נס מרובע, אורגיה בשלישיה, עירום בעש-
רות, הפלות, לידות, לידות של ילדים דפק-
טיביים וסתם מישגלים — מה עוד אפשר
היה למצוא, אפילו גולן נכנע.

החזיות

חוזקו בפלסטר

אכר אמציה חיוני, המפיק של הסרט
הטרמפיסט מצא אותו. את הרגע הי-
דראמטי היחיד, שכמוהו לא היה בשום
סרט ישראלי: שתי נשים מחטיפות אחת
לשניה מכות.

תוך כדי החלפת המהלומות בין הגברות
השחקניות אבידן וקרני, בשמטו חזיות
(המחזוקות לצורך זה של השמטה — ב-
פלסטר) של הביקיני שלהן, ומי יודע מה
עוד היה בשמט להן, אילולא הופיעו ברגע
הנכון שני הגברים המציילים.

"הרעיון הוא שהאלימות לא מופיעה רק
בשכונות עוני", מסביר את הרגע הדרא-

אבו מונפת
בידי צילה קר-
ני, לעבר אשר
צרפתי, בעוד וולף (יושב) מביט רזעם. כך
מתחילה הקטטה הגדולה, המאפשרת ל-
במאי להגיע אל ההמשך המרתק.

סטריפ-מכות
לילי אבידן,
אשת המ-
שורר, מנסה להגיע אל שערות יריבתה,
בסצינה המנסה להוכיח כי אין בני-
אדם יכולים לחיות בלי אלימות.

עתה) עמוס ספר תפס את זה מייד:
"אקשן!" הוא ציווה על הקאמרה, והי-
שחקנים והסאינדימן ונערת-התסריט.

ואיזה "אקשן" שהלך שם?

השחקנית הצעירה והמבטיחה, עוד מ-
בית הספר רננים, צילה קרני, הרימה אבן
מפלסטיק והניפה אותה בלהט על השחקן
הנדהם, אשר צרפתי. צרפתי נאבק עם
קרני. בינתיים קם שמואל וולף, רץ בזעם
לעבר צרפתי, והפיל אותו ארצה. לרגע
אחד קשה היה להבחין מה קורה בתוך
ערמתי-האדם שהתפתלה על החול הלוהט.
אבל השחקנית הצעירה והמבטיחה עוד

היה בכל זאת מעייף מאוד, טוענת צילה. לילי, הנראית שבר-
רית, אומרת: "יש לי כוח כמו לגבר. הייתי פעם ספורטאית
מצטיינת." בסרט מופיעה העיר אילת כג'עדן לעירום.

אחרי הפייט, מרגישות לילי
וצילה צורך לנוח, כשהן
חשופות-חזה ומשחררות. לא חספנו מכות אמיתיות, אבל זה

מונחת הלוחמות

גרהאם גרין, שסרט דוקומנטארי על חייו ויצירתו יוקרן בטלוויזיה הישראלית ביום ראשון הקרוב, הוא אחד מגדולי הסופרים בעולם. ספרו המפורסם, העוז והתפארת, על ענוויו של כומר קאתולי שיכור וגיבור בימי המהפכה האנטי דתית במקסיקו, שיצא לאור בעברית בהוצאת עם עובד, נחשב לאחד מספרי המופת בעולם כולו. הסרט הנודע, המבוסס על ספר זה, הוקרן בטלוויזיה הישראלית לפני חודשים מספר ועורר אז שערוריה לא קטנה בציבור, בגלל העובדה, שביום ששי הקדוש הוצג דוקא סרט קאתולי.

אותו סרט היה אלגוריה ברורה על חיי ישו הנוצרי וחסיו עם מרים המגדלית, היצאנית שהפכה לתלמידתו. ספר אחר של גרין, השחקנים, שהוסרט והוקרן בתי הקולנוע בארץ ובעולם, האיר בפעם הראשונה בכל אתר ואתר את אימי הור וועות של הרוזן המנוח בהאיטי — פראנז סואה דיוואליה (ספה דוק). היתה זו הופעה הראשונה, שמצפון העולם כולו התייחסה בגלל סרט קולנוע.

הפארודיה הסאטירית של גרין על המוריצען הבריטי, האיש שלנו בהבאנה, שי-

גרהאם גרין
ירייה ברולטה רוסי

הוסרטה אף היא, קיבלה אור חדש למר בית האירוניה דווקא בימים אלה. גרין הצליח להרגיז את האנגלים בצורה יוצאת מן הכלל. זה קרה כאשר חברו הקדמה אוהדת לספרו של רב המרגלים קים פלבי מלחמתי החשאית.

מי לא בגד? פילבי, בוגר קיימברידג', שעמד בראש המחלקה נגד הריגול הי-סובייטי במודיעין הבריטי, נתגלה בסופו של דבר כמרגל סובייטי בכיר. גרין שי היה אחד מידידיו במודיעין הבריטי, כתב על ידיו דברים מדהימים: "הוא בגד בארצו — כן, אולי בגד, אולם מי מאתנו לא בגד במשהו או במישהו חשוב יותר מארץ כלשהי? בעיני עצמו פעל פילבי למען עתיד שארצו תיהנה ממנו".

רק אדם אקסצנטרי והרפתקן מלידה כמו גרין היה מסוגל לכתוב דברים מעין אלה היום באנגליה. בתום מלחמת העולם הי-ראשונה, היה זה גרין שהציע את עצמו לעבוד כמרגל למען הגרמנים. מסיפרו הביאוגרפי, חיים שכאלה, ניתן ללמוד, כי ילדותו רצופה מעשים מוזרים עוד יר תר. הוא היה בנו של מנהל בית-הספר, וכאשר נכשל בלימודיו, ניסה להתאבד. לאחר טיפול פסיכיאטרי ממושך הפך גרין להיות טיפוס אנגלי אופייני: ג'נטלמן ומשועמם. מרוב שעמום החל לשחק במשי חק מוזעז המכונה בשם רולטה רוסי.

הוא היה טוען בכדור אחד מחסנית של אקדח תופי בעלת ששה חורים, ולוחץ על ההדק. כאשר התאהב גרין בנערה קאתו-לית אדוקה הוא הפך פתאום לאיש אחר. הוא למד את עיקרי האמונה הקאתולית

בית-ספר לכדורגל

בכל יום ראשון בשעה 17.30 בערב מוצג בטלוויזיה אימון הכדורגל המוגש על ידי המאמן הלאומי לשעבר, עמנואל שפר, בהשתתפותם של כוכבי הנבחרת הלאומית: מרדכי שפיגלר, גיורא שפיגלר, צבי רוזן ושמואל רוזנטל. שעורי הכדורגל, המשודרים במסגרת תוכנית הספורט לנוער מהר יותר, גבוה יותר, זכו כבר לתהודה עצומה בציבור הכדורגלנים וחור-

שפר ושני השניים

באותה תקופה עדיין לא נערך הסכם על צילום משחקים במגרשים. שילון, האיש החזק של מדור הספורט, עבר פתאום להיות מנהל מחלקת החדשות ונעשה טרוד בעניינים אחרים. גלעדי נאלץ אז לשאת בעול כמעט לבדו, ולאמץ את דמיונו כדי למלא את החורים שנוצרו. התוצאה היתה: בית-ספר טלוויזיוני לספורט שלימד לצופים פרקים בהילכות שחייה, כדורסל וכעת בכדורגל, שהוא גולת הכותרת מבחינת ההתעניינות הציבורית.

בני הספורט ולא בלי צדק. זהו שיעור מאלף לא רק לצעירים, אלא לציבור חור-בני הספורט בכלל.

שפר מספר, כי שמע שאגודות תופעל ומכבי בתל-אביב וחיפה, חורו במפורש ל-קבוצות הילדים והנוער שלהן לצפות בתוכניות אלה כחלק מן האימון השבועי שלהן. יריב אורן, מנהל רשות הספורט, התעניין באפשרות להשיג עותקים מ-הסרטים להקרנה בבתי-הספר. אלפי אור-הדי כדורגל שרופים, שמשחקי השבת הם חלק ניכר מעולמם ותחום התעניינותם,

ונעשה אדוק בצורה יוצאת מן הכלל. הסרט הדוקומנטארי אודותיו שהופק בי-אולפני הבי.בי.סי ינסה לעמוד על דמותו של גרין כסופר וכאיש נוצרי מאמין.

תוכניות

איזה

מין ערב?

ביום שישי האחרון הואילה הטלוויזיה הישראלית בטובה להציג בפני מאות אלפי הצופים את התוכנית ערב טוב עם שושנה דמארי, אולי בפעם השלישית. היתה זו התוכנית שפתחה את הסידרה. היתה זו אותה התוכנית שסיימה אותה. הכל טוב ויפה. אבל הבזיון שהתרחש בהקשר זה היה מאחורי-הקלעים, והוא התרחש זמן רב מאוד לפני הקרנת התוכנית.

עורכי הסידרה ערב טוב, אנשי אולפני ההסרטה בהרצליה, התלבטו זמן רב בי-בחירת אמן בעל שיעור קומה לתוכנית שתתחם את הסידרה כולה. בה הופיעו במרוצת השנה אמני צמרת ישראלים רבים, שחלקם זכו לשבחים ואחרים נקטלו בידי המבקרים. כמעט במקרה נודע להם לפני כחודש ימים, כי הזמרת-הכוכבת חנה אהרונה, המופיעה בהצלחה רבה מעל מסכי הטלוויזיה בדרום אמריקה ובצפונה, קפצה לביקור פרטי קצר בישראל.

אחרי שהושג עמה קשר, שלושה שבועות לפני מועד השידור, הודיעו עורכי ערב טוב לטלוויזיה על השינוי. חנה אהרונה עשתה מחווה כלפי אולפני הרצליה ונאותה לדחות את נסיעתה לונצואלה. שם עמדה להשתתף בתוכנית טלוויזיה, למען ההופעה בטלוויזיה הישראלית.

גויים תכופים מדי, ביטלו תוכניות והציעו אחרות. הסדר הטוב חייב נקיטת אמצעי דראסטי חריף זה, לדברי שמעוני. הסדר הטוב — אולי כן. אבל אי אפשר לנהל טלוויזיה רק על פי כללים נוהליים נוקשים של סדר טוב. וכשמגיעה לארץ כוכבת ברמה בינלאומית, שרבים קשורים אליה בזכרונות נוסטאלגיים מהימים רחוקים, אין מקום ואין שום סיבה להבאת שידור חוזר בפני הצופים כנקמה נוחלת במפיקי הסידרה ובציבור כולו.

תדריך

● **הרפתקאות** (יום ד' 10/11, 17.30) — פרק ראשון ביומן מסע אישי של גרילד דארל באפריקה ובמזרח.

● **חיישה** (יום ד' 10/11, 18.30) — פרקי שירה בערבית. סידרה שחודשה, של שירה קלאסית בערבית לאור הדים חוריים שהגיעו ממשיכילים ערביים, לאחר שידור סידרה דומה לפני שנה. קוראים: גליה סופר וויקטור גאסייב.

● **זכרונות צ'רצ'יל** (יום ד' 10/11, 19.30) — סידרה דוקומנטארית המבוססת על זכרונותיו של מי שהיה מנהיג האומה הבריטית בימי מלחמת העולם השנייה. קורא — ריצ'ארד ברטון.

● **סרט השבוע** (יום ד' 10/11, 20.45) — תרז דסקרן — על פי סיפורו המפורסם של אמיל זולא: אשה תחשה מחנק באחור זה בעלה. מנסה להרעילו. בהשתתפות עמנואלה ריבה.

● **גיוס ערבים** (יום ה' 11/11, 18.15) — זו בעייתך — ויכוח על גיוס ערבים לצה"ל. בהשתתפות ח"כ סייף א-דין אל זור עבי, עבדול עזיז אל זועבי, אליאס נחלה ודיאב עובד. מנחה: איברהים שבט.

● **בוסתן ספררי** (יום ה' 11/11, 20.30) — המחזמר שהוצג ע"י תיאטרון בימות מאת יצחק נבון. משתתפים: רבקה רז ואברהם מור.

● **יריד ההבנים** (יום ו' 12/11, 21.15) — פרק ראשון בסידרה עלילתית חדשה אודות יתומה אנגליה בראשית חי-מאה ה-19. בקי עוזבת את הפנימיה ועור-ברת לביתו של פיט כמטפלת וכמורה לבתו.

● **תוכנית ליל שבת** (יום ו' 12/11, 22.00) — מאגאזין נסיוני בענייני אקטור אליה. ביקורת ותזכורת סובייקטיבית, מצ-למה נסתרת, סאטירות, פליטונים ופומור-נים. משתתפים תיקי דיין, מתי כספי, טוביה צפיר, טליה שפירא ויוסי פולק. עורך-מפיק מרדכי קירשנבאום. חברי מע-רכת: נקדימון רוגל, יוסי גודארי, אריה אורגז ובועז דוידון. במאי — צבי דורנר.

● **גרהאם גרין** (יום א' 14/11)

וינסטון צ'רצ'יל
זכרונות מלחמת העולם

● **סרט** (20.30) — סרט דוקומנטארי על חייו וי-צירתו של הסופר הנודע.

● **ענקי הג'ו** (יום א' 14/11, 21.20) — מתוך הופעה פומבית בהיכל התרבות בתל-אביב.

● **סמי מורכו** (יום ב' 15/11, 19.30) — סרט אמנותי בהשתתפות הפנטומימאי הישראלי סמי מולכו.

העולם הבא

בעריכת

חיים

בנאי

ביקור הנשיאים

איוו מדינה מצחיקה יש לנו? באים ארבעה נשיאים כושים, וכולנו עומדים על הראש.
כושים יהודים אנחנו לא מקבלים בארץ, ואם כבר מקבלים, אז מקסימום לדימונה.
כושים לא-יהודים הולכים לכותל המערבי, להשתתף בבר-מצווה.
שמות כמו אפלול, אוחנה, סוויסה, הם, "לא נחמדים", אבל מובטן, אחידג'יפים מאוד.
והמקומות שמשם באים עושי השלום האלה! ניגריה (זה ליד ביאפרה, לא?) או קונגריקנשאס. זה מזכיר לי שבזמן המהומות בקונגו, אחרי ששלחו לשם כוחות או"ם, פנו כמה עיתונאים לגנרל ושאלו: "גנרל אוקומוטו, אתה רוצה עוד כוחות או"ם לקונגו?" הגנרל ענה: "כן, האחרונים היו טעימים מאוד."
אני לא יודע למה, אבל כל הטרם הזה מזכיר לי סיפור ששמעתי מעליזה עזיקרי: אדם נוסע ברכבת. פתאום הוא מקבל בחילה, ומקיא על הנוסע היושב מולו. האחרון קופץ בזעם וצועק: "אוי, חזיר!" עונה לו הראשון: "אני חזיר? תראה איך אתה נראה."

קול ציון לגולה

כשירד אחד מארבעת הנשיאים הכושים במלחמת העופה לוד, ניגש אליו אחד העיתונאים ודיבר איתו באנגרית.

השיב לו הנשיא: "טו, טו, טו, צ, צ, צ, טאו, או, או, או, אני מדבר עברית."

העיתונאי נדהם: "עברית? איפה למדת עברית?"

"טו, טו, טו; פיר, פיר, פיר, טי, טי, טי, קול ציון לגולה," השיב המנהיג הכושי.

באלונים

לאן הערב?

בקולנוע אבורדוס — הזהב השחור.

בטלוויזיה — הסנט יחליט ויאשר (קומדיה בהמון מערכות).

באוטוקרס — בתיקבורות למכוניות

צה"ל — כפירי אריות.

שדה בוקר — מסיבת יום-החזרה

נמל התעופה לוד — שמה בנמל.

בממשלה — מריאה.

בבית

המשפט

"כבוד השופט," טענה בחורה יפה-סיה בבית-המשפט. "האיש הזה הבר-טיח להתחתן איתי והתחתן עם אחרת. הוא שבר את ליבי. אני דורשת עשרת אלפים לירות פיצויים!"

היא קיבלה.

במישפט אחר, באותו בית-משפט, הוגשה תביעה עליידי אשה שנפגעה ממכונית, ונשברה לה עצם ברגל. היא דרשה אלף לירות פיצויים, וקיבלה.

מוסר השכל: אל תשבור את ליבך, שבור להן איוו עצם.

"הסתלק! יש כאן מקום רק לקורא במידבר אחד!"

פינת המודעה הקטנה

מודעות אלה פורסמו ב"ידיעות אחרונות" בתאריך 2.11.1971.

החברמן

שפח את הטריומף הצהוב

מספר 140-278

מתבקש להיות גבר טר הפוף

ולחזר על מקום המצאון

לסלפון 148-747

שיחה במטוס

טייס לדיילת: "מה דעתך לעשות

אהבה?"

דיילת: "מתי עשית אהבה בפעם

האחרונה?"

טייס: "ב-1950."

דיילת: "ית, זה לפני המון זמן."

טייס: "למה? עכשיו רק 20.15."

ד"ש לאסקימוסים

חתיכה בלוגדית מנסה לתפוס מונית.

נעצרת לידה מכונית אלפא רומיאו

פרטית, והיפהפה שליד ההגה אומר:

"היי, בובה, אני נוסע צפונה."

"מה אתה אומר? דרישת-שלום

לאסקימוסים" משיבה הבחורה ומפנה

לו את גבה.

רופא או שדכן

שמעתי מחצקל אישיכסית:

בחורה בת 29, נכנסת לרופא: "דוקי-

טור... אי... אי... אי... אי..."

"גברת, טעית בכתובת," אומר לה

הרופא. "את לא צריכה אותי, את

צריכה שדכן."

חברה קדישא

לעשירים. מציעה:

● "אנחנו קוברים אותך יחד עם

הכספת."

● "בהנחה, תכריכים עם כיסים

גדולים."

החלטות, החלטות...

"למה אתה נראה כליכך סחוט?"

"זה מפני שאני עובד בבית-אריות כממייך תפז-

זים. יש לנו שם מכונה גדולה, עם שלושה חורים.

אני עומד שם וממייך את התפוזים למי גדולים,

בינוניים וקטנים, כל אחד בחור שלו. זה מה שהורג

אותי. החלטות, החלטות, כל היום החלטות."

שיעור בכלכלה

עקרת-בית מבוגרת נכנסת עם הנכד שלה לחנות

מכולת, ושואלת: "אדוני, מה אפשר לקבל ב-10-

גרוש?"

"קללה ממקבץ-נדבות," משיב לה המוכר.

עניין של גיל

אשה הוכנסה לחדר-המיון בבית-החולים איכילוב,

כשהיא מחוסרת הכרה. מאמצי הרופאים להשיב את

רוחה עלו בתוהו.

שאל אחד הרופאים את חברו: "תגיד, בת כמה

היא נראית לך?"

"בערך בת 38," השיב השני.

"מה פתאום," קפצה האשה המעולפת, "אני בת 129"

"ואם הכנסת מאשר לני 27 מיליון
לניו, נבנה את מלגה-באב!"

במדינה

עולים

„השוטרים הבטיחו עזרה —

ונתנו מכות”

„באנו מדימונה למשרד הקליטה בירושלים לבקש עזרה. שיעזרו לנו להתקיים. אנחנו לא יכולים להתקיים בדימונה. אני למשל יש לי שלושה ילדים — והנה הם תלוש שלי: 345 ל"י לחודש. איך אפשר חמישה נפשות שיחיו על 345 ל"י לחודש? דש? וככה גם כל האחרים. בשביל זה באנו למשרד הקליטה.”

הדובר הוא ז'אק לאלום (23), שיחד עם אשתו מרסל, בחודש השישי להריגה, וכי עשרים קרובי משפחה אחרים, נעצרו בבוקר יום הרביעי והובאו ממשרד הקליטה

ז'אק לאלום ומשפחתו
345 ל"י לחודש

טה למטה המשטרה. על צורת הבאתם מספרת מרים ברכה, אם לשניים ובהריון: „השוטרים באו למשרד הקליטה, ואמר לנו שנבוא למשטרה, ושם קצין יטפל בתלונות שלנו. כשהגענו למשטרה, עצרו פתאום את הגברים שלנו, בלי שום הסבר. „אני התנגדתי, ואז השוטרים הרביצו לנשים. אותי ואת קלודין צרפתי, שיש לה שלושה ילדים, השוטרים דחפו בכוח. במי קום טיפול, קיבלנו מכות.”

הנשים התערבבו. מגיב רביפקד שמור אל בוגלר, דובר משטרת מרחב ירושלים וסגן מפקד המרחב, אשר טיפל בפרשה: „התבקשתי על-ידי פקיד משרד הקליטה בירושלים להוציא את הקבוצה מהמשרדים. נגד הקבוצה הוגשה תלונה על הסגת גבול. הזמנתי את הגברים אלי ל-מטה כדי לשוחח איתם ולהפגיש אותם עם השלטונות המוסמכים. אך אז התערבו הנשים, והגברים לא הסכימו כבר לשמוע בקולי. עקב התערבותן של הנשים, שהפריעו לי, ויתרתי על הרעיון להפגיש את המפגינים עם השלטונות. הגברים נעצרו, ושחררו לאחר זמן קצר.”

חבל. אמר ממלא מקומו של דובר משרד הקליטה: „חברי הקבוצה הוזכרו כבר אינם עולים חדשים, לאמיתו של דבר הם עברו את התקופה שבה הם מוכרים כעולים חדשים. למרות זאת, הם באו למשרדים לבקש העברה למרכז הארץ. הם נכנסו למשרדים עם הילדים, בכוננה להי שאר במקום עד שתתמלא בקשתם. מובן שהזנמו את המשטרה. חבל שהם החליטו לפעול בצורה של הפעלת לחץ כזה. יש להם הזכות לפנות לוועדת העירעורים העליונה של המשרד, המטפלת בהארכת התקופה שבה מוכר עולה כעולה.” אמר ז'אק לאלום: „לא התפרענו, ולא השתמשנו בכוח במשרדי הקליטה. נשארנו רק בקירבת מקום עם התינוקות, כדי ללון שם. ואז הביאו את השוטרים שטיפלו בנו. „אבל זה לא יעזור. לא נוזז מפה — עד שנקבל עזרה. כדי שנוכל לפרנס את הי משפחות שלנו.”

אם את מתעקשת — יש כל הסיכויים ש' העניין יעלה כפי שאת מקווה. אם לא — את יכולה לשכוח ממנו.

חזאנים
22 בספטמבר
22 באוקטובר

החודש מתחיל עם זינוק קדימה — אך השבוע אינו, בהכרח, חיובי לתוכנית

תיד. בייחוד יום א': אם אתה מתכוון לבצע תוכניות ביום זה, מוטב שתוהר. נסיעה קצרה תסתיים בסיבוב כיס ואולי באסון. אל תתן לילדים לצאת לטיולים, דווקא השבוע. בת עקרב: הפני את מרצד לשיפוצים והי זהרי מרכילות ידידתך.

חזאנים
22 בספטמבר
22 באוקטובר

צפוי לכם שבוע מעניין וסוער, הן מבחינה פיננסית והן מבחינה רומנטית. אפשר שתעשו כסף בעזרת או כתוצאה מקשר רומנטי ואפשר שהרפתקה רומנטית תעלה לכם כסף רב. השתדל לא להמר ולא לסכן כסףך שלא לצורך, כי אתה עלול להיגרר להוצאות כספית לא כדאיות.

חזאנים
22 בספטמבר
22 באוקטובר

טבעי הדבר שקשרים חדשים מדחיקים את הזכרונות הישנים. אל תרגישי מוסרי כליות על כך. תחיי את הרגע, עוד יותר מן הרגיל. דאג לפר-סות; בייחוד לטווח ירוך. אם אתה יכול, חתום אפילו על חוזה או על הסכם קבלני גרום נחת למקורבך על-ידי צעד פיננסי נבון. לבשי לבן וירוק.

חזאנים
22 בספטמבר
22 באוקטובר

כמו בשבועות האחרונים, הבעיות המר-כיות שלך הן: חוסר-כסף ושיעמום. במי-שור הפיננסי אין רג' עה. מוטב שתתחיל ל-שוב על חריגה קיצ'ר נית מעיסוקיך — הרג' לים. אם לא תשנה את המצב, אתה עשוי להי-תקע לצמיתות. במישור הרומנטי, בת דלי, אין עוד מעט רב לרומנים הקצרים והקלים. שמא תחשבי על משהו קצת יותר רצי-ני? מצד שני, דווקא האדם ה-מדבר הרבה, אינו מתאים לך כלל.

חזאנים
22 בספטמבר
22 באוקטובר

גאוותך הרבה מונעת ממך לבקש טו-בות או להסתבך בקטניות. זכור כי ה-שבוע מילת-הקסם היא טיפוח-קשרים. לכן, גם אם תתקשה להתגבר על גאוותך, למד לפחות להחזיק את פיך נעול. אם הם רוצים להיטיב עימך — תן להם לעשות זאת, ואל תיחדה הצעות ה-עשויות להיות מכ-ריעות עבורך ועבור שאר בני ביתך.

חזאנים
22 בספטמבר
22 באוקטובר

חזאנים
22 בספטמבר
22 באוקטובר

הענן הכבד שהיה מו-נח על זכרוןך ועל תקוותיך מוסר, השבוע על-ידי חווייה פשוטה, תמימה, ובלתי-צפויה. את מוצאת עצמך ב-חברתם של אנשים מי-סוג אחר לגמרי, והם מטהרים את מצב-רו-ךך ואת מסוגלת, שוב, להלך בגנים ובשבילי-המים כאילו וניתן לך להתחיל הכל מחדש. אותו טלה שעליו עברה חווייה קודרת, ימצא, לעומת זאת, פיצוי באו-שר אישי גדול, עם סוף השבוע.

תבזבז יותר מכפי ש' אתה יכול להרשות לעצמך. אורחים בלתי-צפויים יפתיעו אותך. אלה עשויים להיות בני משפחה שישוהו בביתך יותר מכפי שתרצה. יש איום כלשהו בנזק ל-פריט מסויים ברכושך העלול לגרום לך צער. משהו הקשור בביגוד יגזול מזמנך וממחשבותיך. בסוף השבוע תיתכן לך הפתעה הכרוכה בהימור. תצ-טיך להיות מעורב בתיכנון נסיעה של מישוה מבני-משפחתך או הקרובים אליך. בת שור, לבשי בגדים בצבע לבן או כחול.

חזאנים
22 בספטמבר
22 באוקטובר

המצב מעורפל ביותר, אל תמשיך לגשש ב' אפילה — אלא דרוש הסברים, ותבע ביצוע החלטות שיעזרו לך ולסובבים אותך לצאת מן הסבך. אם אתה ממונה על אחרים — מוטב שהשבוע תהיה פחות קשוח, ויותר נוח, גם צעד מסוג זה יגרום לתזוזה מועילה לעניינך. בת תאו-מים — הזנחת לאחרונה את נושא הו-פעתך. את ודאי אינך יודעת, שהי-פעתך החיצונית היא כרטיס-הביקור שלך. אם את יפה — נצלי זאת!

עכשיו כבר מאוחר מדי. אז מוטב שתשלימי עם המצב החדש, שתבצרי את עמדותיך, ושלא תגלי את כל הקלפים. אם אתה דווקא רוצה, אתה יכול להפיק תו-עלת — והנאה — מן העיסקה או הסיבוב אליהם נקלעת. זה רק תלוי בידידך. לזוגות הרומנטיים: אם הם הוא דלי — והיא לא — חכו.

בתי-זוג נמצאת במבו-רה נוראה, ואולי אפי-לו במשבר. ממש מוזר שלא הצלחת להבחין בכך עד כה. כדי ל-סות לחלצה ממצבה הקשה, אותו היא מת-אמצת להסתיר ממך, אל תסתער עליה חו-ית, כי אם בחר ב-איגוף ממושך, תוך בי-צוע פעולות הטעייה והסחה; כך תגיע אל היעד בעזרתה ממש, ויחד תבלנו את המצב. אם לא תפעל למען זי-גתך, המשבר עלול לפרוץ החוצה כבר השבוע ביום ראשון או ביום שני.

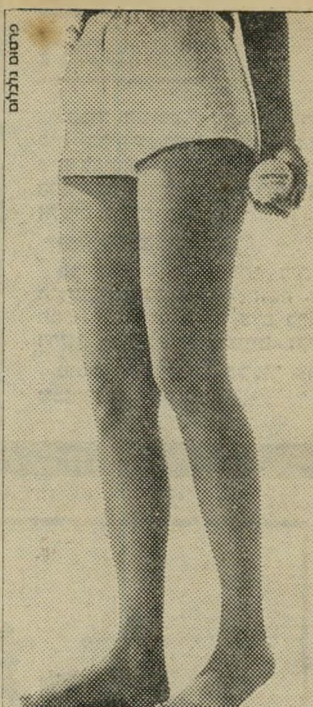
חודש חזק ומלא הי-נגשויות המוחלילי-שבוע אלים, ממש. אל חריב. למען השם: אהה יכול לגרום לאדם לא-שליטי ביותר נזק רצי-ני מאוד. ואל תיכנס לחאנויות: אתה עשוי לגרום לאסונות, מבלי להתכוון לכך. אבל אין ספק שלא תוכל להי-מנע מכל מיני סיכסוכים אישיים, במישור הכלכלי, האישי והאינטימי. ייתכן גם מ-פס לא סימפאטי, שאפשר לפתור רק בעזרת הבנה והתחשבות. גלה ה-שבוע הבנה והתחשבות! זה כדאי.

חודש חזק ומלא הי-נגשויות המוחלילי-שבוע אלים, ממש. אל חריב. למען השם: אהה יכול לגרום לאדם לא-שליטי ביותר נזק רצי-ני מאוד. ואל תיכנס לחאנויות: אתה עשוי לגרום לאסונות, מבלי להתכוון לכך. אבל אין ספק שלא תוכל להי-מנע מכל מיני סיכסוכים אישיים, במישור הכלכלי, האישי והאינטימי. ייתכן גם מ-פס לא סימפאטי, שאפשר לפתור רק בעזרת הבנה והתחשבות. גלה ה-שבוע הבנה והתחשבות! זה כדאי.

חודש חזק ומלא הי-נגשויות המוחלילי-שבוע אלים, ממש. אל חריב. למען השם: אהה יכול לגרום לאדם לא-שליטי ביותר נזק רצי-ני מאוד. ואל תיכנס לחאנויות: אתה עשוי לגרום לאסונות, מבלי להתכוון לכך. אבל אין ספק שלא תוכל להי-מנע מכל מיני סיכסוכים אישיים, במישור הכלכלי, האישי והאינטימי. ייתכן גם מ-פס לא סימפאטי, שאפשר לפתור רק בעזרת הבנה והתחשבות. גלה ה-שבוע הבנה והתחשבות! זה כדאי.

חודש חזק ומלא הי-נגשויות המוחלילי-שבוע אלים, ממש. אל חריב. למען השם: אהה יכול לגרום לאדם לא-שליטי ביותר נזק רצי-ני מאוד. ואל תיכנס לחאנויות: אתה עשוי לגרום לאסונות, מבלי להתכוון לכך. אבל אין ספק שלא תוכל להי-מנע מכל מיני סיכסוכים אישיים, במישור הכלכלי, האישי והאינטימי. ייתכן גם מ-פס לא סימפאטי, שאפשר לפתור רק בעזרת הבנה והתחשבות. גלה ה-שבוע הבנה והתחשבות! זה כדאי.

חודש חזק ומלא הי-נגשויות המוחלילי-שבוע אלים, ממש. אל חריב. למען השם: אהה יכול לגרום לאדם לא-שליטי ביותר נזק רצי-ני מאוד. ואל תיכנס לחאנויות: אתה עשוי לגרום לאסונות, מבלי להתכוון לכך. אבל אין ספק שלא תוכל להי-מנע מכל מיני סיכסוכים אישיים, במישור הכלכלי, האישי והאינטימי. ייתכן גם מ-פס לא סימפאטי, שאפשר לפתור רק בעזרת הבנה והתחשבות. גלה ה-שבוע הבנה והתחשבות! זה כדאי.

Merci
לאשה שחשוב לה
איך היא נראית
גרבוניים • גמישוניים
ארכונים • אקסטרוניים
בסריגת מיקרומש
מאריכת ימים

כריכות העולם הזה

קוראים המעוניינים לברוך את גליונות „העולם הזה” של שנת 1970, יכולים להביא את הגליונות שברשותם למערכת „העולם הזה”, רחוב קרליבך 12, תל-אביב, בין 10 בבוקר ל-2 כצהריים.

הקוראים יקבלו במקום, תמו-רת 14 ל"י, שני כרכים, א' ויב' של 1970.

עבור כל גליון חמר יש לשלם 1.80 ל"י.

החתונה של השובב ובת הנספח

איריס וקובי רכט

מי זה קובי רכט, יודעים כל מכרי. לא צריך לספר לכם. כן, נכון. זה מלהקת שובבי ציון. בדיוק.

גם את **איריס יודפת** מכירים כולם. או כימעת. נכון. היא מהוא הלך בשדות. אז עכשיו, ביום שני, בשבוע שעבר, היא הלכה שוב — ודווקא לא בשדות, אלא בבית-החיל בתל-אביב. והיא הלכה שם לחופה, עם קובי, כשמיסביי הקהל המקובל באירועים כאלה, כשהיוצא מהכלל המקובל הוא הרמטכ"ל **חיים ברייב**, שהוא ידיד המשפחה. איריס (22) וקובי (24) נפגשו בלהקת פיקוד המרכז, והנה זה מה שיצא מזה עכשיו.

בהתחלה היו קצת קשיים משפחתיים, כמו שקורה לפעמים. ההורים של הכלה התנגדו קצת — לא התפעלו כנראה מהשרי דוד — ואיריס, שאביה הוא הנספח הצבאי בשגרירות ישראל בפרג, ססה אפילו במירוד לפרץ כדי לקבל את הסכמת ההורים. היא לא קיבלה, והתוצאה היחידה היתה שהיא גרה יחד עם קובי במשך שנה — ומעכשיו, הם יוכלו גם לגור יחד.

שאלתו, כאשר הופיעה בהצגה **הבת נח** גרשה בתיאטרון זווית, לצידו של **גדעון זינגר**, ניהלה רומן ליהט עם אחד ה"שחקנים הראשיים בהצגה. "הבת נחגרי" שה, "אמר יאשה לאשתו מספר 2. בינתיים, התגרשו גם בני הזוג דוברת, לפני כחצי שנה, במשפט סוער וסנסציוני שהידהד בצניבור. עתה, היתה כל הרבי עיניה האורגניות גרושה עד הסוף. לא עוד. במוצאי שבת האחרונה, תאמינו או לא, התחתנו יאשה שפירא (45) וחברת נעוריו — נתניה דוברת (40) — ואם אתם חושבים שזה הכל, אתם טועים. מקורות יודעי דבר מוסרים לי, שאפרים דוברת ושולה שפירא נראים יוצאים יחד.

המעגל נסגר

ואשתו של אפרים היו חברים טובים — הם גדלו יחד כילדים באותה עיר בפרג. וכשהיו ארבעת הידידים מופיעים יחד בפומבי, לא יכלו כל רואיהם שלא להבחין בפרט מעניין: שולה, אשתו של יאשה, דמתה כשתי טיפות מים לנתניה, אשתו של אפרים, למרות שהראשונה שחרחורת, והשנייה בלונדית. בינתיים עולם כמנהגו נהג, ואחרי ה"נישואין באו הגירושין. בשלב ראשון, התיגרשו רק הזוג שפירא. יאשה התחתן מחדש — עם השחקנית **אורה בריאור**. התחתן — והתגרש מיד, לאחר שגילה

לכאורה, היתה החתונה שהתקיימה במוצאי-שבת האחרונה, במסעדת טיב בתל-אביב, סתם עוד חתונה. אבל רק לי כאורה. רק תשמעו את הסיפור שמאחורי ריה. הסיפור התחיל לפני שנים הרבה, והיו בו שני זוגות של חברים טובים. זוג אחד היה **אפרים דוברת** — יועצו המקורב של השר **פנחס ספיר** — ואשתו **נת-ליה**, זמרת האופרה הידועה. הזוג השני היה מהנדס בשם **יאשה שפירא**, ו"אשתו הארכיטקטית **שולה**. לא רק הבעלים היו ידידים. גם יאשה

מסיבה באגם

יחד עם זה, הוא המשיך גם להתראות עם רותי בצורה שוטפת. לזכר הימים הישנים והטובים. במסיבה ביום שישי, הוא נראה מבלבל בהחלט בין חברתו הישנה והחדשה. עד כדי כך, שהוא הצליח ליפול מסירה לתוך המים. מרוב התרגשות.

בין 700 האורחים יכולתם לראות את **אתי אורגה**, **בני טוכטרמן** — הבעל של ציונה — **רחל גולדפרב**, מלכת ה"צעדה 1970, המטלונים הצעירים, הצעיר יורם לוקוב עם פנינה רוזנבלום, ו"דני גולן. אבל האורחת הכי מרשימה, לא ספק, היתה **שון מלכוב**, בתו היפהפיה של פרופסור **ג'ון מלכוב** מניו יורק, שהוא רופאו של הגנרالیסמו **צ'ק קאייצק**. שון התארסה לאחרונה עם צעיר ירושלמי בשם **אלכס אנגלהארט** (24), שגמר כלכלה בלונדון והתגייס עכ"שיו לצה"ל, וקיבל מתנת אירוסין מכונית ב.מ.וו. בשווי 70 אלף ל"י. ולפי השמועות שאני שומעת, אלכס יכול להרגיש את עצמו די גאה. כי מסתבר ששון דחתה כבר הצעות נישואין של הבן של **פול ג'וני**, הנחשב לאיש העשיר ביותר בעולם, ושל אחד מבני משפחת המיליארדרים האמריקאים **דר'פונט**.

אבל זה רק דרך אגב. אם לחזור לגיבורים, אז רותי בקרמן נוסעת בקרוב לברזיל, לאחיה המלונד. מאחר שהוריה לא כל כך מרוצים מידידותה המחודשת עם יאיר — לא אחרי העסק עם החשיש — ויאיר ומיכל ישארו לבד. בינתיים.

המסיבה **שיאיר קולטון** עשה בליל-שישי האחרון באגם שבפארק הלאומי ב"רמת-גן (מחצות עד שחר, שמפניה חופ-שית) היתה לכבוד יום הולדתה ושיחורה מצה"ל של החברה של, **מיכל מטאסוף**, צנחנית מיל. ובת להורים עשירים (אלק) טרוניקה וכדומה). שזהה בתסרוקת ה"שאטני-פסים שלה.

לצידה זרהה, לא פחות, בחולצת פסים לבנה, ידידה קודמת של יאיר, **רותי לבנה**.

בקרמן

קולטון

בקרמן היפהפיה והעשירה. שמכל הכי כמעט-בעלים שלה, יאיר היה הכמעט הכי בטוח. (החתונה בוסלה לפתע, העולם הזה 1783). לפחות, הוא היה היחיד שהוריה של רותי לא התנגדו לו — עד שנתפס על עניין קטן של חשיש, ונשלח לכלא ל"כמה שנים. הוא השתחרר משם לפני כש"מונה חודשים, וכשזמן קצר לאחר מכן נפטר אביו, עבר לטפל בעסקי המשפחה.

הבכיר והמזכירה בדירה השוממה

איך שדבר מזכיר דבר, תמיד. גורא משונה, בחיל. ברגע שהתפרסם הסיפור על מעצרו של שני המנהלים בירושלים, מייד נזכרה כל העיר בסיפור השני.

בסיפור הראשון, אם לא קראתם עיתונים, עצרה המשטרה את יהודה תמיר, מהחברה לפיתוח מזרח ירושלים, ואת עודד יקום, ממקרקעי ישראלי, באשמת שוחד. טוב, קורה. אלא שברגע שהתפרסמו שמותיהם של שני החבריה בעיר, מייד החל מסתובב מחדש הסיפור השני.

את הסיפור השני בטח שלא קראתם בעיתונים. מסתבר שהחברה שאיתה היו שני החשודים קשורים, עסקה גם בהכנתן של הדירות לרוכשים אותן. ובין שאר ההכנות, הוכנסו לדירות אלה גם מיטות, כדי שהדיירים יהיה להם איפה לישון. והנה, יום אחד נכנס אחד הפקידים של החברה לאחת הדירות הללו, כדי להסדיר משהו הקשור במסירתה ללקוח — וברגע שהוא פותח את דלת הכניסה, הוא מקבל טיל. מסתבר שהפרו עליהם, שהכניסו את הריהוט לדירה, עשו עבודה רשלנית, והעמידו את המיטה בפתח הסלון, ממש ליד דלת הכניסה, במקום לסחוב אותה עד חדר המיטות. ושמ, על המיטה מול הדלת, בדירה הריקה, המחכה ליושביה, מה רואה הפקיד הנדהש לגנדי עיניו הפעורות, אם לא את אחד הבוסים שלו, אחד הפקידים הבכירים בחברה, כשהוא שרוע, אם זאת המילה המדויקת, במיטה, בחברת מזכירתו, שרועה גם היא כהנה וכהנה. ורק אל תשאלו אותי לשמותיהם. כי שני השרועים גם יחד הם בני-אדם נשואים, כל אחד למישהו/מישהי אחרת, ולא אני הקטנה שאלך לסכסוך בין זוגות אוהבים.

בכורות מפוצצות

ברברה קסל

גריסה הגרמנית של אמי הגנרלית. הייתם צריכים לראות את החתונת-ליוט שהוא אחת — זו של יונתן כרמון אחרי ההצגה. התפוצצות אחרת, פחות מרעישת, אך ממשית מאוד, אירעה בבכורה-ישראלית-בכיר אחרת — זו של יונתן כרמון בניו-יורק. ההתפוצצות שם נגרמה מהתנשאות-אימים בין שניים מהשחקנים — **אילי גולדצקי** ו**רותי לרמן**. לאחר שהעשן נמוג, חדלו השניים לדבר ביניהם. פרטים נוספים, לצערי, עדיין לא הגיעו.

שתי הבכורות נער-כו בשתי קצוות תבל, ושתייהן היו מפוצצות למדי.

בבכורה של אמי הגנרלית בגרמניה היתה הפצצה פוטנציאלית, למרות שמרעישת כחוגן. ערב הבכורה הגיעו לתיאטרון טל-פונים ומכתבים שאנשי הפתח עומדים לפורץ את ההצגה. מה שמוכיח על דיעה קדומה וחוסר הגינות משווע, בעצם. אפילו חיים גמזו בהארץ וקלייב ברנס בניו-יורק טיימס נותנים לחמ"תן עד רדת המסך, לפני שהם מפוצצים הצגה. אבל, ביקורת היא כידוע עניין של טעם אישי, וכנראה ש"אנשי הפתח מחמירים בביקורתם האמנותית יותר מהקולגות.

ההודעות המפוצצות גרמו למתח מסויים בין חברי הלהקה, אפילו מעל ומעבר למקובל בהצגות בכורה. לא ייפלא שמתח זה הגיע לשיאו כאשר שליח הביא חבילה ענקית, ארוזה, דקות ספורות לפני התחלת ההצגה. כולם היו בטוחים שזוהי הפצצה המוסתת. ורק לאחר ש"נפתחה — לא לפני שהתחלת ההצגה התעכבה — באמצעים מתאימים, התגלה שהיתה זו הבטחת-סרק. החבילה הכי לה, בסך הכל, זר פרחים אדיר ששלח הישראלי שלנו בברלין, שמעון עדן, לידידתו **ברברה קסל**, המופיעה כי

4-2 בנובמבר 1971

איך לעקור

את השיניים

ביום השלישי נערכה לפני הכנסת ההפגנה הגדולה הראשונה של המושב. אחרי כמה מיפגני-קאריקטורות מגוחכים של גופים קיקיוניים, היה זה מיפגש מרשים. הנושא: מחאה נגד הצעת-החוק להגבלת השביתות. היוו מים: תנועת העולם הזה — כוח חדש, שי"ח וברית השמאל.

כמאתיים איש ניצבו במשמרות מול המישכן. תוך כדי כך הצטרפו אליהם אנשי ר"ח. שני פלגי הפנתרים ואנשי מצפן. למרות זאת נשמר הסדר. מישמר הכנסת וכו' חות המישטרה שנועקו למקום. נשארו מחוסרי-עבודה.

יום לפני כן נתקבלה הצעת-החוק בקריאה הראשונה. הצבענו נגד, יחד עם שתי הסיעות הקומוניסטיות. מפ"ם וגח"ל נמנעו. נאומי (שפורסם בגליון האחרון של העולם הזה) נת-

המקצועיות להנהגה המרכזית של ההסתדרות בכל הנוגע לשביתות. לפיה, תוכל כל אגודה מקצועית לאשר באופן דמוקרטי כל שביתה. להלן תבענו להוסיף: "הזה השביתה עקב עליית מחירים שאירעה בתקופת ההסכם, לא יחולו על השביתה (ההגבלות שנקבעו בחוק)". ולסעיף העיקרי, המעניש את השובתים, הצענו להוסיף: "למרות האמור לעיל, אין לתבוע מעובד תשלום נזק ממון, ואין לחייב עובד במאסר או בתשלום קנס, גם אם הפר צו שניתן על-ידי בית-הדין... השתתפות עובד בשביתה לא תהיה עילה לפיטוריו". קבלת הסתייגויות אלה היתה, כמובן, עוקרת את שני הטורף הזה. המאבק על כך בוודאי יעסיק אותנו בחודשים הקרובים.

לא היה ולא נברא

לזכותו של משה דיין יש לציין, שהוא עונה לשאלת תות במהירות. אך המהירות באה, כך נדמה, על חשבון הדיוק — אם לומר זאת בצורה עדינה. למשל — פרשת מסיבתו של האלוף אריק שרון. כזכור, פירסם ביטאון מפלגת-העבודה שבמסיבה זו הגישו חיילים את הכיבוד. על כך הוגשו שתי שאלות: האחת של ח"כ שושנה ארבל-אלמוזלינו ממפלגת העבודה, ואחת שלי.

לפי הסדר, ענה דיין תחילה לארבל-אלמוזלינו. לשאלה אם הכתבה היתה נכונה, השיב קצרות: "לא". אך בהמשך סיפר, כי "לאחרונה שוב הוזכר למפקדים שלא להשי" תמש בחיילים לשרותים שאינם בתחום תפקידם". מדוע דווקא לאחרונה? מה קרה? והרי רבים יודעים כי הידיעה היתה נכונה! בהשיבו לשאלתה שלי, פשוט חזר דיין על תשובתו הקודמת. שאלה נוספת:

אורי אבנרי: כבוד השר, כיוון שהמיקרה המסויים שנדון בשאלות אלה נבע, כנראה, מאי-בהירות או מאי-ודאות לגבי הסוגיה כולה, מצד הקצינים עצמם, האם אין השר סבור שיש צורך להבהיר בפירוש מהו ההגבלות החלות על שירות חיילים במסיבות אלה? **שרהביטחון משה דיין:** המיקרה המיוחד של חבר-הכנסת אבנרי הוא, שהוא לא שמע, או שמתעלם, מתשובת הרמטכ"ל לשאלה הראשונה של חברת-הכנסת ארבל-אלמוזלינו. היא שאלה: "האם האמור בכתבה תואם את המציאות?" התשובה היא: לא. הצרה היא שהאמור בכתבה דווקא היה נכון.

שאלתה אחרת שלי נגעה לנאומי המפורסם של דיין, בו אמר ש"עלינו לראות את עצמנו גם בשטחים המוח-

ח"כ הנס קלינגהופר (גח"ל) ואני הגשנו לו שאלות על פרשת סטאשר. הזכרנו את טענת יגאל לבבי, איש הארץ, כי עורך-הדין המפד"לי חיים בסוק השיג אזרחות לסטאשר.

בתשובה לשאלות קלינגהופר, קבע בורג שג' סטאשר קיבל את האזרחות הישראלית ביום 14.9.70 — לפני שנה בלבד. האזרחות הוענקה לו מכוח חוק השבות. להפתעת הכל, אישר בורג שמשרדו בדק את עברו של סטאשר, לפני הענקת האזרחות, ואף הוסיף כי אינו מתכוון לפנות לבית-הדין המישפט כדי לבטל את אזרחותו.

בתשובה לשאלה שלי אישר בורג, כי "למשרד הפנים היה ידוע עברו של מר סטאשר, לפי מה שהועבר אליו ממשטרת ישראל". עברו זה נלקח בחשבון.

כדי שהדברים יהיו ברורים לגמרי, שאלתי שאלה נוספת:

אורי אבנרי: כבוד השר, לאור התשובה הזאת, האם בשעה שהוענקה אזרחות מכוח שבות למר ג'ו סטאשר, דן שר-הפנים דאז בשאלה אם יש למר סטאשר עבר פלילי המסכן את שלום הציבור, לפי חוק השבות? עבר פלילי המסכן את שלום הציבור, לפי חוק השבות?

שר הפנים יוסף בורג: אינני רואה מה המהות של שאלה נוספת, כשהיא חוזרת על חרובות של השאלה שלך והתשובה שלי.

השינאה חשובה

יותר מהיהודים

לפעמים נדמה ששינאת ראשי המפלגות לסיעתנו מעבירה אותם על דעתם. כך זה קרה בשבוע שעבר, כאשר נערך בכנסת דיון על סבל האסירים היהודיים בסוריה.

הדיון כולו היה בבחינת הפגנה תעמולתית. הוא נרעד להפגין את האחדות הלאומית, ולעורר את מצ-פון העולם.

אולם גם במעמד זה לא נשכחו החשבונות הקטנוניים ביותר של חסידי גולדה.

הדיון עצמו היה שיגרתי ומדכא. למרות הנושא המחריד, איכשהו, לא למדה עדיין הכנסת איך לספל בכבוד בנושא כזה.

הממשלה מסרה הודעה. לאחר מכן ניתן לכל סיעה להשמיע הודעה מעל הדוכן. לכל סיעה ניתנו עשר דקות. אפשר היה לחשוב שאין מה להוסיף על דברי הממ- שלה, וכי כל סיעה תסתפק בכמה פסוקים. אולם בסי-

ההפגנה מול מישכן הכנסת: "השביתה אסורה — הדמוקרטיה שובתת!", "הפועלים ישביתו את חוק השביתות!"

עות הגדולות יש הרבה חברים, שאינם מגיעים בקלות לרשות-הדיבור — וכשנרצח להם, לא יוותרו אף על שנייה אחת. כך קם ח"כ אחרי ח"כ, ודיקלם בפאתוס דברים שכבר נאמרו בכנסת אלף פעמים, ושלא הור סיפו דבר.

החלטנו לחרוג משיגרה עלובה זו. כשהגיע תורנו, מסרתי הודעה קצרצרה, כלהלן:

אורי אבנרי: כבוד היושב-ראש, כנסת נכבדה. יחד עם כל העם היהודי, יחד עם טובי האנושות בעו- למ כולו, אנו מרימים את קולנו במחאה נגד רדיפת היהודים בסוריה, כליאתם ומניעת הגירתם. פנינו לעולם שבו לא יהיו עוד אסירים פוליטיים, ולא עוד מיעוטים נרדפים, ולא עוד מישטרי דיכוי ואפלייה.

מעל במה זו אנו קוראים לנוער העולמי, ללוחמי השלום, הצדק והקידמה, להרים את קולם למען המוש- פלים, הנדכאים והנרדפים.

ליבנו עם הקורבנות, וכל המוטיף גורע. הדברים נתקבלו בהסכמה, וכמה ח"כים אמרו בקול

זקים כממשלת-קבע. דיין אישר שאמר זאת, וקבע שזוהי דעתו הפרטית. שאלה נוספת:

אורי אבנרי: להבנת, דעתו הפרטית של השר, מה ההבדל בין הממשל הצבאי הקיים ובין ממשלת קבע?

שרהביטחון משה דיין: אינני חושב שזה נושא לשאלתה. בכל זאת, אם תנסה זאת בכתב, ואם אחשוב שזה נושא לשאלתה, אשיב עליה.

האזרחות למלך

העולם התחתון

סיגנונו של שר-הפנים המפד"לי, יוסף בורג, שונה מסיגנונו של דיין, גם אופי לשאלות המוגשות לו שונה, כמובן.

קבל בהסכמה בולטת על-ידי חברי המערך המיסכנים, שנאסר עליהם להצביע נגד החוק. גם אנשי הימין הודו שהיה זה הטיעון ההגיוני העיקרי נגד הצעת-החוק באותו דיון. למרות שרוב חברי-הכנסת התנגדו באופן בולט לדברינו, נשמעו הדברים בשקט, ולא היו כמעט קריאות ביניים.

תוך חמש דקות אחרי שנתקבלה הצעת-החוק, הגיש אמנון זיכרונני את הסתייגויותינו.

העיקרית חזרת על הצעת-החוק פרטית שלנו, שהגשנו לפני שבועיים. היא אומרת:

כל הוראה בהסכם קיבוצי השוללת או המגבילה את זכות השביתה, תיכנס לתוקפה לגבי אותם עובדים רק לאחר שתאושר בהצבעה חשאית... על-ידי לפחות שלוש רבעים של ציבור העובדים, שעליהם חל, או עומד לחול, ההסכם הקיבוצי.

הסתייגות אחרת באה לבטא את שיעבוד האגודות

מה יש כלך להסתיר?

רק פעם אחת התרגשו חברי-הכנסת במשך השבוע — כאשר נדונה התמרדות האסירים בכלא אשקלון. הדבר עלה במיסגרת הצעה לסדר-היום של מאיר וילנר מרק"ח. כשאף עלה על הדוכן והתחיל לדבר, צעקו עליו מכל עברי הבית: „איפה היית כשדיברו על מצב האסירים בסוריה וברוסיה!“

חיכיתי עד שיישכחו הצעקות ההדדיות הממושכות, ואז שאלתי בקריאת-הבנינים:

מספר הפרוטוקול:
מאיר וילנר: ...מה שהם (משפחות האסירים שביקרו בכלא) ראו ומה שהם סיפרו ומה שפורסם בעיתונות — זה מדעני.

יגאל הורוביץ: אתה מסתמך על הצלב האדום? אתה מסתמך עליו שביקר בבתי-הסוהר בסוריה?

תופיק טובי: מה זה שייך? **יגאל הורוביץ:** הוא מסתמך על הצלב האדום! הצלב האדום מבקר ברמלה, איפה הוא מבקר בסוריה?

אורי אבנרי: האם חברי-הכנסת חושבים שהת' עללות באסירים בסוריה מצדיקה התעללות באסירים אצלנו? האם אתה מוכן לזה?

יגאל הורוביץ: שהוא לא יהיה צדיק! **אורי אבנרי:** אז תעלה אתה במקומו. זה תפקיד! אחרי דברי וילנר, עלה שר-המשטרה, שלמה הילל, ונאם נאום מוזר ביותר. הוא לא אמר אף מילה אחת על הסיבות שגרמו להתמרדות באשקלון, ועל פרטי המאורע. לגבי כל הנושא שמעמד לדיון, אמר רק שאיש מבין עשרת האסירים שנפצעו לא אושפז, וששום עצמות לא נשברו.

את כל שאר נאומי הקדש להתקפה שיגרנית על רק"ח. הוא קרא קטעים מעיתוני רק"ח, ותקף את עורכת-הדין הקומוניסטית פליציה לנגר, וניגן על מיתרי הרגשות האנטי-רק"חיות של הכנסת. היתה זאת התי-חמקות בולטות מן העניין עצמו.

נשלתי את רשות-הדיבור אחריי, במיסגרת הצעה להעביר את העניין לוועדה. נגדי לא יכלו לצעוק שאני אדיש לעניין יהודי סוריה או רוסיה — כי בשני העניינים הבעתי לא פעם את עמדתה התקיפה של סיעתנו. לכן הקשבתי לדברי כימעת בשקט, וחברי-כנסת כמו מנחם בגין ויעקב חזן האזינו בתשומת-לב. ואלה הדברים:

אורי אבנרי: אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה. קודם כל אני מציע לשמוע את הדברים בשקט, ובמינימום של התרגשות קולנית. כי הדברים הם חמורים, והם מטילים עלינו אחריות חמורה.

אני מציע לכנסת להעביר את העניין לוועדה, ולא כדי שהוועדה תקיים עוד ישיבה, ושיפועו בפניה שר המשטרה ונציגי-בתי-הסוהר, ויספרו מה שיספרו באוזני חברי הוועדה. אלא כדי שחברי הוועדה יוכלו לבקר בבתי-הסוהר, ותינתן להם הזכות לבקר בכל בית-סוהר, בלי הודעה מוקדמת, כל אחד לחוד, ולדבר עם האסירים. זה דרוש להגשמת האחריות הפרלמנטרית.

זו הודעה מוקדמת, כל אחד לחוד, ולדבר עם האסירים. זה דרוש להגשמת האחריות הפרלמנטרית.

דרוש לנו ידיים נקיות

כבוד היושב-ראש, דווקא מפני שאני חרד לגורלה של סידרה זלמנסון, מפני שאני חרד לגורלה של אסירים יהודים בסוריה ובמקומות אחרים, ומפני שאני חושב שלא ייתכן גבול דהאגה וחרדה הזו — אני מאמין שעדינו להיות בעלי ידיים נקיות.

ולא זה בלבד, אלא שידיו הנקיות צריכות להיראות קבל עם ועולם. אסור שתהיה אחיזה כלשהי לטענות נגדנו בשטח זה. שיקול זה צריך להדריך את כולנו.

אולם זהו השיקול העיקרי. השיקול העיקרי הוא שכל הכנסת רובצת אחריות כבדה למצב השורר בבתי-הסוהר, אולי יותר מאשר לכל שטח אחר במדינה.

כי האסירים האלה הם חפרי-אזנים, הם מופקדים לשבט ולחפד בידי השלטון, הם אינם בעלי זכות-בחירה, והנכפת, על כל חלקיה, ללא הכרזת השקפה פוליטית — צריכה לחוש אחי-ריות עמוקה לנושא הזה.

מבחינה זו אין כל הבדל בין אסירים ביטחוניים לבין אסירים פליליים, בין אסירים ערביים לבין אסירים יהודיים.

העניין הזה מהווה, לדעתי, סוגיה פרלמנטרית ראשונה במעלה: האם רשאי חבר-כנסת, ובחר העם, להיכנס בכל שעה לבית-סוהר, לבדוק את המצב, לדבר עם האסירים ביחידות, להיות בטוח שהדברים הם בסדר? כיום זכות זו אינה קיימת, ואוכיח זאת.

כלא אשקלון הוא שם דבר

אני רוצה לומר כמה מילים על כלא אשקלון, ואומר רק דברים שאני יודע אותם אישית. אינני רוצה להסתמך רק על דברי עורכת-הדין פליציה לנגר. היא, במיקרה, שייכת לרק"ח, אך עובדה היא שהיא עורכת-הדין היחידה

הילל לנגר

המטפלת באנשים אלה. אין עורכי-דין אחרים המטפלים באסירים היושבים באשקלון. יכול כל אדם לחשוך בה כלל שירצה — אנו יכולים להסתמך רק על דברי עורך-דין המבקר במקום, ואין עורכי-דין אחרים שהם מבקרים בכלא אשקלון.

יגאל הורוביץ: יש לך עורך-דין, שיבקר אורי אבנרי: איך הוא יכול לבקר שם?

בשם מי?

אני רוצה לספר דבר שאני יודע אותו מנסיון אישי. עוד בזמן שרותי של שר-המשטרה הקודם (אלהיו ששון), אני אישית, כחבר-כנסת, טיפלתי במיקרהו של אסיר שהורשע בפשע חמור, רצה שפל בשרות פתח. אביו בא מירדן. הוא ביקש להתראות עם האסיר. סידרתי לו פגישה עם שר-המשטרה דאז, שנהג בעניין זה בצורה יפה.

אז נתברר שהאסיר הזה הועבר מכלא רמ"ז לכלא אשקלון, ונאמר לי בצורה מפורשת שזהו כלא קשה במיוחד, כלא לענישה, המיועד לשבוע אסירים, ושאלו מעבירים אסירים שיש כפיהם טענות בבתי-סוהר פחות חמורים.

אליהו ששון: מי אמר לך זאת? **אורי אבנרי:** לא אתה. לא אמרתי ששר המשטרה דאז אמר. אמרתי: „נאמר לי“ — ואינני רוצה לומר מי אמר; כי אינני רוצה לגרום עוולה לסוהרים שאמרו לי מה שאמרו, עליידי כך שאהיה אותם.

קריאה: ביקשו ממך לא לומר? **אורי אבנרי:** אני אומר מה שנאמר לי, ואני אחראי לזה.

בהשתדלותו של שר-המשטרה דאז, הוחזר אסיר זה מכלא אשקלון לכלא רמלה. שם הופשע עם אביו. אביו אמר לי בשיחה פרטית, שמעולם לא פירסמתי אותה: „הודעתי כאשר ראיתי את פניו. זה איננו אותו האדם.“ כמה שבועות בכלא אשקלון הספיקו כדי לשנותו לבלי הכר.

כלא אשקלון — זהו מושג בין האסירים בארץ. זהו כלא מיוחד מבין הבחילות, ולכן, כאשר שמענו על התמרדות בכלא אשקלון — הראינה אותנו ידעיה זו עמוקות.

ההשתדלותו של שר-המשטרה דאז, הוחזר אסיר זה מכלא אשקלון לכלא רמלה. שם הופשע עם אביו. אביו אמר לי בשיחה פרטית, שמעולם לא פירסמתי אותה: „הודעתי כאשר ראיתי את פניו. זה איננו אותו האדם.“ כמה שבועות בכלא אשקלון הספיקו כדי לשנותו לבלי הכר.

כלא אשקלון — זהו מושג בין האסירים בארץ. זהו כלא מיוחד מבין הבחילות, ולכן, כאשר שמענו על התמרדות בכלא אשקלון — הראינה אותנו ידעיה זו עמוקות.

ההשתדלותו של שר-המשטרה דאז, הוחזר אסיר זה מכלא אשקלון לכלא רמלה. שם הופשע עם אביו. אביו אמר לי בשיחה פרטית, שמעולם לא פירסמתי אותה: „הודעתי כאשר ראיתי את פניו. זה איננו אותו האדם.“ כמה שבועות בכלא אשקלון הספיקו כדי לשנותו לבלי הכר.

כלא אשקלון — זהו מושג בין האסירים בארץ. זהו כלא מיוחד מבין הבחילות, ולכן, כאשר שמענו על התמרדות בכלא אשקלון — הראינה אותנו ידעיה זו עמוקות.

ההשתדלותו של שר-המשטרה דאז, הוחזר אסיר זה מכלא אשקלון לכלא רמלה. שם הופשע עם אביו. אביו אמר לי בשיחה פרטית, שמעולם לא פירסמתי אותה: „הודעתי כאשר ראיתי את פניו. זה איננו אותו האדם.“ כמה שבועות בכלא אשקלון הספיקו כדי לשנותו לבלי הכר.

כלא אשקלון — זהו מושג בין האסירים בארץ. זהו כלא מיוחד מבין הבחילות, ולכן, כאשר שמענו על התמרדות בכלא אשקלון — הראינה אותנו ידעיה זו עמוקות.

ההשתדלותו של שר-המשטרה דאז, הוחזר אסיר זה מכלא אשקלון לכלא רמלה. שם הופשע עם אביו. אביו אמר לי בשיחה פרטית, שמעולם לא פירסמתי אותה: „הודעתי כאשר ראיתי את פניו. זה איננו אותו האדם.“ כמה שבועות בכלא אשקלון הספיקו כדי לשנותו לבלי הכר.

אחרי ההתמרדות אסר שר-המשטרה על העיתונאים להיכנס לכלא. ואני רוצה לשאול את חברי-הכנסת: מה פירוש הדבר? אנו חיים במדינה דמוקרטית. במדינה דמוקרטית יש תפקיד חיוני לעיתונות — ואין לה תחליף במילוי תפקיד זה. מה פירוש הדבר, ששר המשטרה אוסר כניסת עיתונאים לכלא הזה, לאחר שאירע שם מיקרה חמור ומדאיג, כמו התמרדות כללית? מה זאת אומרת, שלא נותנים לעיתונאים להיכנס? ממה יש לחשוש, מה הפחד? האם העיתונאים מעיתוננים כמו דבר, הארץ, ידיעות אחרונות או מעריב רוצים לבוא לשם כדי „להמריד את האסירים“?

איזה הצדקה יש לכך? איזה נימוק יכול להיות לכך, אם אין מה להסתיר?

שר-המשטרה הופיע בפני המוני ישראל מעל מסך הטלוויזיה, ואמר: לעיתונאים אני לא נותן להיכנס, אבל חברי ועדת-הפנים של הכנסת יוכלו להיכנס.

לא היתה שום חקירה

אדוני, האם נתת להם להיכנס? האם מישוה מהם נכנס לשם? מה אתה מספר סיפורים ומעשיות, כאילו ועדת-הפנים יכולה להיכנס?

אתה הופעת בפני הוועדה, סיפרת מה שסיפרת, ועדת-הפנים לא ביקרה שם, לא ראתה את האסירים, לא דיברה עם האסירים. לחבריי רייהוועדה לא ניתן להיכנס. לי אישית, כחבר-הוועדה, סירבת להרשות להיכנס לכלא!

סוגיה זו היא חמורה מאין כמוה. אינני רוצה להסיח האשמות שאין לי תימוכין להן. אבל דבר אחד בטוח לגמרי: שלא ניתן לא לעיתונאים ולא לחברי-הכנסת לערוך חקירה רצינית, ולעמוד על המצב באופן בלתי אמצעי. אני חושב שכל חברי-הבית, מסיעת גח"ל ועד לסיעת המערך, צריכים לעמוד על כך שלא ישרור מצב כזה במדינת-ישראל — ביחוד כאשר אנו באים — ובצדק — לתבוע את עלבונם של אחינו הכלואים בסוריה, ברוסיה ובמקומות אחרים.

מובן שזה לא עור. הכנסת הורידה את הצעתי מסדר-היום, בקולות כל סיעות הבית, מלבד רק"ח.

היום, בקולות כל סיעות הבית, מלבד רק"ח.

היום, בקולות כל סיעות הבית, מלבד רק"ח.

נגעתי באותו עניין עוד פעם, כעבור חצי שעה. איש חרות, בן-ציון קשת, העלה הצעה להגביר את הביטחון בבתי-הסוהר. שר-המשטרה הציע בתשכמה נלי הבת להעביר את העניין לוועדה. נמנעתי מן ההצבעה, ואמרתי:

אורי אבנרי: כבוד היושב-ראש, אגיד רק משפט אחד. נמנעתי מפני שהדיונים האלה בכנסת, וההעברות האלה לוועדה, אינם עונים על הבעיה היסודית: המצב בבתי-הסוהר...

מנחם בגין: בעצמך הצעת קודם לכן להעביר עניין לוועדה.

אורי אבנרי: הצעתי להעביר לוועדה את המיקרה שאירע באשקלון. חברי-כנסת קשת דיבר על נושא לגמרי אחר, והוא המצב התקציבי של בתי-הסוהר.

אני רוצה לומר שדרושה גישה שונה במתן-התקציב לבתי-הסוהר. אם אנחנו רוצים להבטיח לאסירים תנאים הוגנים, המתאימים לרוח מדינתנו.

כיום יש במדינת-ישראל בתי-סוהר שהם כושה וחרפה למדינה. בושח וחרפה — לא בגלל יחס הסוהרים, כי אם בגלל המיתקנים עצמם.

יש במדינה מיתקן הנקרא „מחנה מיון“, ליד כלא מעשיהו. הוא חרפה ובושה למדינת ישראל, והייתי רוצה שכל חברי-הכנסת יראו מה עשה שם. התואר מחנה-ריכוז הוא מחמאה למחנה-מיון זה. מצופפים בו אנשים בתנאים בלתי-אנושיים, ימים על גבי ימים.

דיונים שיגרתיים בנושא זה אינם במקור. מהם. כאן אסורה גישה שיגרנית. יש לעורר את מצפון המדינה, ואת מצפון הממשלה, כדי להשיג שינוי יסודי ביחס לבתי-הסוהר.

יש במדינה מיתקן הנקרא „מחנה מיון“, ליד כלא מעשיהו. הוא חרפה ובושה למדינת ישראל, והייתי רוצה שכל חברי-הכנסת יראו מה עשה שם. התואר מחנה-ריכוז הוא מחמאה למחנה-מיון זה. מצופפים בו אנשים בתנאים בלתי-אנושיים, ימים על גבי ימים.

דיונים שיגרתיים בנושא זה אינם במקור. מהם. כאן אסורה גישה שיגרנית. יש לעורר את מצפון המדינה, ואת מצפון הממשלה, כדי להשיג שינוי יסודי ביחס לבתי-הסוהר.

יש במדינה מיתקן הנקרא „מחנה מיון“, ליד כלא מעשיהו. הוא חרפה ובושה למדינת ישראל, והייתי רוצה שכל חברי-הכנסת יראו מה עשה שם. התואר מחנה-ריכוז הוא מחמאה למחנה-מיון זה. מצופפים בו אנשים בתנאים בלתי-אנושיים, ימים על גבי ימים.

דיונים שיגרתיים בנושא זה אינם במקור. מהם. כאן אסורה גישה שיגרנית. יש לעורר את מצפון המדינה, ואת מצפון הממשלה, כדי להשיג שינוי יסודי ביחס לבתי-הסוהר.

יש במדינה מיתקן הנקרא „מחנה מיון“, ליד כלא מעשיהו. הוא חרפה ובושה למדינת ישראל, והייתי רוצה שכל חברי-הכנסת יראו מה עשה שם. התואר מחנה-ריכוז הוא מחמאה למחנה-מיון זה. מצופפים בו אנשים בתנאים בלתי-אנושיים, ימים על גבי ימים.

רם, שלדעתם זוהי הצורה הנכונה של מסירת הודעה על נושא כזה.

אחרי שדיברו דוברי כל הסיעות (מלבד רק"ח, שהח-רימה את הדיון) נסתבר שאין ביניהן שום חילוקי-דעות על נושא זה. הכנסת ציפתה, איפוא, להצעת-סיכום משר חפת של כל הסיעות.

אבל זאת היתה אשלייה. אנשי המערך פשוט לא יכלו לסבול שסיעתנו תופיע בהצעת-סיכום אחת איתם. הם הגישו הצעה של כל הסיעות — מלבד סיעתנו.

העולם הזה

לילי אבידן

אשתו של

המשורר

דויד אבידן

מגלה:

למה נפרדת מ"מלך המין"